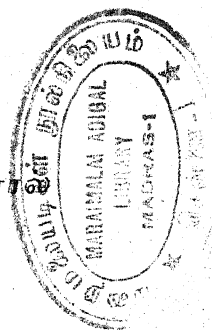

உ
சிவம்.

கோவிற்புரிப் புராணம்,

சிவஞானபோதக் கருத்தை விளக்கும்
சிவஞானமுரைத்த படலத்துடன்.

தமிழ்ப் பிரமகுத்திராசிரியராகிய
கோவிற்புரி,
சாமி. விருதை, சிவஞான யோகிகளால்
இயற்றப்பெற்று,

தூத்துக்குடி சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

Registered Copy right.
1930.

விலை ரூ. 1

உ-
சிவம்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

மறைத்திருவன் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,

“ஞானசாகரம்” பத்திராதிபர், பல்லாவரம்.

அருட்டிருவாளரான சுவாமி வி. சிவஞான யோகிகட்கு
வணக்கம்பல.

அடிகாள் !

தாங்கள் அருள்கூர்ந்து வரைந்த கடிதமும் அதனுடன்
உப்த்த “கோயிற்புரிப் புராணமும்” பெற்று மிகமகிழ்ந்
தேன். இல்லது புனைந்து கூறுதலையே கடனாய்க்கொண்ட
தலபுராணங்கள் போல்வனவற்றில் விருப்பிலேனையினுந்
தாங்கள் இயற்றியிருக்கும் இப்புராண நூலின் தனித்தமிழ்
வளத்தையும், இதனுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் ‘சிவஞான
போத வினா விடை’ யின் அருமையையுங்கண்டு வியந்து இது
மாணக்கார்க்கும் பிறர்க்கும் மெய்யறிவு புகட்டும் பயனுடைத்
தாமென மகிழ்ந்தேன். இந்நூலின்கட் டமிழ்ச் சங்கங்
கட்குத் தாங்கள் செய்திருக்கும் காலக்கணக்கும் “மாணிக்க
வாசகர் வரலாறுங் காலமும்” என்னும் எனது நூலில்
யான் அவைகட்குச் செய்திருக்கும் காலக்கணக்கும் முரணு
மாயினுந்தமிழ்வேத ஆரியவேதங்களைப்பற்றியும், சிவாகமங்
கள் சிவஞானபோதம் முதலியவைகளைப்பற்றியும் தாங்கள்
ஆராய்ந்து கூறியனவெல்லாம் எனக்குமுழுதும் உடன்பாடே
யாகும். இச்சிறந்தநூல் நீடு நின்று நிலவுக. பிறபின், நலம்.

தங்கனன்புள்ள,
மறைமலையடிகள்.

மறைத்திருவன்,

கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள் எம். எ., எம். எல்.

அட்வக்கேட், திருநெல்வேலி.

அன்பிலும் அறிவிலும் தலைசிறந்த சாமி, வி. சிவஞான யோகிகட்கு வணக்கம். தங்கள் கோவிற்புரிப் புராணமானது செவ்விய தனித் தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதாலும், அரிய சமய உண்மைகளையும் வரலாறுகளையும் செவ்விதின் விளக்குவதாலும் தமிழுலகத்திற்கும் சிவநெறி நிற்பார்க்கும் நல்ல கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது. இறைவனை மலர்நூவிப் போற்றுதற்குரிய சொற்றொடர்கள் பலவும் அதன்கண் நற் தமிழில் அமைந்திருப்பது யாவராலும் பாராட்டத்தக்கது. பற்பல வடசொற்றொடர்கட்குக்குச் சிறந்த தனித்தமிழ்ச் சொற்றொடர்கள் அமைத்திருத்தல் தமிழ் மக்களுக்கு எளிதாய்ப் பெரும்பயன் நல்கும்.

இப்புராணத்தின் பதினெட்டாவது படலமாகிய “சிவஞான போத வினாவிடை” பாடசாலை மாணவர்க்கும் பிறர்க்கும் சிவஞானபோத அரிய துண்பொருளை அங்கை நெல்லிபோல் சுவைமிக்க எளிய செந்தமிழ் நடையில் தெளிவுபடுத்துவதால் அது அளவற்ற பெருமையுடையது. தமிழிலேயே சிவபெருமான் மறைகளையும் ஆகம் அருள் நூல்களையும் ஆதியிலே அருளிச்செய்தாரென்ற அரிய உண்மையை நிலை நிறுவுதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் அப்படலத்தில் காணப்படுகின்றன. சிவஞானபோதம் நந்தி பெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்பதற்குத் திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ஆதாரங்காட்டியசிறப்புத் தங்கட்கேயுரியது. தமிழர் நாகரிகமும் சிவநெறியும் உலகெங்கும் பரவியிருந்தன வென்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள் காட்டிய பேருதவிக்குத் தமிழுலகமும் சைவஉலகமும் தங்கட்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையன. இந்நூலினைத் தமிழ்மக்கள் யாவரும் வாங்கிப் படித்துப் பெரும்பயன் துய்க்கும்படி திருவருளை வழுத்துகின்றேன். இங்ஙனம்.

திருநெல்வேலி டவுன், }

கா. சுப்பிரமணியன்,

18—7—1930.

மணிவாசக மன்றம்.

திருவன்.

வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள்,
வழக்கறிஞர், கோவிற்பட்டி.

வேண்டி.

1. நன்செய்யொடு புன்செய்கள் நன்மரங்கள் பூஞ்சோலை
மஞ்சதவழ் மாமலைகள் வானருவி—செஞ்சொல்
மருந்துதரும் பெண்கொண்டு வாழ்மாந்தர் நீத்தார்
பொருந்துநகர் கோவிற்புரி.
2. அப்புரியின் மெய்க்கதைகள் ஆரியநற்காந்தததுள்
எப்பொழுதோ புக்கனகாண் இன்றவற்றை—ஒப்பில்
சிவஞான போதமொடு சேர்த்துரைத்தான் நம்மின்
சிவஞான யோகி தெளித்து.
3. பாயிரப்பா முப்பதைந்து பத்தெட்டு நூற்படலம்
ஆயிலங்க நல்வசனத் தாக்கினால்—பாயிரத்தில்
செந்தமிழ்தூல் ஆரியத்துள் சென்றவழியுந்திரும்பி
வந்தவழி புஞ்சொன்னான் மற்று.
4. பத்தேழ் படலத்தில் பண்டைக் கதைகளெலாம்
சொற்றான் விளக்கிச் சுருக்கினனி—கற்றோர்
உளங்களிக்க மற்றோர் ஒழுக்கமுற நாடு
வளங்களிக்கச் செல்வமெலாம் வாய்ந்து.
5. ஈற்றுப் படலத்தில் எம்மிறையின் ஞானத்தை
ஆற்றுவார் ஆற்றார் அறிந்துணர்ந்து—போற்றும்
படியுரைத்தான் முன்மாம் பழக்கவிஞன் சீர்சால்
அடியிருந்து கற்றதமிழால்.

FOREWORD.

This rendering in Tamil Prose, entitled KOVILPURI PURANUM, of the Kshetrapura Manmiyam in Sanskrit in eighteen padalas by SAMI VIRUTHAI SIVAGNANA YOGIGAL the great scholar in Tamil and Sanskrit and the apt and felicitous translator of the Brahma Sutras of Veda Vyasa and Yoga Sutras of Pathanjali is remarkable for its two striking features—the use of pure unadulterated Tamil words throughout and the copiousness of good Tamil equivalents for the Sanskrit terms in vogue as seen in the footnotes that abound in the book. Unlike the other puranas, the Kovilpuri Puranam does not deal much in the marvellous. The story of the Saiva devotee, Vamanan, who, for courting a vestal virgin, was doomed by Nandhi to be born in the terrestrial world as the pious king Shenbaga who put up the temple at Koilpatti and installed the Shenbaga Devi therein and regained paradise as a reward for his bhakti and sacred service, the tale of the renowned astrologer and Siva Bhakta Ullamudaiyan of Dindigul who had his cruel colic healed at this Kshetra by the good grace of the local Deity, and the account of Sankara Pattar who, joblike, lost his all including his son, Nilakantan, all of a sudden and whose sincere devotion combined with that of his dear helpmate, Visalatchi, got back the lost boy hale and whole—these three narratives are interesting and edifying and inculcate whole-hearted service to God. The shell and the pearl within being both precious and priceless, I heartily commend this treasury of sacred love, higher wisdom and holier love to all students of pure Tamil literature and philosophy.

<i>The Model School,</i> <i>Munnirpallam</i> <i>1st Aug. 1930.</i>	}	M. S. Puranalingam Pillai, <i>Prof. of English (Retired)</i> <i>B. A. L. T.</i>
--	---	--

SAMI, VIRUDAI, SIVAGYANA YOGIGAL.

முகவுரை.

எல்லாம்வல்ல இறைவன் அளவில் படைப்புகளிலொன்றாகிய இம்மண்ணுலகில், மக்கள் முதற்கட்டோன்றியநிலம் முழுகியவிடம் (Submerged Land) என்ப. இது தமிழ் முதற்கழகம் வீற்றிருந்த தென்மதுரையிருந்த பகுதியென்று ஆங்கில உலக நூற்புலவர் ஏக்கல் முதலியர் கூற்றுகளால் புலப்படுகின்றது தமிழ் முதற்கழககாலம் இற்றைக்கு டெஃது ஆண்டுகளாகின்றனவென்று பலவாராய்ச்சிகளால் வெளியாகின்றது. பலநூல்களினுரையிற் கிடைக்கின்ற அகத்திய சூத்திரங்களிலுள்ள நுட்பங்களை யூன்றியுணரில் முதற்கழக காலத்திலேயே தமிழர் அறிவிற் சிறந்த நூல் வல்லுரையிருந்தனரென்று தெளிவாகின்றது. ஆரியர் இந்நாட்டுக்குவந்து குடியேறினவர் என்பது இருக்கு எசுர் சாமம் என்ற அவர் பழமறைகளானே நன்கு வெளியாகின்றது. ஆரியமொழியிலுள்ள புராணங்களில் மனுக்கள், கதிர்மதி வழிவந்த மன்னர்களின் செய்திகளும், சிவன் விண்டு அயன் முதலிய தேவர்களின் ஆடல்களும், அன்பர் செய்திகளும் உலக அமைப்புகளும் அதன் பகுதிகளும் கூறப்படுகின்றன.

கோதாவிரததியையடுத்த பிராரிற் பிறந்த குணாட்டியன் தென்னாட்டிற்குவந்து கல்வி பயின்று எல்லாப்பொருளுமடங்கிய பெரு விஞ்சையர் (மகாவித்தியாதாரர்) எழுவர் செய்தி களைப் பிசாசு மொழி(பைசாசபாஷை)யில் ஏழிலக்கம் பாக்களாக இயற்றினன். அவற்றில் ஒருவிலக்கம் பாக்களாயிருந்த பெருவிஞ்சையரில் ஒருவனாகிய உதயணன் கதையை சோம தேவபட்டர் வடமொழியில் உயிஉதூகூர் பாக்களாக மொழி

பெயர்த்து கதாசரி சாகாம் எனப்படும் பெருங்கதையை இயற்றினர். அதிலுள்ள வரலாறுகள் பல பதினெண் புராணங்களிலும் பரவியுள்ளன.

தமிழ்நாட்டுத் திருப்பதிகளின் வரலாறுகளைக் குறிக்கும் தெய்வப்பெயர்களும், காதைகளும் ஆரியவேதம் உபநிடதம் புராணம் இதிகாசங்களில் மொழிபெயர்த்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நாட்டு ஊர்ப்பெயர்களும் தெய்வப்பெயர்களும் தமிழாயிருப்பதுண்மை.

சுக்லவெசர் வேதம் சதபதப்பிராமணத்தில், மனு கடல் கோளில் மரக்கலமுர்ந்துய்ந்த செய்தி கூறப்படுகின்றது. அதை பாகவத மகாபுராணம் 8-வது கந்தம் 24-வது அத்தியாயத்தில் அவன் தமிழ்நாட்டரசனாகிய சத்தியவிரதன் என்ற வைவசுவதமது என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் பதினெண்புராணங்களிற் கூறப்படும் மனுக்கள் தமிழில் மன் எனப்படும் பேரரசராவர் என்று கருதத்தக்கதாகின்றது.

தமிழ்வழங்கும் தமிழ் நாடாகிய கோவிற்பட்டியில் நிகழ்ந்த சிவனன்பர் காதையை வடமொழியிற் கூறும் கோவிற்புரிப் புராணம் 16-வது படலத்தில் சோழநாட்டிலிருந்து திண்டுக்கல் (மகாசைலம்) என்றஊரில் வந்திருந்த உள்ளமுடையான் (சித்தாசக்தன்) முன்வினைப்பயனால் வயிற்று நோயுற்று வருந்தி ஒளி நூற்றுணையால் கோவிற்புரிக்கடவுளைக்கண்டு வணங்கினால் தன்னோய் தீருமெனத் தெரிந்துவந்து சுளாக்காட்டில் பூங்காவிறைவனைக்கண்டு தொழுது நோய்நீங்கித் திருப்பணிசெய்து வீடுபேறடைந்

தனன் என்று கூறப்பட்டுளது. அச்செய்தி இவ்வூரில் வழங்கிவருவதோடு கோவிலிலும் உள்ளமுடையான் திரு வரு எல்லவரும்காண விருக்கின்றது.*

உள்ளமுடையான் என்பவர் 370 பாட்டுகளுடைய சூடாமணி உள்ளமுடையான் என்ற ஒளி நூலைச் சகர னாண்டு (சாலிவாகன சகாப்தம்) தூால் இயற்றியவர். அது கலி 4279. (கி. பி. 1177) ஆகிறது. இற்றைக்கு 753 ஆண்டு களாகின்றன. அவற்றை மெய்ப்பிப்பதற்கு.

சூடாமணி உள்ளமுடையான் (ஐங்கரன் வணக்கம்).

“ஐவினைவியலொருத்தனருள்ளமுடையான்கூற”
என்ற பாட்டால் உள்ளமுடையான் திருவியலுர்ச் சிவபெரு மானருள் பெற்று உள்ளமுடையானென்ற நூலைக் கூறினா ரென்றும்,

ஆக்கியோன் பெயர்.

உற்றுலகும்யவந்தானருள்ளமுடையான்மங்கைக்
கொற்றவன் புகழ்போலிந்தக் குவலயமுழுதங் கேட்கச்
சொற்றவந்தூற்பேருள்ளமுடைச்சூடாமணியென்றிட்டுப்
பொற்றொடிவளைக்கைநல்லாய் புலவர்முன் புகலலுற்றேன்.

என்ற பாட்டால் திருவியலுர் உய்யவந்த தேவநாயனார் அருள்பெற்றவன் என்றும்,

உள்ளமுடையான் காலத்தவராகிய திருக்கோட்டிநம்பி யியற்றிய 32 பாட்டுள்ள சயந்தமலை (சிரகண கணிதம்) இறுதியிலுள்ள

* திண்டுக்கல் என்ற சொல் மகாசைலம் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பலர் கூறுகின்றனர். மகாசைலம் வேறுரின் பெயரென்று மெய்ப்பித்தாற்றிருத்திக் கொள்ளலாம்.

“விளம்பிய சகரனாண்டாயிரத்தொரு நூற்றின்யிக்க
வளம்புகழ்பாண்டமங்கை மாரிமுனிராமன்சே
யிளங்கொடிமடவார் காமனிசைத்திருக்கோட்டிநம்பி
யுளம்புகக்கணிததூலை யுரைத்தனனுலகுக்கெல்லாம்”.

என்ற பாட்டால் அவர் காலம் சகரனாண்டு தூ என
றும் விளங்குகின்றன. சித்தாந்த நூல் பதினான்கில் முத
னாலாகிய திருவுந்தியார் ஆசிரியர் திருவியலூர் உய்யவந்த
தேவநாயனார் காலம் சாலிவாகனனாண்டு தூஎயி என்பது
அவர் வரலாற்றிற்கண்டவுண்மை.

இனி சோதிடக் கிரகசிந்தாமணியென்ற வீமேசர
உள்ளமுடையான் என்றொரு ஒளி நூலுளது. அதுதொடு
காட்டிலெழுந்தருளியுள்ள வீமேச்சரரைப் பாடிய புகழ்
மாலையாயும், அதை யியற்றியவர் பெயர் உள்ளமுடையானாகி
யும் இருந்ததால் அது வீமேச்சரவுள்ளமுடையான் என்ற
பெயர் பெற்றது. அந்நூலில் “மேவுமேசாலி” என்ற
பாட்டில் கலி 4728 சகரனாண்டு 1549. (கி. பி. 1626) என்
றுணர்த்தப்படுகின்றது. அது இற்றைக்கு (கி. பி. 1930க்கு)
304 ஆண்டுகளாகின்றன. அது தூ பாட்டுள்ள வேறுநூல்
ஆதலால் சிந்தாமணியுள்ள முடையானாகிரியர், சூடாமணி
யுள்ளமுடையானாகிரியராகிய உள்ளமுடையானுக்கு மிகப்
பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு.

வடமொழியிலுள்ள கோவிற்புரிப் புராணத்தில் காந்த
மகாபுராணத்தின் அகத்திய சங்கிதையிலுள்ள சேஷத்ரபுர
மகாத்மியம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் அது
காந்தபுராணம் அகத்திய சங்கிதையில் கூறப்பட்டில்லை.
மேவு புராணங்களைக் கூறியவர் வியாச முனிவர். தூ ஆண்டு

கட்கு முன்னிருந்தவர் இற்றைக்கு ளாருடி ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த உள்ளமுடையான் கதையைக்கூறினான் என்பது பொருத்தமானதுமன்று. செய்தியுண்மையாயிருந்தாலும் வடமொழியாளர் காலம் இடம், செயல்களை மிகைபடுத்திக் கூறலால் பலர் உண்மையையும் மறுக்கத் துணிதற்குக் காரணமாகின்றது.

கோவிற்பட்டி யென்ற திருப்பதிக்கு திருப்பூவனம், திருமங்கை, திருக்களாவனம், திருப்புனம்மலை, பொன்மலை என்ற பதிற் பெயர்களுள்ளன. இராமன் தன்சேனை மந்தித் தோப்பு, வானரம்பட்டி என்ற இடங்களில் தங்கியிருக்கத் தான் தங்கிச் சிவபூசைசெய்த தானேயொளிர் முழு (சுயம் பிரபா குகை)யையுடைய பொன்மலையில் கதிரேசன் என்ற முருகக்கடவுளுக்கு இவ்வூர் திருவன், அ. சி. இராமசாமி செட்டியார் திருக்கோவிலமைத்துப் பணி பலபுரிந்து பூசை நடத்திவருகின்றனர். இவ்வூர் திருவன், மு. ச. செண்பகன் செட்டியார் பூசைக்கட்டளையொன்றேற்படுத்தி அதற்கு மூலப்பொருளுதவியுள்ளார்.

வடமொழியிலுள்ள இப்புராணம் சூகூடுரு சிலோக முடையது. அதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துத்தர வேண்டுமென்று இவ்வூரிற் செட்டுச்செய்பவரும் இக் கோவில் தருமகர்த்தருமாகிய திருவன், கண்டனூர் ராம.ப.மு.பழநியப்ப செட்டியார் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அவ்வாறே நானும் எட்டயபுரம் குண்டபல்லகுருநாத சாஸ்திரிகளும் மொழிபெயர்த்து முடித்தோம். பின் பல அறிஞர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி சிவஞானத்தை யுணர்த்

தும் சிவஞானபோத முதலுல வினாவிடையாக விரித்
தெழுதி இப்புராணத்தில் பதினெட்டாவது படலமாகச்
சேர்த்து அச்சிட்டு முடித்தேன்.

பின்னர் கோவிற்பட்டி திருவி. செ. கலியாணியம்மாள்
அச்சியற்றுவதற்கு முதலில் ரூபாய் ஐம்பதுதவினள்.
பின்னர் ஷே. ராம. ப. மு. பழகியப்ப செட்டியாரவர்களும்,
ஷே. கோவில் தருமகர்த்தர் முடுக்கு மீண்டான்பட்டி
திரு. மு. ச. ஆ. சங்கரலிங்கஞ்செட்டியாரவர்களும், அதன்
பின் தேவத்தானக்கமிட்டித் தலைவர் திரு. S. குமாரசாமி
பிள்ளை B. A., அவர்கள் அதுமதிபெற்று தருமக்கர்த்தர்
திரு. செ. ச. அண்ணாமலைச்செட்டியாரவர்களும் அச்சியற்றப்
பொருளுதவி புரிந்தனர்.

வாழ்த்து.

பொன்மலையிற் கதிர்சேன் றளிசிற்றம் பலவன்னல் புதல்வனான
நன்னயவி ராமசாமி வேளியற்றிப் பூசைக்கு நல்கினுன்பு
மன்னினிமைச் செண்பகப்பேர் கொண்ட செட்டி யாரன்பால்
கொன்னெழிற் கட்டிடத் தந்தாரிவர் முருகனருள்பெற் றிங்குய்க
[நன்றே

அகத்திய தீர்த்தம் (பழம்பாட்டு.)

தருமங்கள் மிகப்பயனீ திருக்கோவீற் புரியரனார் தாமேயாடும்
திருமங்க லம்வளரு மகத்தியநற் தீர்த்தமன்பு சிறந்து மூங்கில்
ஒருமூங்கில்மறமொழியும்செல்வமிகும் நோய்பேய்போம்ஒழியுந்தீமை
இருமூங்கில் ஞானம்வரும் மும்மூங்கிலருள்விளங்கும் இதற்கீடிகே

வி. சிவஞானம்.

சிவம்.

கோவிந்தபுரிப்புராணம், மொழிபெயர்ப்புப் பாயிரம்.

பேரைங்கரன் (மகாகணபதி) காப்பு.

திருக்கோவிற் பட்டிவளர் திண்பூங்கா நம்பன்
விருப்பார் பழமை விளம்பப்— பெருத்தமலைப்
பெண்மகிழ்ந்து பெற்றவெழிற் பேரைங் கரன்னுளை
யுண்மலரில் வைப்பே னுவந்து. (க)

பூவனநாதர் (புஷ்பவனேசர்) வணக்கம்

ஆக்கியளித் தமிழ்ப்பவர்க்கு வேர்ப்பொருளாம் பெருமானை
யடைந்தோர்க்கின்பந்

தேக்குதிருவருளானை வீக்குபுன்ற் சடையானைத்
தீயமாசு

போக்குசடர்க் கண்ணனைப் புனன்மலையி லம்மையொடு
பொருந்திவாழும்

நோக்கமிகுந் திருப்பூங்கா விறையவனை நினைந்துகரு
நூறிவாழ்வாம் (உ)

சேண்பகத்தம்மை வணக்கம்.

பூத்தானை நினைந்தன்புக் கூத்தாடு மடியாரூர்
போக்கியின்பம்

பாத்தானை யுலகெங்கும் பார்த்தானைக் காழியர்க்குப்
பாலிலோதி

வார்த்தானை யருணிறைந்த வுளத்தானைப் பொழிலனைத்தும்
 வழங்கிக்காக்கும்
 ஆத்தானைச் செண்பகத்தெம் மம்மைதனை மம்மர்கெட
 வகத்துள்வைப்பாம் (ங)

திருக்கூத்தன் (நடராஜன்) வணக்கம்.

நின்றாடு முலகமெலாம் நன்றாகி நிலைத்தழிய
 நிகழ்த்தி நாகாற்
 குன்றாது மறைத்தருளு மொன்றாத பொருளெனத்தற்
 குறிக்கப்பொன்னின்
 மன்றாடு கூத்தனையான் மன்றாடி யுண்மலரில்
 வைத்தெனன்பாந்
 துன்றிரப் புனலாட்டி வென்றீரவினை யவன்றாள்
 தொழுது வாழ்வாம் (ச)

சிவகாமியம்மன் வணக்கம்.

பொழிலனைத்தும் படைத்தளித்தல் துடைத்து மறைத்
 தருளலெனும் புதுமைகூத்தன்
 தொழிலென்பர் சிவகாமி யெனும் வலியை யின்றியவன்
 றொடராணென்றும்
 முழுவனல் குடிலதென்னிற் செய்வதெவ தாதலினால்
 முதல்வனானை
 கழல்வடிவம் அருள்சத்தி யெனுமம்மை தனையென்றுங்
 கருதிவாழ்வாம் (ரு)

தேன்முகக்கடவுள் (தக்ஷிணாமூர்த்தி) வணக்கம்.

கன்மனமுங் கரைந்துருகி நீருழுப்பு மெனச்சிவத்திற்
 கலந்து ஆய்க்கும்

நன்னெறியீ தெனச்சனகன் முதனூலவ் தமக்குணர்த்த

நலத்தகல்லா

வின்னடியிற் பேசாமை மொழியோதி யிலச்சினையிவ்

விரண்டும் பூண்டு

தென்முகம் வீற்றிருந்தருளு மன்னமுத முன்னவனைத்

தேர்ந்து வாழ்வாம்

(சு)

முருகன் வணக்கம்.

கன்னலன மொழி வள்ளிகனி தெய்வக் களிநென்று

கசையும்ஞான

வின்னமுத விருகொடிகள் படர்தருவா முருகோனை

யிணையிலாத

மன்னுமுக மாறனை மகிழிறைமை மாறனை

மலைத்தாறும்

பன்னிருகை யுடையானைப் பகைத்தகுவர்க் குடையானைப்

பணிந்து வாழ்வாம்

(எ)

தேய்வம் திருப்பதித்தீர்த்த வணக்கம்.

அருளொண் செண்பகத்தம்மை யோடுறை பூவனநாத

னடித்தேம் பூவைத்

திருமங்கை களாவனம்பொன் மலைபுனலின் மலையென்ற

கிறந்தபேர்கள்

மருவுங்கோ விற்புரியை யிடையின்றி யருவியாய் வயங்கி

யன்பர்க்

கொருமுங்கிற் பிறப்பொழிக்கு மகத்திய நற்றீர்த்தமதை

யுளத்துட்கொள்வாம்

(அ)

திருவாதவூரர் (மாணிக்கவாசகர்) வணக்கம்.

பாணிக்கு மங்கையர்தம் பசப்பினுக்கும் நிலம் பொருள்கள்

பலவுமுள்ளும்

காணிக்கை யாக்கியுழல் பவர்க்கரிய பெரும் பொருட்குக்

காயமாவி

ஆணிப்பொ னெலாந்தந்து பொலமன்றி லொளியுருவா

யவன்பாற் சார்ந்த

மாணிக்க மொழியாணை யொழியாது வழிபட்டு வாழ்த்தி

வாழ்வாம்

(சு)

காழியர்கோன் (திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி) வணக்கம்.

அருளடைந்த வடியவருக் கரியதொன்று மிலையென்ன

வறிவித்தாள

எரிந்தவென்பு பெண்ணாக வேடுபுனலேறமண

மினிதுகண்ட

பெருந்தகைய ரொளிவடிவாய் விடேறத் தெனன்வினையிற்

பெருந்தீயேறப்

புரிந்தவெழிற் காழியர்கோ னடிப்போதெப்போதுமுளிற்

பொருந்திவாழ்வாம்

(க0)

திருநாவுக்கரசர் வணக்கம்.

மருட்கடவும் நசைக்கடலும் கலைக்கடலும் வீழ்ந்தாடி

மகிழுமேல்லை

இருட்கடவிற் ருழ்த்தமணர் நெறிக்கடவில்வீழ்ந்தெழுந்

தெண்ணினிமைத்தெய்வத்

தெருட்கடலைக் குடித்துக்கற் புணைகொண்டு கருங்கடலைத்

தெளிவினீந்து

பருட்கடலிற் படிந்தாடுந் திருநாவுக் கிறையன்பி

லாழ்ந்து வாழ்வாம்

(கக)

திருநாவலூரர் (சந்தரமூர்த்தி) வணக்கம்.

வானோர்க்கு மண்ணவர்கீ மூலகோர்க்கு மற்றெவர்க்கு

மருவவொண்ணாத்

தேனார்க்கு மலர்க்கொன்றைச் சிவனார்பொன் னடிநோவத்

திரிந்தற் போதில்

மானார்க்கு வழியுரைக்க விடுத்ததிரு நாவலூர்

வலவனோதிக்

கோனார்க்கென் னுளப்போதை யெப்போது மிடமாக்கிக்

கொண்டியவேனால்

(கஉ)

வழிவருகுரவர் (சந்தான் குரவர்) வணக்கம்.

இறையவன்பாற் றமிழ்ப்போத முணர்ந்த நந்தி

யக்குரவ னிடத்திலந்த

மறையறிந்த சனற்குமான் மெய்யறிவு கண்டமுனி

வரமிக் கோங்குந்

துறைதெரிமீ யொளிமுனிமெய் கண்டமுனி யருணந்தி

துகளிலாத

மறைஞான சம்பந்த னுமாபதியாந் குரவாடி

மலர்தாழ்ந்துய்வாம்

(கங)

மொழிபெயர்த்த கருத்து

முன்னீசை யுண்டமுகின் மலைபொழிந்தக்கடல்பெருக்கு

முறைமைபோல

நன்னீர்மைத் தமிழினின் றுவடமொழியார் கொண்டுரைத்த

நலம்வாயிந்த

மன்னேர்மைச்சேத்புர மாகாதம்யந் தனைத்தமிழில்
 வரைந்து முன்னம்
 இன்னேர்மைத் தாயிருந்த திப்பதியென் றினிதெடுத்திங்
 கிசைக்கும்போழ்தில் (கசு)
 மூப்போதுந் தனைத்தொழுத சங்கரற்கு மகத்தியற்கு
 முதிர்ந்த வன்பால்
 எப்போது மறவாத செண்பகற்கு முளமுடையா
 னெனுங்கோமாறகும்
 துப்போதி தந்தாண்ட திருமங்கை யொருமுதல்வன்
 நுகளில் பேரென்
 உட்போதிற் போதுபயன் கருதியிதை யியற்றுதற்கிங்
 கொருப்பட்டேனால் (கரு)

நூல்வழி.

பொதுகிறப்பா மறையாக மஞ்சிவனார் தமிழ்மொழியிற்
 புகன்றார் போத
 முதுஞான முரைபகுதி யெனமுலர் கூறுதலின்
 முதற்கண் முக்கட்
 பதிசொனவை மறைந்தபினர் முனிவர்கொல்லியவடசொற்
 பனுவலிக்கால்
 வதிவதெனக் கார்தபுராணஞ்சொல்லி னன்னவர்பேர்
 வழங்கு மாற்றால் (கசு)
 பலமுனிவ ருரைவேள்வி புகன்மறைக ளாறங்கம்
 பணிகீழ்விஞ்சை
 நிலைவிடு தரமாட்டா வெனமுண்ட கஞ்சொல்லின்
 நிலைத்தஞான
 மிலைமுனமா ரியர்க்கென்று சாந்தோக்கி யம்விளங்க
 விசைத்தலானும்

மலம்பசுக்கள் பதியுண்மை நூன்முதலிற் றமிழொன்றே
மருவிற்றாமால் (க௭)

தமிழ்ப்பதிகட்குரிய பல கதைவடவர் கொண்டுமறை
தனி லுஞ்சொற்றூர்
இமிழ்கோவி லமைமுறைமை சிவக்குறியி னியலஃதி
விசைத்தலின்றும்
அமர்விழவிற் றிக்கிற்பண் ணோதுதலிற் றனிதமிழர்க்
காயதென்னல்
நிமிருண்மை யாகமத்தில் வடமறையும் புருந்ததுபின்
னிகழ்ந்த தாமால். (க௮)

பொதுவேத மறம்பொருளின் பம்வீடு மணிலெவர்க்கும்
புகலுமாற்றால்
மதிசிறப்பா மாகமமன் னருளினர்க் காதலினென்று
வழங்க நூல்கள்
நுதல்கருத்தோ ராதுபசு வேட்டலுரை வடமறையை
நுவலஃதென்று
சுதறியுளஞ் சைவநெறி யுணராது பலதமிழர்
திரிகின்றதால் (க௯)

திகழ்ந்தி சனகர்முத னுல்வர்புலிக் காலரிந்
திரனற் சோமன்
அகத்தியர்வான் மீகர்க்குள் தமரொடுமார்க் கண்டர்முத்
லானோ ரெல்லாம்
மிகத்தமிழிற் புலமையுற்றோ ரொனப்படவிற் காசிபொண்
வியாழன்யானை
முகன் முருகன் மாலம்மை தமிழரென வருணகிரி
முனிசொல் லாற்றால் (௨௦)

திருநாவ லூரரெழிற் கயிலையிலொண் டமிழ்ப்பதிகர்
தெரித்தலிற்பண்
டருசேர மாணுமவண் ஞானவுலா வுரைத்திடலிற்
றமிழ்ச்சொல்லொன்றே
சருவியற்சொல் லாதலின்மா ளிகைத்தேவர் நக்கீரர்
தமிழ்வேதச்சீர்
பரவலின ரியர்வருபு ன் றமிழ்மறை யாகமமிங்குப்
பரந்தோங்கிற்றால் (உக)

ஆவிருந்து சிவனால்வர்க் கினிதுரைத்த மறைமுறையி
லறமுன்னுன
நானுமிசை திருக்குறள்கொல் வேள்விபுகல் மறைப்பொ
நணுநூலென்றும் ருளை
கோலநடுவியலாத மிருதிவழி வந்ததென்றுங் குறித்துச்
சில்லோர்
ஓலமிடல் கைப்பிலிருந் தினிமைவந்த தெனச்சொல்லை
யொக்குமன்றே (உஉ)

சிவனந்திக் கருளவவனருள்போதம் மெய்கண்டான்
செலவி லெய்தல்
நுவன்றனனல் லருணந்தி † குருவேது காட்டுரைத்தார்
நுளேதோமுற்ற
கவர்வடநூ னுனிலையென்றதுநந்தி மூலர்க்குங்
கதைத்தா ரெண்ணை
திவர்மயக்காற் றமிழ்ப்போத முதனூலை மொழிபெயர்ப்
பென்—றிசைத்தாரன்றே (உங)

x செலவில் = வழியில். † குரு = மெய்கண்டதேவர்.

சிவனுடைத்த தமிழாயுண் மறையேழி லக்கவழி
 சித்தர் சொன்ன
 தவநூலுக் களவிலையா யுண்மறையா ரியத்தின்று
 தமிழ்சொல் கற்பம்
 இவர்கூத மணிநீறு செந்தூரஞ் சரகமுத
 வியவற்றின்று
 கவர்வடவர் தமிழினின்று பலபொருள்கண் மொழி
 பெயர்த்துக் கதைத்தாரன்றே. (உச)

கடவுமிய விருக்காதி மறைகடமில் யோகமுறை
 களையா மெய்யும்
 இடைகலைபின் கலையோடுங்குஞ் சுழிமுனையென்
 றுறாதமிழ்ச்சொல் வியல்பும்வீற்றால்
 வடமொழியில் வருமியல்பும் நோக்கினிறை யுயிரோக
 மருமும் யோகம்
 படர்நூல்கள் முனந்தமிழிற் பிறந்ததெனு முண்மை
 வெளிப் படுன்கன்றே. (உரு)

குரவினிக்குக் கேள்வியிரண் டைந்தினுக்கு நாலாகக்
 கொளுவி.யின்ப
 மருவுநிலைக் கறுநான்கு கேள்விபெறு மேழிசைகள்
 மணிநரற்பாலை
 வருமொன்றி விருகேள்வி குறைத்திசைத்த றனையியல்பா
 மயங்கித்தங்க
 ளருநூலில் வடவருரைத் தாரவற்றிற் றமிழ்ப்பண்க
 ளறைந்தாரன்றே. (உசு)

நாயிறுதிங் கட்செவ்வாய் முன்னையவுண் டைப்பெயர்கள்
 நணுமந் நாட்கே

ஆபமையிற் பிறசொலிலஃ தடைநிலையால் நிறைமதீசர்
ரந்நாட்டிங்கள்

தூயதைமா சிபங்குனிமுற் பேர்கொளவிற் பிரபவாதி
தோன்றி நாலா

றேயசுழ லாதவினெண் னூறமிழில் முற்பிறந்த
தென்னல் மெய்யே. (௨௭)

கலியேழா யிரத்தாண்டின் முனந்தழிழ்வே தஞ்சிவனார்
கதைத்தாரத்தால்

கொலுமிருக்குக் கலித்தொடக்கத் தெய்தியதால் மறை
யங்கங் கொழும்புராணம்

வலகலைக ளிதிகாசங் களின்பின்ன ருபநிடதம்
வந்தவாற்றால்

தலைமறைகள் கீழ்விஞ்சை யெனப்படவிற் சைவமுந்தைச்
சால்பிற்றாமால். (௨௮)

அபனாட்டிலிருந்துவந்த வாரியர்கள் தமைத்தமிழ்
ரடுக்கும் வேள்விச்

செயல்முதலி யவற்றினிகழ் வதைநீக்கி யுயர்வடையத்
தென்சொற் றெய்வம்

பயில்கதையை வடமொழியிற் செய்தவற்றில் நாற்குலங்கள்
படைத்துத்தாமே

உயர்குலந்தங் களுக்களித்த லேயறமென் னலைப்புருத்தி
யுரைத்தாரன்றே (௨௯)

உனிவடவ ரென்சொலினு மியல்பலன வொழித்துண்மை
யுணரவல்ல

தனியறிஞர் மெய்யறிவர் கடல்கொண்ட ிவிடையவைபிற்
சான்ற நூல்கள்

பணியபல படித்துரைத்தா ரவரவைகாண் பயனோக்கிப்

பல்லோரேற்றார்

கனிவிருப்பர் விரைகோது களானீக்கக் கருதாமை

கருதியன்றே

(௩௦)

மறையெசரும் புகழ்க்கிரின் மகவான தமிழ்மனுவின்

மைந்தனின்பச்

சிறுமியவர் வழியில்வரு மென்றுதிங்கட் குலத்தரசர்

சிறந்தகாதை

அறிதமிழ்நாட் டெயர்பதிக ளின்காதை களைவடசொல்

லாக்கிமென்மை

செற்புராண மென்றழைத்தார் வடவரவைதமிழ்மொழியிற்

செப்பல்போலும்

(௩௧)

வடவர்பை சாசமெனூந் தமிழுதைய னன்கதையை

வடசொல்லாக்கி

அடற்சோம பட்டருரைத் தார்நாயன்மார்காதை

யனைத்துஞ்சுதர்

நெடியசிவ ரகசியத்திற்புகன்றனர்சேக் கிழார் தமிழை

கினைந்திரண்டு

படர்பக்த விலாசுமிரு பேருரைத்தா ரவைதமிழிற்

பகர்தல்போலும்

(௩௨)

திருக்கோவிற பட்டியிற்செண் பகற்குமுள முடையார்க்குஞ்

சிவப்பட்டர்க்கும்

அருள்புரிந்த தமிழ்க்கதையைக் காந்தமகா புராணமதி

லமைந்ததான

தெருளகத்ய சம்மிதையிற் சேதரபுர மாகாத்ய

மெனும் பேர்தந்திந்

கிரும்வட சொல் லாருரைத்த புராணமதைத் தமிழ்நடையி
வியற்று வேனூல் (௩௩)

நந்தியங் கடவுள் சனற் குமாரற்குத்
திருஞானமுரைத்த படலத்தின் வழி.

திருக்கோவிற் புரிக்காதை தனிற்சிவனூர்க் கன்புசெயல்
சிறப்பக்கூறி

இருக்கினுநன் றவணையுணர் சிவஞானம் புகல்பகுதி
யிலாமை நீக்க

விரும்பவர்க்கா நந்திசனற் குமாரற்குத் திருஞானம்
விளம்புகின்ற

ஒருபடலந் தமிழ்ச்சைவ நூற்பொருளிற் சிறிதெடுத்திங்
குரைப்பன்னேற (௩௪)

அதற்கவையடக்கம்.

ஐந்தொழிலும் புரியிறைவ னந்தியினுக் குரைத்ததமி
ழாகமத்தில்

வந்திலகு நூல்பலவா மவற்றிலொன்று நன்குணரா
மலைவுமேய

புந்தியன்பான் சிவவவற்றி லெடுத்துரைத்த லாலகப்பை
பொருவலுற்றேன்

தந்தவனு சுவையறிபா தப்பெருமை யுடையவென்சீர்
தவிர்ப்பார்பாரே (௩௫)

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ
சிவம்.

கோவிற்புரிப் புராணம்.

இஃது

காந்தமா புராணத்தின்

அகத்திய சங்கிதையிலுள்ள

கோவிற்புரி மாட்சியின்

மொழி பெயர்ப்பு

(மகா கணபதி)

பேரைங்கரன் வணக்கம்.

வேழமுகத்தவனும், தேவர்முன்னையர்என்றுந் தெய்வச் செம்பரத்தமலரால் வழிபடுமினையடி மரையினனும், தன்னைத்தாழ்பவனாக் காப்பவனும், மறையினற்றத்தனும், உளத்துக்கெட்டாத மாட்சியினனும், சிறு தடிமுதலிய பல படைகளுடையனும், கடாம்பெருகு கன்னங்களால் அழகியமுகனும், முருகக்கடவுட்கு முன்னர்த்தோன்றிய சிவமகவும் ஆகிய பேரைங்கரனை யான் வணங்குகின்றனன்.

தெய்வச்செம்பரத்தை—மந்தாரம். அற்றம்—மறைவு—இராகசியம்.
சிறுதடி—குந்தம். கடாம்—மதனீர்.

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

அழகிய புன்னகை முகத்தனும், மேலாம் அருள்வடிவ
னும், தேவர் முன்னையரும் முனித்தலைவரும் என்றும் அன்
பொடு கண்ணுதலாகப் போற்றப்பெற்றவனும், தோள்வலி
யா லவுணக்குழுவை வென்றவனும், குடத்திற் றோன்றிய
அகத்தியரால் வணங்கப்பட்டவனும், சிவஞர்புதல்வனும்
வள்ளிகொழுநனும், இறைவனும் ஆகிய முருகக் கடவுளை
யானிறைஞ்சுகின்றனன்.

கடவுள் திருப்பதி தீர்த்தம்.

3. இன்பம்பயக்குஞ்சிறந்த திருக் கோவிற்புரியில், களா
மரம்வாய்ந்த பொன்மலையில், நல்வினைப்பயன்றரும் அக
த்தியதீர்த்தத்தின் அருகில் தேவர்புகழவும், சேடன் முத
லிய நாகர் வழிபடவும் செண்பகவல்லி யம்மையோடினிது
வீற்றிருக்கும் முக்கட்பெருங் கடவுளாம் பூங்காவிறைவனை
(பூவனநாதனை) எப்பொழுதும் பணிகின்றனன்.

கடவுள் = மூர்த்தி. திருப்பதி = தலம். தீர்த்தம் = புனல். கோவிற்புரி = க்ஷேத்ரபுரம். பொன்மலை = சுவர்ணசலம். களாமரம் = கரிவிருத்திபாதபம். கோவிற்புரிச்சிவத்தளியிலுள்ள திருப்பதிமரம் (க்ஷேத்ரவிருக்ஷம், களாமரம். அது களாவகுப்பிலொன்றாகிய சிறுகளானப்படுகின்றது. அது இன்றும் செழிப்போடிருக்கின்றது. வடமொழிநிகண்டில் அப்பெயர் காணப்படவில்லை, ஆதலால் வடமொழியிற் புராணமியற்றிய ஆசிரியர் அம்மரத்துக்கு கரிவிருத்தி பாதபம் என்ற பெயர் தந்துணத்தணர்போலும்.

தன்னிற் குளிப்பார் நோய்தீவினை (பாவம்) களைத்தீர்ப்பதால் தீர்த்தம் எனப்படுகின்றது. கோவிற்பட்டி என்பது கோவிலைத்தலைமையாகக் கொண்டவூர் (கோவிற்புரி) ஆதலால் வடமொழியில் க்ஷேத்ரபுரமென மொழிபெயர்த்துக் கூறப்பட்டது.

பூங்காவிறைவன் = புவ்பவணைசுவரன்.

முதிவர் நான்முகனைக் காணலுரைத்த படலம்.

பின்னர் ஆத்திரி, கசிவன், ஆத்திரையன், கண்ணுவன், பிருகு, அங்கிரன், பழமையனும் நல்வினையனும் உயிர்க்குறுதிப்பொருள் குறித்து முயல்பவனுமான சமதக்கினி, வாழ்தேவன், பெருந்தவத்தனன் உத்தாலகன், மைத்திராயணன், சத்தி சேனன், மகா மைத்திராயணன், அசிதன், தேவலன், மைத்திரன், எப்போத்துத் தூயனுசருப்பமாலி, கற்றுணர்ந்த காளையாகிய சாலி, கைவல்லியன், சலாதரன், ததீசி, உரோமசன், தீர்க்கன், பெருமுனிவனுள் மதங்கள், உக்கிர விரியன், மகா விரியன், மேலோர் பாலன்புடைய உத்தமன், பெரு விஞ்சையிலார்வமுடைய ஆசுவலாயனன், சோமன், ஒருகாலன், இருகாலன், முக்காலன், (ஏகபாதன், துவிபாதன், திரிபாதன்) பதுமன், முகுந்தன், தொங்கும் பொன்னிறப்பின்ன லுடைய சிறந்தமோதகி, அம்மையடிமல சன்பு பூண்டவனும் சிவனடிப் பற்றுடையனுமான கிராகி யாயணன், கிரிட்டமன், இமைக்கும் கண்ணுடைய லோ லுபன், பெரிய விஞ்சையிலார்வமுடைய மறைத்திருவனாகிய சுவேதா சுவதாமுனி புதல்வன் முதலிய முனிவரனை வரும் மெய்யுணர்வுந் துறவுமுடையரும், என்றும் அறத்தின் வழிநிற்பவரும், ஒடுங்கல்லும் பொன்னுமொப்பக் காண்பவரும், சிவவழிபாட்டிலன்புடையரும், உள்ளத்தைச் சிவன் பால்நிறுவிவரும், உறுப்புக்களிற்கண்டிப்பூண் பூண்டவரும் நீறுபூசிய மேனியரும், பயன் கருதாது சிவன் பொருட்டுப்

படலம் = தூலில் ஒரு பொருள் பற்றிய பாப்பு = படர்ச்சி)

பெருவிஞ்சை = பெரியவிஞ்சை. பிரமவித்தை

உயிர்க்குறுதிப்பொருள் = புருடார்த்தம். ✓

மெய்யுணர்வு = ஞானம், துறவு = வைராக்கியம்.

நல்வினையன் = புண்யகர்மா, புண்ணியவான். ✓

பின்னல் = சடை

கண்மப்புண் = உருத்திரசக்காபரணம். ✓

மறைத்திருவன் = வேதச்செல்வமுடையான். ✓

புரியறிவொடுவேள்வியிசற்றுநரும், விருப்பவென்றவரும்,
வெகுளிபுறங்கண்டவரும், மயக்கம் பொருமை நீத்தவரும்,
பொச்சாப்பிலரும், வைகல்வினைவிடாதியற்றநரும், அழுக்
கிலாவுள்ளத்தவரும், அமைதியரும், எல்லாமொப்பநோக்கு
நரும், மறையனைத்தையும் நம்புநரும், பழங்கிழங்குகளை
உணவாகக்கொள்பவரும், பகைநட் பொழிந்தவருமா யிருந்
தனர்: அவர்களிற்சிலர் மாணினோன்பினரும், சிலர் இல்லறத்
தரும், சிலர் காடுறைநோன்பினரும், சிலர் துறவிகளும், சிலர்
மீத்துறவிகளும் சிலர் உறுவரும் ஆவர்.

இத்தகைப்பெரியரும், சிறந்தனோன்பினரும், தவச்செ
வ்வுருமாகிய முனிவர் ஒன்றுகூடி, யாநோற்றற்குரிய தூய
இடம்பாது? இறையெண்ணல் முன்னல் வேள்வி தீயோம்
பல் தவங்கள் நாடொறுஞ் சிறிது செய்யினும் அளவற்ற
பயன்றரும் இடம்பாது? அவ்விடம் எவணிருக்கின்றது
தூய்மையிலிடத்தும் காலத்தும்செய்யப்படும் நல்வினையும்

வைகல்வினை—நித்யக்ருமம், அமைதியர்—சாந்தர், மரணினோன்
பினர், —பிரமசரிய விரதத்தினர். இல்லறத்தர்—சீரகத்தர். காடுறை
நோன்பினர்—வானப்பிரததர். துறவி—அம்சன் (அஞ்சன்). மீத்து
றவி—பரமஹம்சன். (பரமவஞ்சன்) உறுவன்—யோகி. எண்ணல்—
செபம். முன்னல்—தியானம். வேள்வி—யாகம். தீயோம்பல்—ஓமம்.
பொச்சாப்பிலர்—நிராகுயர், அமைதியன்—சாந்தன்,
ஒப்பநோக்குநகர்—சர்வசமர்,
விருப்புவென்றவன்—வேட்கைவென்றோன். சித்தாமன்,
மயக்கம்—மோஹம்; பொருமை—மாட்சரியம்.
தவச்செவ்வன்—தபோதனன். முனிவன்—உலக ஆசைகளை முனிந்
தோன்—துறவி
தவம்—உலக விருப்பங்களை (தவ்வல்) கெடுத்தல்—முயற்சி.

பயனற்றதாம்: இஃது நூல்களின் றுணிவு. தூயவிடத்திற்
செய்யப்படும் வினை மிக்க நல்வினைப்பயனைத் தருகின்றது.
நோற்கும் நமக்குத் தூயவிடம் இன்றியமையாதது. ஆதலால்
தூயவிடமெய்தற்பொருட்டு, நாம் இப்பொழுது எல்லா உல
கினரும் வணங்கும் மலரவனிடம் போவோமென்று பேசித்
தீர்மானித்து, உறுவர்க்குங் குறுகற்கரியதும் பல்வகை மா
ங்களுடையதும், பல்வகை மலர் மணப்பதும், பல்வகைப்
பூஞ்சோலை சூழ்ந்துள்ளதும், பல்வகைத் தெய்வப்பறவை
யொலிமண்டியதும், மணிமதிட்கள் சூழ்ந்ததும், நானாவாயில்
வளைவுகளுடையதும், தொண்டுபுரியக்குழுமிய தேவர்கூட்
டம் நெருங்கிய நல்லவழிகளை யுடையதும், சினம்வென்று
மறையுணர்ந்த முனிவர் குழமல்கியதும், அமைபங்கிடை
யாது வாயிலிற் காத்திருப்பவர் இரைச்சலுடையதுமான
சிறந்த இடமாகிய மறையவனுலகுசென்று, அதன் ராப்பண்
பச்சைத் தூண்களாலும் பொற்கலையங்களாலும் அழகிய
தும், பளிங்குத் தளவரிசை யுடையதும், பலமனவுகளால்
வனப்பெய்தியதும், மிகச்சிறந்த விரிப்புடையதும் ஆகிய
மானத்தில் ஆயிரம் இதழ்களையுடைய திருமலரில் வீற்றி
ருப்பவரும், நான்கு முகங்களுடையவரும் சனகர் முதலிய
ராற் சூழப்பெற்றவரும், ஒவ்வொரு முகங்களினின்றும்
வெளிப்படும் மறைமொழிப் பொருள்களை நன்குணர்ந்த
வரும், சனகர்முதலிய பேருறுவரின் றையங்களையொழிப்
பவரும், கதிர்மகள், (சாவித்திரி) ஆமகள், (காயத்திரி)
நாயகன் (சரச்சுவதி) என்ற மனைவிகளோடு கூடியவரும்,
அமைதியுடையதும், ஒடுக்கம் அடக்கங்களுடைய நல்லோர்பால்
அன்புடையதும், ஆண்டகையும், உலகங்களுக்கிறைவனும்,

மனவுகள்—இரத்தினங்கள்—மணிகள். மானம்—மண்டபம்
அமைதி—சாந்தம். ஒடுக்கம்—சமம். அடக்கம்—தமம்.

பெருமானும், புத்தேனிர்தலைவரும், ஒப்பற்றவரும், வல்லமையுடையரும், பிறப்பற்றவருமான அன்னவூர்த்தியைக் கண்டு மிக்க அன்பொடு அவன் திருவடிமலர்களில் தடிபோல் விழுந்து வணங்கியெழுந்து நின்று தலையிற் கூப்பிய கையராய்.

தேவர் கோமாற் கிறைவபோற்றி அன்னமூர்பவபோற்றி, மறைவடிவ போற்றி, உலகமுதல்வ போற்றி, வீடுதருபவ போற்றி, அருள்வடிவ போற்றி, என்றுமுள்ளவ போற்றி; மெய்மைவடிவபோற்றி, உலகனைத்துக்குங் கரியாமொருவ போற்றி, உண்மையறிவின்பவடிவபோற்றி, இன்பம் வீடளிப்பவபோற்றி, சிறந்தமங்கலந்தருபவபோற்றி, ஆவியனைத்துக்கிறைவபோற்றி, மேலவபோற்றி, மேலிறைவபோற்றி, அன்பர்க்கருள்பவபோற்றி, மாசற்றவபோற்றி, உலகவருவாயேபோற்றி, வீற்றில்லவபோற்றி, தூயவபோற்றி, நிலைத்த மங்கலவடிவபோற்றி, உறுவபோற்றி, உறுவர்தலைவபோற்றி, உறுவர் குருவழிபடுபவபோற்றி, பொற்கருவ போற்றி, பொழில்வடிவபோற்றி, உலகத்தந்தையேபோற்றி

பெருமான்—பரமேட்டி. தேவர்கோமாற்கிறைவன்—தேவ தேவேசன், என்றுமுள்ள—நித்தியன். உலகனைத்துக்கும் கரியாமொருவன்—சருவலோகைக்காட்சி. உண்மையறிவின்பவடிவன்—சச்சிதானந்தருபன். இன்பம்வீடளிப்பவன்—புக்திமுத்திப் பிரதாயி, மங்கலம்—கல்யாணம், மணம்—விவாகம். மேலிறைவன்—பரமேசன். மாசற்றவன்—நிர்மலன். உலகவருவாய்—ஐகதுற்பத்திகாரணன், வீற்றில்லவன்—விகாரமற்றவன்—நிர்விகாரி. தூயவன்—சுத்தன். உறுவன்—யோகி, பொற்கருவன்—இரண்யகருப்பன். பொழில்வடிவன்—விராட்ருபன்,

உலகர் தலைவபோற்றி, சொல்வடிவபோற்றி, சொற்பொருள்
வடிவபோற்றி, முடிவில்லவபோற்றி, பெரியபோற்றி,
ஆவியடங்கற்றலைவபோற்றி, மொழிக்கிறைவபோற்றி, அன்
பாலடையத்தக்கவபோற்றி, மரையிருக்கையபோற்றி, மரை
யிற்றோன்றிபோற்றி, பொழிற்கப்பாற்பட்டவபோற்றி, மூவ
ழிக்கும் வழியேபோற்றி, சனகர்முன்னைய பேருறுவர் நெ
ஞ்சகத் துறைபவபோற்றி, மறைமுடி யுணரத்தக்கவபோற்
றி, மறைநெறியவர்க்கன்பபோற்றி, அறக்கருகூலபோற்றி,
அறவடிவபோற்றி, மூவுருவடிவபோற்றி, தேவர்கோவண
ங்குங் கழலவபோற்றி, மீயாவி வடிவபோற்றி, உயர்ந்ததி
லுயர்ந்தவபோற்றி என்று புகழ்ந்து முனிவர் அயனை
அடைக்கலம்புக்கனர்.

முதலாவது முனிவர் நான்முகனைக்காண்
படலம் முற்றிற்று.

மொழிக்கிறைவன்— வாக்கிறைவன்—வாகீசன். அன்பாலுடையத்தக்
கவன்—பத்திகமயியன். மரையிருக்கையன்—பத்மாசனன். மரை
யிற்றோன்றி—பத்மயோநி. பொழிற்கப்பாற்பட்டவன்—லோகாதீ
தன். மூவழிக்கும்வழி—காரணத்திரய ஹேது. மூவழி=மூக்கா
ணம்:—முதற்காரணம், துணைக்காரணம், செயற்காரணம்=(வினைக்
காரணம்—இயக்கு காரணம்—நிமித்த காரணம்) உலகுக்கு முதற்
காரணம் மாயை, துணைக்காரணம் சிவசத்தி, செயற்காரணம் சிவன்.
மறைமுடி—வேத சிரசு—வேதாந்தம். அறக்கருகூலம்=தருமநிதி.
மூவுரு—திரிமூர்த்தி. மூவுருவடிவன்—மூர்த்தித்திரியாத்மகன். மீயா
வி—பரமாத்மா, உயர்ந்ததிலுயர்ந்தோன்—பராத்பரன். அயன்—ஐயன் ||
என்ற சொல்லின் குறுக்கல் விகாரம். ஐ=தலைமை, ஐயன்=உலகத்
தலைவன். அய்யன் என்பது—பையல்=பயல், மையல்=மயல் என்
ருதல்போன்ற விகாரம். வீடு—கைவல்யம்.=முத்தி=மோகக்கம்.
பெரியன்—மகத் பிரம்மம்.

சென்னை

இரண்டாவது ஆழிக்காட்டின் (நைமிசாரண்யத்
தின்) தோற்றமும், சூதர் கோவிற்புரிமாட்சி
சொல்லத்துவக்கலும் கூறிய படலம்.

அருட்கருகூலமும் உலகப்பாட்டனுமாகிய மலரவ
னைச் சிறந்த முனிவர் இவ்வாறு புகழ்ந்து அடைக்கலம்
புகலும், அவர் அன்னவரை நோக்கி, உங்கள் பாசாட்டிற்கு
மிக மகிழ்ந்தனன். நீவிர் இப்பொழுது தெதன்பொருட்டிவண்
வந்தீர். நீவிர் விரும்பியவனைத் துந்தருவன், சிறந்த பேறு
கேண்மின் என்று கூறலும், அவர் மகிழ்ந்து வணக்கத்
தொடு தலையிற் கைகூப்பி

ஓ பகவ! பேரிறைவ! அன்பர்கருள்பவ! உயர்ந்ததி
னுயர்ந்தவ! தவத்தரிற்சிறந்தவ! அருட்கருகூலமே! நமக்கு
வணக்கம். இப்பொழுதெம்மைக் காத்தருள்தி! நல்வினை
புரிதற்கு இடமும் காலமும் முன்னர் நம்மாற் படைக்கப்
பட்டுள்ளன. அவற்றை அடுத்தொழுகுபவன் உயர்ந்ததி
னுயர்ந்த உலகடைவன். எங்கட்குத் தூயவிடமின்மையால்
யாங்களநோற்றல் பயனற் றுளத்தூய்மை யுண்டாகவில்லை.
ஆகையால் எண்ணல், முன்னல், நல்வினை சிறிது புரியினும்
அளவிறந்த பயனைத்தருவதும், நோற்பவர்க்கு விரைவில்
உளத்தூய்மை விளைப்பதும் ஆகிய சிறந்த இடம் யாது?
விளம்புதி என்றிறைஞ்சினர்.

அருட்கருகூலம்—தயாநிதி. உலகப்பாட்டன்—லோகபிதாமகன்.
பேறு—வரம். பேரிறைவன்—பரமேசானன். எண்ணல்—ஜெபம்.
முன்னல்—தியானம். ஆழிக்காடு—நைமிசாரண்யம், நேமிசம்—ஆழி
தங்கியது, அதனுண்டாயது—நைமிசம். அரண்யம்—காடு, தவம்—
நோற்றல்=உலகவாசைகளைத் தாண்டும் அல்லது கெடுக்குமுயற்சி,
தவ்வல்=தாண்டுதல்-கெடுத்தல்.

அப்பொழுது படைப்போன் விரைவில் நன்காய்ந்து அருளெய்தி ஒரு சிறு நாணலை ஆழிபோற்சுற்றி மிகச் சேய்மையிற் செல்லப்போக்கி முனித்தலைவரை நோக்கி, நீவிர் அதன்பின் செல்லுமின், அவ்வளையும் எவன்சினதந்து விழு கின்றதோ அவ்விடம் ஆழிக்காடு (நைமிசாரண்யம்) என்று புகழப்படும். நீவிரும் ஆழிக்காட்டினர் எனப்படுவீர். இது உறுதி. விழுமிய புனல்களுடையதும், பலவகை மரங்கள் நிறைந்ததும், இளங்காற்று வீசப்பெற்றதும் ஆகிய வத்தூ யவிடத்திற் செய்யப்படும் எண்ணல், வேட்டல் முதலிய எல்லாநல்வினைகளும் அளவற்ற பலனைத்தரும். நல்வினைகள் சிறிதுகாலஞ் செய்யினும் நெடுங்காலஞ்செய்த பயனுண் டாம். அவண் உறைவார்க்கு உண்ணிறைவு உளத்தூய்மை தவவிருப்பம் முயற்சி பேருவகை நம்பிக்கை கடவுளன்பு பகுத்தறிவு மெய்யுணர்ச்சி துறவு தவவளர்ச்சி உள்ளொ டிக்கம் முதலியன உண்டாம். உயிர் இறைகளொன்று பட லும் விரைவிலுண்டாம். எனதானையால் அவண் தூக்கம், சோம்பல் அச்சம் சினம் ஆசை மயக்கம் முதலியனவும் துன்பங்களும் உண்டாகா. ஆகையால் தவத்துக்குரிய அவ் விடத்துக்கு நீவிர் செல்லுமினென மொழிந்தனன்.

அது கேட்டமுனிவர் அகமகிழ்ந்து மலரவனை வண க்கி விடைபெற்று மிகவுக்கமுடையராய் விரைந்து நாண

சிறுநாணல்—தருப்பை. கடவுளன்பு=தெய்வபக்தி.

உளத்தூய்மை—சித்தசுத்தி. உண்ணிறைவு—திருப்தி.

பேருவகை—அதிகந்தோஷம். மெய்யுணர்ச்சி=ஞானம்.

உள்ளொடுக்கம்=மனோலயம், உயிரிறைகளொன்றுபடல்=சீவாத்ம

பாமாத்மமக்கியம், நம்பிக்கை—சிரத்தை, பகுத்தறிவு=விவேகம்.

லாழிப் பின்சென்றனர். அவ்வாழி விழுந்தவிடம், பச்சிலை மரம் பனை கூந்தற்பனை விளா அரசு தேமா குருந்த மரம் தும்பை மலையத்தி மருது கரும்பு தென்னை மா பலா நாரத்தை எலுமிச்சை மகிழ் பாழிரி செண்பகம் ஆகிய மரங்களா லழகியதும், பலவகை மலர்களுடையதும், கொடிகள் சுற்றியதும், பல்வகையலர்த்தொகுதிகள் விளங்குவதும், ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் மயில்முதலியபறவைக் கூட்டங்களா லழகியதுமான பூஞ்சோலைகளையுடையதும், உயர்ந்த அலைகளையுடைய வாறறு, பகன்மகள், சோணை, என்ற மூவாறுகளின் நீர்த்துளிகளோடு கூடி எப்பொழுது மின்பந்தரும் தென்றல் வீசப்பெற்றதும், நல்லோருளம் போற்றெளிந்த நீரோடு விளங்கும் ஆறு ஓடை குளங்களால் நூற் பக்கங்களிலும் வனப் பெய்தியதும் ஆகி, ஆழிச்சாடு என்ற பெயர் பெற்றதாயிற்று. அம்முனிவரனைவரும் மிகச்சிறந்த அக்காட்டை நோக்கித் தவத்துக் குரிய இடம் பெற்றனமென மகிழ்ந்து அவண் தாம் தங்குதற்கு வேள்விச்சாலை முதலியதுடைய பெரிய பாழிகளை மர முதலியவற்றால் ஆவலோடமைத்து இல்லுவளிப்பும் நல்லோரைக் கூறலுமாகிய சடங்குகளியற்றி களிப்பொடு குடிபுகுந்தனர்.

வாறறு=கங்கை. பகன்மகள்=யமுனை. சோணை=சாச்சுவதி, எண்ணினர்=செபித்தனர். பற்றலற்றவர்—பிடிப்பற்றவர்=நிராலம்பர். உடற்கழிவற்றவர்—நிர்மலர். பழமை-பழங்காதை=புராணம். பாழி—தவலீடு=இலவீடு=பர்ணசாலை. முன்னல்—தியானித்தல். நல்லோரை—சுபமுகூர்த்தம்.

இல்லுவளிப்பு—வாஸ்துசாந்தி, நல்லோரைகூறல்—புண்யாஹவசனம் ஒருசடங்கு தவக்கும்பொழுது, இது. நன்னொன்று மூன்று தடவை கூறல். சடங்கு—கிரியை. குடிபுகல்—கிருஹப்பிரவேசம்.

அவருட்சிலர் தீவேட்டல் புரிந்தனர். சிலர் எண்ண
லியற்றினர். பலர் ஐந்திரவிவிருந்து சிவனை முன்னினர்.
சிலர் குளிர்காலத்தில் நீரில்முழுகி ஆர்வத்தோடு தவம்புரிந்
தனர். சிலர் நாடோறும் ஐம்பெருவேள்விகள் ஆற்றினர்.
சிலர் காயத்திரி மனுவெண்ணினர். சிலர் தலைகீழ் நின்று
தவங்குயிற்றினர். சிலர்தலையிற் கைகூப்பிச் சிவன்புகழ்பாடி
னர். சிலர் ஊணற்றவரும், சிலர் பற்றலற்றவரும், சிலர் மா
சற்றவரும், சிலர் உடற்கழிவற்றவரும், சிலர் வைகல்வினை
பற்றினரும், சிலர் பேச்சொழித்தவருமாய் இடைவிடாது
கொடிய தவ மிருந்தனர்.

உப்பொழுதொருநாள் அருள்வடிவரும் பழமை
கூறுவோரிற் சிறந்தவரும் ஆகிய சூதமுனிவர் அம்முனி
வரின் நல்வினைமிகுதியால் ஆங்குத்தாமேவந்தனர். அவர்
வியாதமுனிவர் அருள்பெற்றவர், அவர் போனெறியுண
ர்ந்தவர், மறைவழியில்நிலைத்தவர், மறைநெறியில் முயல்
விப்பவர், நசை வென்றவர், சினம்வென்றவர், உடலுடை
வீடுற்றவர், உலகாசிரியர் நூலனைத்தி னுண்மையுணர்ந்
தவர், மறை மறைமுடிகளின்கரைகண்டவர், உறுப்பனைத்
தினும் நீறுபூசியவர், நெற்றியில் முக்குறி நீறணிந்தவர்,

தீவேட்டல்—அக்கிரிகோத்திரம். ஐந்தி—பஞ்சாக்கி. அவை நாற்றிக்
கும் திக்குண்டம், மேலே கதிர். ஐவேள்வி=பஞ்சமகா யத்தும்,
அவை கடவுள் வேள்வி=தேவயத்தும், மறைவேள்வி=பிராமயத்தும்,
உயிர்வேள்வி—பூதயத்தும், மக்கள்வேள்வி=மானுஷ யத்தும்,
தென்புலத்தார் வேள்வி=பிதர் யத்தும். வைகல்வினை=நித்யகருமம்.
நசைவென்றோன்—சிதகாமன். சினம்வென்றோன்—சிதக்குரோ
தன். திக்குண்டம்—வேள்விக்குண்டம். அறம்—தருமம். உடலுடை
வீடு—ஜீவன்முத்தி.(இம்மையில் வீடுறல்) உடலில்வீடு—விதேக
முத்தி. உலகாசிரியர்—ஜகத்குரு. முக்குறி—திரிபுண்டரம். பேச்
சொழித்தோன்=மௌனி.

கண்டிப்பூண் பூண்டவர், அழகிய சடைச்சுற்றினர், நேரே
 நிமிர்ந்த தலை கழுத்துகளுடையர், மூக்கு துனியில் வைத்த
 கண்ணினர், எப்பொழுதும் பெருங்கடவுளை முன்னுப
 வர், அறிஞர் தலைவர், நாட்டத்தவர், தீக்குண்டத்திறோன்
 றியவர். அச்சுதமுனிவரைப் பண்ணவரனைவரும் பார்த்து
 அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து, மயிர்க்கூச்செறிந்து, எதிர்
 சென்று வம்மின் வம்மின் என்றுகூறித், தடிபோலவர்
 அடிமலரில்விழுந்து, அன்பொடு மீண்டும் மீண்டும்வணங்கி,
 உயர்ந்த இருக்கையில் எழுந்தருளச்செய்து, தொழநீர்
 கால்கழநீர் உண்ணீர்தந்து, மரைமுதலிய சிறந்த மலர்களா
 ல்முறைப்படி வழிபட்டுப், பலவகைப் போற்றிகள் சாற்றி,
 ஓ வேள்வித்தீயிறோன்றியவ! மறைமறைமுடிகளின் கரை
 கண்டவ! வியாதபகவான் மாணாக்க! பேரறிஞ! உலகுக்
 கருள்பவ! நூலடங்கலுண்மை யுணர்ந்தவ! சிவ வறமுண
 ர்ந்தவர் தலைவ! அன்பர்க் கேண்டும் அருளொடு அறமனைத்து
 முரைப்பவ! அடியர்க் கருள்பவ! அருட்கடலே எங்களைக்
 காத்தருள்தி! சிவபெருமானுக்கு மண்ணிலகில் காசி, பொ
 ன்மன்றம், திருப்பொருப்பு, கேதாரம், நொடித்தான்மலை,
 அயன்வெண்டலை முதலிய பலவைப்புக்களிடுக்கின்றன.
 அவற்றின் பெருமையையும் அவற்றிலுறை கடவுண் மாண்
 பையும், முன்னர் எங்கட்குரைத் தருளினீர். யாங்கள்
 அவ்வனைத்தையுங் கேட்டெஞ்ஞான்று மகமகிழ்ந்திருக்கின்

கண்டி—உருத்திராக்கம். கண்டி—இ=(சிவன்) கண்ணையுடையது.
 பெருங்கடவுள்—மகேச்சுரன்—மகாதேவன். நாட்டத்தவர்—இறை
 பால் உளம்நாட்டியவர்—சமாதி. கால்கழநீர்—பாத்தியம். தொழநீர்—
 அர்க்கியம். உண்ணீர்—ஆசமனம். திருப்பொருப்பு—சிரீபருவதம்=
 திருப்பருப்பதம்—சிரீசைலம். அயன்வெண்டலை—பிரமகபர்வம்,
 நொடித்தான்மலை—கயிலை.

றனம். நும்மொழி யமரி பருகித் தெவிட்டலடைந்திலோம். இறைவனுக்குரிய இடங்களில் அம்மையப்பன் இருவரும் விழைவதும், சிறந்ததும் முற்பட்டதும், மிக்கவறம் விளைப் பதும், மக்கட்கின்பம் வீடுகள் தருவதும், மிகவிரும்பத் தக்கதும், கடவுளெப்பொழுதும் விளங்கியிருப்பதும் ஆகிய இடம் எஃது? அறமுணர்ந்த அண்ணல்! அவ்விடத்தையும் அதன் பெருமையையும் காதை கேட்டலிலார்வமுடைய எங்கட்குருளொடு விரித்துக்கூறுதி! எங்கட்கு நும்மைத் தவிர வேறு புகலிடமில்லை எனக் கடவுளுண்மை மீதூர்ந்த அம்முனிவர் இறைஞ்சிக் குறையிரந்தனர்.

அதற்குச் சூதர் அம்முனிவரின் பேரன்பையும் இறைவன் பெருமை கேட்பதிலுள்ள வார்வத்தையும் கருதி மிகவியப்பெய்தி, கடவுட்கு மிகவினிய விடங்களுட் சிறந்த விடத்தையும் அதன் வியக்கத்தக்கபெருமையையும் அவர்க் குரைக்க விழைந்து, ஆசிரியவடிவுபூண்ட பிஞ்ஞகனும், விற் றிருக்கையில் வீற்றிருப்பவனும், உலகுக்கு மேலானவைய னும், அணியடங்கலணிந்தவனும், அனற்கை அஞ்சாமைக் கையுடையவனும், புலித்தோலுடித்தவனும், சனகர்முதலி யரார் சூழப்பெற்றவனும், தெற்கு நோக்கியிருப்பவனும், தேவர் கூட்டமனைத்தும் வணங்கப்பெற்றவனும், அருட் சுவை நிறை கடைக்கண்ணற் பார்த்தென்று மெல்லவரைய மும் போக்குபவனும், அனைவர்க்கும்வீடுபேறருள்பவனும், வெளிப்படத் தோன்றாதவனும் ஆகிய தென்முகக் கடவுளை

அமரி—அமிருதம்,—(அமர்+இ=நெடுநாள், உடலொடு அமரவைப் பது). கடவுளுண்மை மீதூர்ந்தோர்—புரமாத்திகர். விறலிருக்கை— வீராசனம். உலகையர்—லோககுரு. அனற்கை—அக்ந்ஹஸ்தம். அஞ்சாமைக்கை—அபயஹஸ்தம். தென்முகக்கடவுள்—தெற்கண் ழநீர்த்தி, தக்ஷணமூர்த்தி. ஆசு+இரி+அன். மாணக்கன் குற்றத்தைப் போக்குபவன்=குரு.

உக்

கோவிற்புரிப் புராணம்.

நினைந்து, உறுவரெய்தற்கரியதும், தவம்புரி மலரவன் மால்
காணவொண்ணாததும் ஆகிய அவர் அடிமரைகளாவணங்கித்,
தமதையனம் வியாதப்புத்தேனே நினைந்து பேருவகை
பெய்திப், பிஞ்ஞக னிடமனைத்தினு மிகச்சிறந்த இடத்தை
யும், அதன்பெருமையையும் கடவுள் முன்னலால் உளந்
துயராகிய அம்முனிவர்க்குச் சொல்லத் துவக்கினார்.

இரண்டாவது

ஆழிக்காட்டின் தோற்றமும் சூதர் கோவிற்புரி மாட்சி

சொல்லத் துவக்கியதும் கூறிய படலம்

முற்றிற்று.

பிஞ்ஞகன்—பிஞ்சுகன்=சங்காரகருத்தன். பிய்-பிஞ்=கிழி, கொல்=
(அழி) உண்டென்போன்—ஆத்திகன், உண்டென்கை—ஆத்திகம்
இன்றென்போன்—நாத்திகன். இன்றென்கை—நாத்திகம்.

முன்னுரை- தக்கன் வேள்வியழித்தலும்
மலை மகள் தோன்றலும் கூறிய படலம்.

சூதர் அம்முனிவரை நோக்கித் தவச்செல்வரும் சிவ
காதை கேட்பதி லன்புடையவரும் அறமுணர்ந்தவரும்
ஆகிய ஆழிக்கான் முனிவரோ! நீவிர் உளமொருப்பட்டுக்
கேண்மின். மண்ணுலகிற் புகழ்பெற்ற சிவனிருக்கைகளில்
மிகச் சிறந்ததும் மிக்கவறந்தருவதும் எப்பொழுதும் இறை
வன் விளக்கமுடையதும், காண்பவர் தீவினைகளை யழிப்
பதும், கண்ணுறப்பெறில் தீவினையாளரும் எல்லாமறமும்
நீங்கி அறம் பொருளின்பம் வீடடையப்படுவதும் ஆகிய
கறைமிடற்றனிருக்கை அன்பொடு கூறுவன் கேண்மின்!
மண்ணுலகில் கோவிற்புரி (கோவிற்பட்டி) என்று
ஒரு சிவனிருக்கையுளது; அவண் தானே தோன்றிய
முதலற்ற சிவக்குறி யொன்று பூவன நாதன் (பூங்காவிறை)
என்ற பெயரொடு விளங்குகின்றது. விரும்பியதனிக்கும
செண்பகவல்லி யம்மையாரும் அருளொடு வீற்றிருந்
தொளிர்கின்றனர். அவண் தெய்வப்புனல்களில் மிகச்
சிறந்ததும் அறவடிவானதும், எல்லவர்க்கு மெய்தற்கரி
யதும் ஆகிய அகத்தியவருவி யென்ற பெயர் பூண்ட
தீர்த்தமொன்றுளது. அதில் நீராடும் மக்கட்குத் தீவினை
யனைத்து மொழிகின்றன. இக்கோவிற்புரியையொத்த

ஆழிக்கான்—நைமிசாரண்யம். சிவனிருக்கை—சிவத்தலம். இறை
வன் விளக்கம்—சிவசாந்தியம். கோவிற்புரி—கேதாரபுரம். தானே
தோன்றி—சுயம்பு. முதலற்றது—அநாதி. நல்லிடம்—தலம்—
கேதாரம். குறி—சிவலிங்கம்—சிவக்குறி. ஒண்புனல்—தீர்த்தம்
தீர்த்தம் அம்—தன்னில் மூழ்குவார் தீவினை நோய் பிறப்புத்
தீர்த்தலால் தீர்த்தமெனப்படுகின்றது.

நலவிடமுமில்லை; பூங்காவிறைக்குறியை யொத்த சிவக் குறியுமில்லை. அகத்திய வருவிக்குள்ளபெருமை வேறொரு தீர்த்தத்திற்கும் இல்லை. ஆகையால் அவ்விடத்தின் பெருமையை அன்பொடு கூறுவன்; நீவிர் உளமொருப்பட்டுக் கேண்மின்.

முன்னர்த்தக்கன் என்றொரு புத்தேனீர் கோனிருந்தனன். அவன் மறையனைத்து முணர்ந்தவன், மறையுறுப்பாறினுந்தோர்ந்தவன், நூலனைத்துங்கற்றவன், அறமனைத்தினுமார்வத்தன், உறுவலடங்கலும் பயின்றோன், பயன்கருதாது நல்வினை யனைத்தும் புரிபவன், தூயவன், நூலாக்குவோன், நடுவிற் சிறந்தோன், நூற்பொருளையும், அறத்தையுமுணர்ந்தோன், வாசபேயம் அகிராத்திர முதலிய வேள்விபுரிகின்றவன், மனுவுண்மையும் மனுப்பொருளுண்மையு முணர்ந்தோன், மறைமுடி நூல்களில் வல்லவன், பெரியோன், வணங்கத்தக்கவன், அறத்துக்குறை விடமானவன், உண்மை பேசுகிறவன், ஐம்புலன் வென்றவன், இருபத்தேழு மீன்களுக்குத் தந்தை, நல்வினையனைத்துஞ் செய்தவன், இறைவலியும் கடவுள் பாதியுடலுமான அம்மையார்க்குத் தந்தை, சிவபெருமானாற் புகழ்ப்பெற்றவன், பிறைசூடி க்துமாமன், எல்லாவுலகங்களுக்கு மிறைவனாகிய பிள்ளுகன் அவனுக்கு மருமான், உலகனைத்தினும் பரவிய

தக்கன் = கல்லியன் = தக்கவன் = பெருமையுடையோன். மறையுறுப்பு = வேதாங்கம் அவை (1) இசை (2) இலக்கணம் (3) யாப்பு (4) பொருள் (5) கணிநூல் (6) சடங்கு என்பன அவற்றை வடநூலார் முறையே (1) சினை (2) வியாகரணம் (3) சந்தம் (4) நிருத்தம் (5) சோதிடம் (6) கல்பம் என்பன. மனு = மந்திரம் மன + உ = மன்னல் = சேர்தல் = அடைதல் = நினைத்ததைச் சேர்ப்பிப்பது = அடைவிப்பது மனு. இறைவலி = பராசத்தி.

சீர்த்தியன், தேவரணைவராலும் வணங்கப்பெற்றவனாகியிருந்தனன்.

இவ்வாறு நெடுநாட்செல்ல ஒரு காலத்தில் அவருக்கு கொரு தீய வெண்ணமுண்டாகி, நமக்கு உள்ளங்கவர் அழகிய பலகண்டுகளுள். அவர் ஒத்தவனப்புடைய கணவனாயடைந்தின்புற்றிருக்கின்றனர். அவருள் தாக்காயணி என்பவனே தீயனாகிய சிவனுக்குயான் முன்னர் மணந்து தந்தனன். அது ஒன்றே யெனக்கு மிகத்தன்பா விருக்கின்றது. சிவன் மிகச் சினமுடையன் தீயபண்பினன், தீயறிவுடையன், ஏமாற்றுபவன், எப்பொழுதுஞ் சுகாட்டுறையவன், வறியன், ஐயமெடுப்பவன், குறள் பிணம் பேய் முதலியனவாற் சூழப்பெற்றவன், எப்பொழுதும் தூய்மையற்றவன்.

அவ்வறிவிலர் தலைவன் பொன்னலங்கலை வெறுத்துக் கரும்பாம்பையணிகின்றனன். பிச்சி செண்பகம் மல்லிகை முதலிய மலர்களை டொழித்து எருக்கமாலையையும் என்பு பாலையையும் அணிகின்றனன். மனவு டொதுந்த முடியை விடுத்து எப்பொழுதும் வெறியனைப்போல் யயிர் நெருங்கிய பின்னல் முடியைச் சுமந்து கொண்டிருக்கின்றனன்.

தாக்காயணி—தக்கன். மகள்—தக்கன்பாற் றேன்றிய அழகு. தாக்கு + ஆய + அண்ணி = அழிக்கும் சத்தியாகிய தலைவி எனினும் || பொருந்தும். ஏமாற்றுபவன்—வஞ்சகன் = சடன். குறள்—பூதம், பிணம்—பிரோதம், என்னப்பெம் ஒரின்பேய். பேய்—பிசாசு, பொன்னலங்கல்—சுவண்ணூரம், மனவு—இரத்தினம். முடி—கிரீடம். பிச்சி—ஜாதிகின்ற பூச்செடி. செண்பகம்—சம்பகம் (தமிழின்றி ரிவு) || செண்—தூரத்திலிருந்து (மணம்) பருப்பது—கொடுப்பது. மல்லிகை. —மல்லிகா, இதுதமிழின்றி ரிவு மலர் + இகை—மணத்தின் வளம் + தருவது. எருக்கு—அர்க்கம் (எருக்கு நோய்களை அறுப்பதுப் கொல்வது) எகரம் வடமொழியிலின்மையால், அகரம் கொள்ள— || பட்டதிரிபு (எருக்கல்—கொல்லல் = வெட்டல்).

நன்மணப் பொருள்களை யொழித்துச் சுடுகாட்டுச் சாம்பலை யுடலிழ்ப்புசியுள். மெல்லிய பொன்னுடையை விடுத்துப் புலித்தோலுடுத்தி யிருக்கின்றனன். எப்பொழுதும் மாலை யிலாடுகின்றனன். மிக்கவெருவந்தஞ் செய்கின்றனன். எல்லவருமிகழ்த்தக்கவன். பார்ப்பவர் வெறுக்கும் வடிவினன். இதற்கு யான் என்செய்குவன்? உலகிலொப்பற்ற வழகுடைய சிறு பெண்ணாகிய என்மகள் இவனோடுகூடியிருந் தெப்படி வாழ்வள்? இவன் மருமாணத்தினாலே நமக்கிழிவுண்டாயிருக்கின்ற தென்பதிலையமின்று. ஆகையால் இத்தீயவருவனோடு இனிப்பேச்சும் கலப்பும் நீக்கத்தக்க தென்ற கெட்ட நினைவுண்டாயிற்று. அதன்பின் அவன்றீய காலத்தால் கண்ணுதன் மலைக்குச் சென்றிலன். மகளொடும் மருமானோடும் பேசலைவிடுத்தனன். பிஞ்ஞகன் தீயன், பெருமண்ணை, சினத்தன், கொடியன், மிகவழுக்கினன் ஆதலின் அவன் கலப்பை யான்விடுத்தனன் என்று உலகிறையாகிய இவனைத் தக்கன் ஆங்காங்கிகழ்ந்தனன்.

இவ்வாறிருக்குங்கால் ‘உலகடங்கற் கொற்றம்’ (விசுவஜித்) என்ற வேள்வியைச் செய்யத் தீர்மானித்து அதன் பொருட்டு மிக அழகிய அகன்ற வேள்விச்சாலை யமைத்து வேட்டிக்கும் பலபுத்தேள் முனிவர், தருவிறை, முன்னையர், விண்டு, மலரவன், முதலிய தேவர், சித்தர், இயக்கர்,

- கண்ணுதன்மலை = கயிலை, பெருமண்ணை = மஹாமுடன், உலகிறை
 ௧) —லோகநாயகன்.) சாலை கூடம், கொட்டகம், (சாலை = சால் + ஐ = சான்ற = மிக்க இடம். (அறச்சாலை, கல்விச்சாலை போன்றன)
 ௨) சித்தர்—சித்து + அர் (சித்து—வியக்கத்தக்க செயல். சித்தர்—வியப்பான செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்வோர்) தருவிறை = இந்திரன் இயக்கர்—இயக்கல் செய்வோர்—செலுத்துவோர், தேவருள் ஒரு கூட்டத்தார்.

யாழ்வல்லோர், பரிமுகப்புத்தேளிர், நாகர், உறுவர், ஒன்
பான் கோள்கள் நாகரிற் சித்தர் பொன்னிலமுதலிய பற்பல
உலகங்களிலிருப்பவர் கதிரவர் (ஆதித்யர்) வச்சவர் (வசுக்
கள்) உருத்தெறர் (உருத்திரர்) கீழுலகத்தர் தன் பெண்
களாகிய இருபத்தேழு மீன்கள் விச்சவர் (விசுவர்) முற்றி
யர் (சாத்யர்) மறுத்தர் கூட்டங்கள் அனைவரையும் அவ்வ
வருறவினரொடு அழைத்தனன். ஆனால், அவ்வறிவினி தாக்
காபணியம்மையையும் பிஞ்ஞகனையும் அழைத்திலன். இவ்
வேள்வியில் மாணேந்திக் கவிப்பங்கில்லை, யான் அவன்
முகத்தையும் பாரேன் என்று கடவுளை இகழ்ந்தனன். ஒரு
பெரிய வேள்விச்சாலையமைத்து வேட்டல் முதலியதுக்கு
வேண்டிய மிக்க பொருள்களை யீட்டிச் சிறந்த வேள்வி

யாழ்வல்லோர்—கந்தருவர். பரிமுகப்புத்தேளிர்—கின்னார், கதிர்
வர்—ஆதித்யர், வச்சவர் (வசுக்கள்) வைப்பு = நிதி = கூட்டிவைக்கப்
பட்டது—நிதிக்குரியதேவதை, வைத்தான்—வச்சான் என்பது
போல் வைப்பவர் என்றது வச்சவர் என்றயிற்று, நாகர்—அரவமுடி
யுடையார், உறுவர்—யோகிகள், ஒன்பான். கோள்கள்—நவக்கிரகம்,
கீழுலகத்தார்—பாதாள லோகத்தார், முகம்—முற்படத்தோன்று
முறுப்பு, முதுப்பு, முகனை, முகடு, முகை, முஞ்சி, மூப்புப்போன்றது.
மீன்—நகத்திரம் (மின்னுந்தன்மையது) மீனம் என்ற வடசொல்
தமிழின் விகாரம். தனையனைத்தும் விடுதல்=வீடு, கரிநிறத்தன்
காரி உண்ணப்படுவது ஊண் என்பனபோன்றது) சீந்திலுண்பார்
=சோம்பான்=சீந்திற் சுவையுண்பார். மறுத்துகள்—தைத்தியரை
தேவர் கோன் கொன்றதால், அவனைவெல்ல ஒரு பிள்ளைபெறத்
திதி காசிவன் பால் கருப்பெற்றிருந்தனன். அது தெரிந்த தேவர்கோ
திதிக்கு ஏவலனாகி அவன் தூங்குகையில் உடலுட்புகுந்து
அக்கருவை எழுகூருக்கி ஒன்றாய்ப் பிறவாமல் மறுத்ததால் மறுத்
துகள் எனப்பட்டனர். அவ்வெழுகூறும் ஒவ்வொன்று மெழுகூறு
களாய்ப் பிறந்து சக காற்றினுருவாய் வீளங்குகின்றன. விச்சவர்—
விசுவர். விச்சு—வீஞ்சு, வீஞ்சிய—மேற்பட்ட தேவர், அவிப்பங்கு
அவிப்பாகம். அவி—வேள்வியிற் சொரியப்படும் சோறு. பா—பகு,
பங்கு—பகுதி—பாகம். அவி—அவிக்கப்படும் அன்னம். ஆதலால்
வேள்வியில் சொரியப்படும் அவிப்பகுதி அவிப்பாகம் என்னப்படு
கிறது. வடமொழியில் ஹவிர்ப்பாகம் என விகாரப்பட்டது.

பைச் செய்தனன். அவண் மலரவன் விண்டு மறுத்துக் குழுகதிர் திங்கள், தீ, சீர்திலுண்டேவர் (சோமபான்) தேன்புலக்தார், இயக்கர், சித்தர், முனிவர்களும் வேறு பலரும் சுளிப்புடன் கூடினர்.

தாக்காயணியம்மையார் தீயனாகிய தந்தை தக்கன் தம்மை யழையாதிருந்தும் அவனிடத்துள்ள அன்பால் வேள்விக்குச்செல்ல விரும்பி உலகுக்கிறைவனும் திக்கற்ற வர்களைக் காப்பவனும், அமைதியனும், உண்மைவடிவனும் பொழில்னைத்தும் நடத்துபவனும், கோடிகதிரவர் போன்ற வொளியினனும், தன்னுயிர்த்துணைவனுமாகிய எழின்முகச் சிவபெருமானருகடைந்து நோக்கி மகிழ்ந்து ஒ தேவதேவ! முற்றறிஞ! முப்புராஞ்செற்றவ! இறைவ! அநட்கடலே! என்றந்தை புரியும் வேள்வியைப்பார்க்க விரும்புகின்றனன். எல்லா உலகங்களாலும் வணங்கப்பெற்றவென்றலைவு! விடை தந்தருள்திஎன்று வேண்டலும்: சிவனா இளநகைபுரிந்து தந்தைக்குடந்தையாகிய அம்மையாரா நோக்கி, மிகத்தீய செருக்குடைய உன்றந்தை எப்பொழுதும் என்னையிகழ்கின்றனன். எனக்கு வேள்விப்பகுதி தருவதில்லை யென்றுரைக்கின்றனன். நீ அழைக்கப்படாமற்போக எங்ஙனம் முயல்கின்றனை? அங்ஙனம் விருப்புளதேல இனிது செல்கவென்று கட்டளையிட; அம்மையார் மகிழ்வோடு கடவுள் பால் விடைபெற்று வேள்விகாணும் விருப்பால் ஒப்பனைசெய்து கொண்டு தோழிகளோடு தந்தைவிட்டு சென்றனள். அவண் தேவர் யாழ்வல்லோர் விஞ்சையர், மறுத்துகள், தேவர் கோன், கதிரவர், திங்கள், தீ, வச்சவர், கால், முதலியர் அவி உண்ணமகிழ்ந்து மிக ஆவலோடெதிர்பார்த்திருந்தனர். முனித்தலைவர் மறையோதிக் கொண்டிருந்தனர்.

இளநகை (மந்தஹாசம்) புன்சிரிப்பு.

வேள்விக் கூடம் போய் வந்துகொண்டிருக்கிற தேவர் முதலியரால் நெருங்கப்பெற்றிருந்தது. தந்தையிருந்த விடத்துக்கு அம்மையார் பேசுந்தனர்.

கொடிய தீயனாகிய தக்கன், இறைவனன்புடைய தன் மகளாரைப் பார்த்தும் இறைவன்பாலுள்ள பகையால் முகங்கவிழ்ந்து பேசாதிருந்தான். நிறையன்புடைய அம்மையார், தம்மை யெள்ளிய தீய தந்தையைப்பார்த்து உளம் நொந்து கொதித்துச்சினமெய்தி விரைந்து திரும்பிக், கண்களில் நீர்துளிக்கத் தம் மாடவனாகிய பிறைசூடிபாற் குறுகி நோக்கித், தக்கன் புரிந்த செயலனைத்தையுங் கூறினார். கறைமிடற்றன் அதுகேட்டுச்சினந்து கண்சிவந்தான். அவன் நெற்றியினின்றும் வேர்வைத்துளி தோன்றி யவனடிக்கீழ் விழுந்தது. அதினின்றும் மிக்க வலிமையார்தவரும், பல்வகைப் படைகள் பற்றிய பல கைகளுடையரும், உருண்டு சிவந்த கண்கள் விளங்கும் வெருவந்த முகமுடையரும், கண்டிப்பூணணிந்தவரும், திருநீறு பூசிய உடலினரும், ஆகிய சடையுடைய வில்லி தோன்றி, என்றும் இன்புடையனும், உலகுக்கிறைவனும் ஆகிய சிவனை வணங்கியெழுந்து கூப்பிய கையுடையராய் ஓ பகவ! அடியர்க்கன்ப! அருட்கடலே! யான் யாது செயல்வேண்டும்? கட்டளையிட்டருள்தி என்று வினாவினர். அதற்கிறைவன் ஏ அழற்கண்வந்தோய்! தக்கன் வேள்விதுவக்கியபோழ்து நீ நமதானைப் படி அவண் சென்று பொறுமையோடு சம்மாவிரு. முறைப் படி யெனக்கு அவிப்பங்கு தந்தால் அனை யேற்றுக்கொள். அங்ஙனம் தராவிடில் தக்கனை உன் விருப்பம்போல் சினத் தோடொறுப்பாயெனக் கட்டளையிட்டான்.

விஞ்சையர்—வித்யாதார (விஞ்சை—வித்தை) கால்—வாயு தேவன். வில்லி—வேர்வைமைந்தன்—வேப்புத்திரன்—வீரபத்திரன், அழற்கண்வந்தோன் என்பன வதிற்பெயர்கள்.

வில்லி (வீரபத்திரர்) மீண்டும் சிவனடிகளை வணங்கி விடைபெற்று அவிபுண்ணும் விருப்பினராகிய மலரவன், மால் முதலிய தேவர்களாற் சூழப்பெற்றதும், சித்தர் கூட்டங்களால் விளங்குவதுமான தக்கன் வேள்விச்சாலைக்கு விரைந்து சென்று அதன் நடுவில் வீற்றிருந்தனர். அவண் வந்த பிஞ்ஞகனேவலனாகிய ஆயிரமுகத்தனைப் பார்த்துத் தக்கன், மலரவன் முதலிய தேவர் ஒன்றும் பேசிலர். தக்கன் வேணோன்பு பூண்டு கிழக்கு நோக்கியிருந்து முன்னெண்ணல் புரிந்து வேட்கத்துவக்கி, தீவளர்ப்போன் ஏவுவோன், புகழ்வோன், சீந்தில்வேள்வியாளி, நடத்துவோன் முதலிய பதினெண் வேட்பிப்போராக நான்முகன் முதலியரை ஏற்படுத்திக்கொண்டு முதலிற் காலே வேள்வியிற்பிப் பின்னர் வேட்டனர். தேவரனைவரும் முறைப்படியழைக்கப்பட்டனர். வேட்பிப்போர் புத்தேளிர்க்குரிய பங்குகளை அவ்வவர்க் கேற்பட்ட காலத்திற் கொடுத்து பிஞ்ஞகற்குரிய காலத்திற் கூறப்பட்ட அவிப்பாகத்தைக் கொடாமல் தக்கன் விருப்பத்துக்காகச் சம்மாவிருந்தனர். அப்பொழுது வீரபத்திரர் சினந்து கண் சிவந்து வேள்வியிறுங் கொடிய தக்கனை நோக்கிப் பிஞ்ஞகன் நெய் கலந்த அவிப்பங்கைத் தருகியென்றனன். அது கேட்ட கல்வியன் வெகுண்டு இவ்வேள்வியிற் பிஞ்ஞகனுக் கவிப்பங்கில்லை, இஃதுறுதி. சிறிதுமீயேன். இவனின்றி நீ விரும்பியவாறு செல்லெனத் தேவர்குழுமுன் கூறினன். அது கேட்ட வில்லி

வேட்பிப்போர்—நித்விக்குகன், காலேவேள்வி—பிராதுசுவரம். வேணோன்பு—யாகதீனைக். முன்னெண்ணல்—சங்கல்பம்—ஒரு அறவினை செய்யத் துவக்கும்பொழுது இன்ன பயன் குறித்திவ்வினை செய்கின்றேனென்று கருதல். தீவளர்ப்போன்—ஆக்கீத்திரன். ஏவுவோன்—பிரசாஸ்தா புகழ்வோன்—பிரஸ்தோதா. சீந்தில்வேள்வியாளி—சோமப்பிரவரகன். நடத்துவோன்—நேதா.

பாபரப்புடன் நான்முகன் மால் தேவர்கோன் முதலிய புத்
தேளிரைநோக்கி இக்கொடியன் பிஞ்ஞகனுக்குரிய வலிப்
பங்கைக் கொடேனென்றுரைத்த மொழியைக் கேட்டிர்
கொலோ? இழிந்த தகாதவிச் செயல் துங்க்ட்ருவக்கின்றதா?
என்று வினாவினர். அதற்கு மலரோன் முன்னையர் அச்
சத்தால் காற்பெருவிரல்துணியை நோக்கியவரா யொன்
றும் பேசாதிருந்தனர். அப்பொழுதவர் சீற்றமேற்கொண்டு
வெருவுறத்தக்க வடிவனாகி யெழுந்து கையைக் கையால்
முறுக்கி முச்சை மேலிழுத்து அயன் முதலிய தேவரை
வரையும் கையால்றைந்து பின்னர்க் கொடுஞ் செயலனாகிய
தக்கன் தலையைப் பிடித்துக் கழுத்தைத் துணித்தெடுத்துத்
திக்குண்டத் தெறிந்தனர். மிக்க துண்மையுளத்தராகிய
அவர் இவ்வாறு வியப்பான செயலைச் செய்து வேள்வியைப்
பயன்றதாக்கி முற்றறிஞனாகிய பிஞ்ஞகனருகடைந்து நிகழ்
ந்தவனைத்தையு மறிவித்தனர். அவ்வமயம் அம்மையார்,
தந்தலையையு பிஞ்ஞகனை அடைக்கலம் புகுந்து என்றலைவா!
யான் இனித் தக்கன் மகள் என்று சொல்லப் பொறேன்.
ஆதலால் தக்கனால் தோன்றிய விவ்வுடலை யொழித்துச் சிமய
வேந்தனிடத்து மலைமகள் என்ற பெயருடைய பெண்ணாகத்
தோன்றி யவனிருந்து தவஞ்செய்வேன. அப்பொழுதென்
னைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுத் தம்
கொழுநனாகிய பிஞ்ஞகன்பால் விடைபெற்றுத் தீயில்விழுந்து
சிமயத்தில் மலைமகள் என்ற பெண்ணாகத் தோன்றி இளமை
யில் இளம்பெண்களாகிய தோழிகளோடு காட்டில் தம்மால்
வனை யெய்தும்பொருட்டு மிகக் கொடுத்தவம் புரிந்தனர்.

முன்னுவது தக்கன் வேள்வியழித்தலும், மலைமகள்

தோன்றலும் கூறிய படலம் முற்றிற்று.

செவ்வாய்க்கிழமை 1947

நான்காவது

சிவன் பூங்கணையனை யெரித்ததுரைத்த படலம்.

முனிவர்க்கிறைவரே! பின்னர் நிகழ்ந்தன கூறுகின்
றனன் கேண்மின். இறைவியைப் பிரிந்த முக்கண்ணிறை
வன் கைலைமலைமுடியில் சனகர் முதலிய உறுவரோடு ஒதிக்
குறிபூண்டு பேரின்ப வடிவராய்த் தானே தன்னை நாடிக்
கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது மகேந்திரபுரியில் மாயை
மக்களாகிய சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் முதலிய அவு
ணரிற் சிறந்தோர் இருந்தனர். அவர் தவத்தால் வலியராய்த்
தேவர்முதலிய யாவரையும் துன்புறுத்தினர். அவராலிடுக்
கணடைந்த தேவர்கோன் முதலியர் உலகத் தந்தையாகிய
அய்ணையடைக்கலம்புகுந்தனர். அவர் தேவரோடு விண்டுலகு
சென்று அதற்கிறைவனும் ஆழிக்கையனைக்கண்டு புகழ்ந்து
தந்துயருரைத்தனர். அதற்கவர் சூரபன்மன் முதலியரை
அழிக்கும் வகையைக் கேண்மின், வெள்ளிமலையிற் பிஞ்ஞ
கன் அம்மையாசைப் பிரிந்து உறவுப்பட்டம் பூண்டு கையில்
ஒதிக்குறியுடையராய் நோற்றிருக்கின்றனர். முக்கண்ணி
யும் அவ்ணையடைதற்பொருட்டுச்சிமயத்தில் இரவும் பகலுங்
கொடுத்தவம் புரிகின்றனர். அவ்விருவருங்கூடில் அவுண
ரையழிக்கும் முருகபிரான்கோன்றவன். ஆகையால் எப்படி
யாவது மலைவில்லியும், மலைமகளுங் கூடும்படி செய்தல்
வேண்டும். அதை முடிக்குஞ் சூழ்ச்சி/கருதில் அதைச்

இறைவி = தேவி. ஒதிக்குறி = சின்முத்திரை. - மும்மலங்களைக்
குறிக்கும் எனைய மூவிரல்களை விடுத்து உயிர் இறைகள் ஒன்று
படலைக் குறிக்கப் பெருவிரலொடு சுட்டுவிரல், சார்ந்தொன்றி
நிற்கப் பிடித்திருக்குங்குறி. வெள்ளிமலை = கயிலை, உறவுப்பட்டம் =
யோகப்பட்டம். சூழ்ச்சி = உபாயம். தானே தன்னை நாடிநிறநல் =
சத்தியொடு கலந்து இணங்காது தன்னிலையில் விளங்கல்.

செய்தற்குக் கருப்புவில்லி யொருவனே தக்கவனாவன். அவனே மலரோன்முதற் புழுவரையுள்ள வுலகைப் படைக்கின்றனன். ஆதலால் இவ்வைங்கணையனைச் சிவன்பாலனுப்பி விராவில் மலைமகளை யொன்றுசேரச் செய்தல்வேண்டும், என்று கூறிக்கதிர்போ லொளிர்பவனும், மயக்குபவனும், தன் மகனுமாகிய ஐங்கணைக்கிழவனை யழைத்தலும், அவன் வந்து விண்டு முதலிய தேவரை வணங்கி யான் யாது செயல் வேண்டும் என்று வினாவினன்.

உலகுக்கிறைவனாகிய மலரவன் ஏ வேளே, நீ உலகங்களால் வணங்கப்பெற்றவன், எப்பொழுதும் எங்கும் வெற்றியுடையவன், துறவிகளையும் இறைபால் நிலைத்தவர்களையும், சிறிதும் ஆசையற்ற பிற முனிவர்களையும் பெண் விருப்பினராகச் செய்யும் வன்மையுனக்கேயுளது. இதில் ஆராய்ச்சி வேண்டியதில்லை. சூரபன்மன் முதலியரால் எப்பொழுதும் தேவர் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். என்பாற்றோன்றும் புதல்வன் அவுணரையழிப்பன் என்று கூறிய பிஞ்ஞகன் கொடுத்தவத்திருக்கின்றனன். அம்மையாரும் சிமயத்தில் பிஞ்ஞகனை நாடி நோற்றிருக்கின்றனர், ஆதலிற் புதல்வன் அவர்க் கெவ்வாறு தோன்றுவன்? எப்பொழுதவுணர் அழிவர்? எப்படித் தேவர் என்றும் பகையற்றவராய் மகிழ்ந்திருப்பர்? இறைவன் நோற்றலை விடுத்துத் தானே சிமயத்தை யடைந்து மலைமகளை விருப்பத்தொடுமணந்துகொள்ளச் செய்ய நீயே வன்மையுடையன். ஆதலால் சிவனைப் பூங்கணைகளாலெய்து வெற்றியெய்தி அவ்விருவரு மொன்றுசேரச் செய்குதி. இது தேவர்க்குரிய

இறைபால் நிலைத்தவர் = பிரமநிஷ்டர், தேவர்க்குரிய செயல் = தேவகாரியம்,

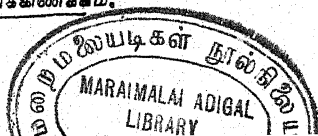
செயலாதலால் தவறாது புரிதி என்று கூற, அவன் உடல் நடுங்கி நான் முகனை நோக்கித் தங்களானையால் யான் எவ னுந் வெற்றியடைகின்றனன்; பொன்னுலகிறை முதலிய தேவர், இயக்கர், சித்தர். யாழ்வல்லோர், பரிமுகத்தர், நாகர், தெய்வப்பறவைகள், முற்றியர், பரியுடலர், பெரிய சாகிய முனிவர், அரக்கர், உறுவர், இற்றுறன், துறவி, மீத் துறவி ஆகிய துறவிகள், காடுறை நோன்பினர், மருத்துக ளெழுவர், எண்வம்பலாளர், இல்லறத்தவர், பெரித றிந்தோர், பெரிதிகிற்போர், மாணினோன்பினர், உலகில் வடிவமுடைய பிறரும், மக்களனைவரும் எனது வானியிற் பட்டுப் பென்சொற் கேட்பவராகின்றனர். உலகுக்குப் பேரிறைவனை பெண்ணுசையற்ற முக்கண்ணனொருவனே என் பூங்கனைக் ககப்படாதவன்; ஆகையால் நான் அவனைக் குறித்துச் செல்லேன். செல்லின் எரித்துவிடுவான். தீய ராகிய முப்புரத்தவரை யழித்த பெருந்தேவன் சினங் கொள்ளில் அவன் நெற்றிக்கண்ணி லுண்டாந்தி உலகை பெரித்துவிடும். ஆகையால் அவன்பால் செல்லல் தகுதி

தெய்வப்பறவைகள் = பதகர், கலுழன் முதலிய. கல் + உழல் = மலை யிற் சுழன்று திரிதலால் கலுழன் எனப்படுகின்றது. இதன் வீகா ரமே கருடன் என்ப. முற்றியர் = சாத்தர், இயக்கர் = இயக்குந் தன்மையுடையபுத்தேளிர். யாழ்வல்லோர் = கந்தருவர், பரிமுகத்தர் = கின்னார், நாகர் = உரகர், பரியுடலர் = கிம்புருடர், தேவகாரி யம் = தேவர் பொருட்டுச் செய்யுஞ்செயல், செருக்கு = அகங்காரம், தீச்சொல் = சாபம், தீய்க்குஞ்சொல் = கெடுக்குஞ்சொல்.

அரக்கர் = பகைவரையழிப்பவர், (அரக்கு + அர். அரக்கல் = அழித் தல். அவுணர்) இற்றுறவி = குடசகன், துறவி = அம்சன், மீத் துறவி = பரம அம்சன், காடுறை நோன்பினர் = வானப்பிரத்தர், எண்வம்பலாளர் = அட்டதிக்குப்பாலகர், பெரிதறிந்தோர் = பிரம வித்துகள், பெரிதினிற்போர் = பிரமநிட்டர், மாணினோன்பினர் = பிரமச்சரிய ிரத்தர்.

யன்று. தாங்கள் பொறுத்தருளல்வேண்டும் என்று கூறினான். அப்பொழுது உலகப் பாட்டனாகிய மலாவன் மிகக் கொடிது சினந்து பூங்கணையனை நோக்கி, அடா பரவி! தீயொழுக்குடையாய்! நீ என் மொழியையும், தேவ காரியத்தையும் விடுத்து மிக மீறிப் பிதற்றுகின்றனை! தேவர் பொருட்டுச் சிவன்பால் நீ செல்லாவிடில் தீய செருக்குடைய நின்னை தீச்சொலா ஸழிப்பன்; ஐயமின்று என்று கூறினான். அது கேட்ட ஐங்கணையன் மிக வுளங்கலங்கி முக்கண்ணிறை பாற் செல்லினும் செல்லாவிடினும் விரைவிற் கேடுண்டாகுமென்பதிலையமின்று. இருவகையாலுண்டாகுஞ் சாவிலும் சிவபெருமானாலுண்டாவதே சிறந்தது என்றுளத்திற் நீர் மானித்து, மலாவனை நோக்கி பகவ! யான் முக்கண்ணிறைவன் உறைவிட்டு செல்கின்றேன். தோலுடையுடுத்த அழகிய வடிவுடையவவனை நும்மாணைப்படி என் மலர் வாளிகளாலடித்துக் காரியத்தை கிறைவேற்றுவேன் என்று கூறி விரைவில் வணக்கத்தொடு தேவர்கோன், மலாவன், விண்டு மருத்துகள் முதலியரிடம் விடைபெற்று வெளிப்பட்டுத் தனது துணைவியாகிய வேண்மனை தடுத்துக் கேளாது மிகச்சிறந்த க்டவுளிருக்கை செல்லும்பொருட்டு உயர்ந்த உடையுடுத்து எல்லாவகைப் பணிகளையு மணிந்து அழகிய னாய் விழுமிய சந்தனம் பூசி மலர்குடிக் கரும்புவில்லைக் கையிலேந்தி மலர்வாளிகள் நிறைந்த அம்புக்கூட்டைத் தோளில் மாட்டிக் காலத்தால் தூண்டப்பட்டு மெல்ல நடந்து, தருப்பொதும்பர் சூழப்பெற்றதும், நெடுங்காலந்

வேண்மனை—இரதி—வேளில், பயன் கருதாத தவத்தர்—நிஷ்காம்ப தவத்தர், மலர்வாளிகள். டு. அவை:-மலர், பிண்டி, குவளை, மா, முல்லை மலர்கள் அவற்றின் செயல், மயக்கம் பேசாமை, ஆசை, வருந்தல், புணர்ச்சிக்கணக்கம்.

தவம்புரிந் தடைந்த நிலைத்துறவுடைய யோகிகளுக்கும், பயன் கருதாத தவத்தினர்க்கும் காணத்தக்கதும், சுற்றிலும் தெய்வமந்தாரை, பச்சையாரம்முதலிய மாங்களுடையதும், பல பறவைகளின் ஒலி நிறைந்ததும், மிக்க மலர் பழங்கனையுடையதும், நன்மணங் கமழ்வதும், சிறந்தவிளங்காற்று வீசப்பெற்றதும், வேறு பல அரிய மாங்கள் மல்கியதுமான பூஞ்சோலைகளையுடையதுமாகிய அழகிய கயிலைமலைக்குச் சென்று, ஒரு பெரிய பூம்பொழிலைக்கண் ணுற்று ஆங்குள்ள சேவலும் பெட்டைகளுமாகிய பறவைத் திரள்களைக் குறித்து மயக்கஞ்செய்யும் பூங்கணையை யெடுத்து விரைந்து தாக்கினன். மீண்டுமீண்டும் பூவாளிகளைச்செலுத்தியும் அவை கலக்கமற்றனவாயிருந்தன. சேவல்கள் சிறிதும் பெட்டைகளிடத்துப் புணர்ச்சியார்வமடைந்தில. அதுகண்ட தென்றற்றேரோன் மிக்க வியப்பும் உள்ளத்துன்புமெய்தி இவனுள்ள புட்களின்பாலே என் வன்மை செல்லவில்லை. எல்லாம் வல்ல இறைவன்பால் எங்கனஞ் செல்லும் என்று நினைந்து கவன்று தான் சாவுதுறுதியென்றோர்ந்தும், காலத்துட்பட்டவனாகித் தெற்குவாயில் சென்று அவணிருந்த மிக்க உறுதியன், நீறு பூசிய மேனியன், கண்டிபூண்டவன் சிவநாட்டத்திருப்பவன் பிருங்கி, தண்டு, மகாகாளன் முதலிய அணுக்கசால் வணங்கப்பெற்றவன்,

தெய்வமந்தாரை—மந்தாரம், பச்சையாரம்—அரிசந்தனம், வீசுதல்—செல்லல்—போதல், வீசிய என்பது வடமொழியில் வீசித என நின்றது. கயிலைமலை—கய—கை—சிறுமை, குற்றம் இல்—ஒரு சிறிதும் இல்லாத, ஐ—கடவுளின் மலை—கயிலைமலைகை+இல்+ஐ—குற்றமற்ற கடவுள் கயிலைஎன்ற தானி(இடத்தன்)யின் பெயர் அவனுக்குத் தான்மாகிய மலைக்காதலால் தானியாகுபெயராய்க் கயிலைமலையை யுணர்த்தி நிற்கிறதென்பாருமுள்.

அமைதியன், நற்பண்புகணிறைந்தோன், உண்மையறிவின் பவடிவன், பொற்பிரம்புக்கையின், அறத்தவரிற் பெரியன், காட்சியிற்படுஞ் சிவனையொப்பான், இறைவன் வாயிற்காவல னாகிய நந்தியெம்பெருமானே நேரிற்கண்டு அவனிரண்டடி மலர்களையும் வணங்கினான்.

கரும்புவில்லைக் கையிலேந்திய வேனிலாளியைக் கண்ணுற்ற நந்தியெம்பெருமான், பிறப்பிலிக்குவெறுப்பைத் தருபவன் உள்ளக்கிடையைத் தெள்ளிதறிந்து, முக்கண் ணிறைவன் முன்னம் ஐங்கணையன் வரில் ஐயமின்றி உள் வரவிடுதி யென்றானே தந்துளன்; இப்பொழுதவன் இறை வன் கருத்துக் கெதிரிடையாகத் தீச்செயல் செய்யச் செறிந்து வந்திருக்கின்றான். இத்தியனை இறைவன்பாற் செல வெங்கனமுய்ப்பன்? இவனையிப்பொழுதுட்செல் விடி னுங்குற்றம், செல்லவிடாதிருக்கினும் இறைவனானே கடந்த குற்றமெனக்குண்டாகும். ஆதலால், யானிப்பொழுது என் செய்வதென்றுள்ளத் தாநாய்ந்து கருகித்துணிந்து, அடே தியொழுக்கமுடைய அறிவில்வேளே! தீவினை செய்ய முயல் கின்றனை! தீயறிஞனும் கொடுஞ்செயலனுமாகிய உன்னை இத்தென்வழியா யுட்செல்ல விடேன், வடக்குவழியை யடைந்து உன் விருப்பப்படி செல்லுதி யென்று கூறினான்.

இவ்வாறு நந்திப்புத்தேள் கட்டளை பெற்ற தென் றற்றேரோன் உடல்கடுங்கி, அச்சந்தருங் கூற்றுவன் கயிறு சூழ்ந்த கழுத்தினனுப் வடவாயில்வழியா யுட்சென்று, உலகுக்கிறைவன், புலித்தோலுடையன், அநன் (பிறப்பறுப் போன்) திருநீறு பூசிய மேனியன், சடைச்சுற்றுடையன்,

மிக்க உறுதியன்-மகரதீரன். அணுக்கர்-உடனிருந்து தொண்டுபுரி. வோர்-பார்வதர், நந்தி-நந்து-இ ஞானச்செல்வமுடையான். நந்தல்-ஆக்கம்.

கோடி தண்டசுடரொத்தவன், கோடிசெங்கதிர் போன்றவன்
கங்கையணிந்தோன், முக்கண்ணன், கறைமிடற்றன், பிறை
சூடி, ஊழித்தீயொத்த வடிவன், காலனுக்குக் காலன்,
காண்டற்கரியன், மலமிலன், வடிவிலன், நலஞ்செய்வோன்,
ஓதிக்குறிக்கையன், யோகப்பட்டையன், அமைதியன், மூப்
புரமெரித்தோன், உலகாசிரியன், அறிவுருவன், தவத்தன்,
உலக நிறைந்தோன், வீற்றிலன், உயர்வெண்பாலன்,
மேலோன் ஆகிய சிவபெருமானைக் கண்டு அச்சமுற்று வட
புறத்திருந்த கற்பகத்தருவிடத்து மறைந்து சென்று எதிர்
நின்று கருப்பு வில்லில் நாணெற்றி விடைந்தொரு வரனியை

காண்டற்கரியன் — அகோசரன், நலஞ்செய்வோன்—சம்பு, கறை
மிடற்றன்—நீலகண்டன், ஓதிக்குறிக்கையன்—சின்முத்திராங்கித
ஹஸ்தன், கற்பகத்தரு—கற்பு+பகு+அ+தரு—கற்பித்ததை—
பணித்ததை. கொடுக்கும் தரு—மரம்—கற்பகதரு. மலம்—அழுக்கு
—வலம்—மாசு, மல்+அம்—மல்லம்—நல்லதல்லாதது, வளமற்றது,
கழிக்கத்தகுந்தஅழுக்கு. மல்—(மல்கு)—வளர்—பெருகு—மல்+அம் =
வளராதது. வளப்பமற்றது எனினும் பொருந்தம். மல்லமென்பது
கொல்லம், வெல்லம் என்பனபோன்ற எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்
மெய் கெட்டு மலம் என்றாயிற்று. மலம்—வினைமாசு, கம்மம்—கம்மி
யம்—வேலை, கம்மாளன்—கம்மியன், கருமான், வினைஞன், தொழி
லாளன். ஆதலால் கன்மம்—வினை, கம்—செய், ஆணவ முதலிய
மும்மலங்கள் வடமொழி நிகண்டுகளிலும், இருக்கு முதலியவேதங்
களிலும் கூறப்பட்டிலலை. ஆதலால் மும்மலம் என்பது தமிழ் நூல்
முறை. உயிர்க்கழுக்கு ஆணவமலம், மாயாமலம், கன்மமலம் என்
பன. உடற்கழுக்கு பீ, பீளை, குறும்பி, நீர், வெண்ணீர், சளி, லேர்
வை முதலியன ஆண+அவம், நான் என்று ஆண்மைகூறும் வீண்
டன்மை+மாசு—ஆணவமலம், மாய்+ஆ+மலம்—மாயதல் ஆகல்
ஆகிய விகாரமுடைய மலம். கன்ம மலம்—கன்மம்—வினை—அறம்
மறம் கலப்பு என்ற வினைவடிவமாகிய மலம். உலகுக்கிறைவன்—
ஐகன்தைன், அரன், அறு+அன்—பிறப்பைஅறுப்போன், உலகை
அழிப்போன்—அரன். அறம், அறுக்குங்கருவி அரம் என்றாயது.
நகரம் நகரமாதல் கற்பு கருப்பு என்றதல்போன்ற விகாரம், அரன்
வடமொழியில் ஹரன் என்றதல் அவி என்றது வடமொழியில்
ஹவீஸ் என்றாயதுபோன்றசம்ஸ்காரம்—கண்ணுக்கல் விகாரம்.

யெடுத்ததுக் குன்றவில்லியைக் குறித்துக் குறிபார்த்துச் செல்லவிடுத்தனன்; பின்னரி ரண்டாவதம்பைச் செலுத்தினன். அதன்பின் மூன்றாம் பகழியேவினன். இவ்வாறு மூறையே ஐங்கணைக்கிழவன் தன் பூந்தொடைத்தொகை யெய்தனன், அதனாலுக்குக் கிறைவனாகிய சிவபெருமானுள்ளமுஞ் சிறிதசைந்தது. திரிபுரமெரித்த செஞ்சடையண்ணல் நமதுள்ளமசைவ தேனென்றெண்ணி ஒண்ணெரிவடிவாம் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தனன். அதினின்று சுடர்மலை சூழ்ந்த தீப்பொறியொன்று தோன்றிச் செருக்குடையனாய்ப் பெருந்தேவனுக்குக் குற்றஞ்செய்த தீயனை திங்கட்குடையன்பாற் சென்றவனை யெரித்தது. அப்பொழுதவனின்றெழுந்த புகைத்திரை வெளிப்புறத்திருந்த மலரவன் தேவர்கோன் முத்விய தேவகூட்டங்கள் நோக்கி ஆழி முரசோனழிந்து பட்டனென்றறிந்து தாங்கள் இருக்குமிடங்கட்கேகினர்.

நான்காவது சிவன் பூங்கணையனை யெரித்ததுரைத்த படலம் முற்றியது.

ஐந்தாவது

சிவனார் மலைமகள் அன்புதோர்ந்து
காட்சிதரல் உரைத்த படலம்.

அதன்மேல் நிகழ்ந்ததைக் கூறுகின்றனன், அன்பொடு
கேண்மின்! பின்னர் அயன் முதலிய புத்தேளிர் கண்ணுத
லருகு சென்று உலகப்புதழ்ச்சி மறைப்புதழ்ச்சிகளாற் புகழ்
ந்து, சிவா! இன்பவ! பெருந்தேவ! புவி தோற்று வித்தவ!
அருட்கடலே! அன்பர்க்கருள்பவ! எங்களைக் காத்தருள்தி.
இறைவ! நீ தரப்பெற்ற அருளுடைய சூரபன்மன் முதலிய
அரக்கரால் இரவும் பகலும் மிகவும் துன்புறுத்தப்படுகின்
றனம்: ஆகையால் நீ மேலாம் முருகக்கடவுளாகிய உன்
புதல்வனைத் தோற்றுவித்து எங்களைக்காத்தருள்தி, என்று
வேண்டிக்கொண்டனர். அருள்வடிவனும் அழிவற்றவனு
மாகிய சிவபெருமான் “ உங்களுக்கு எப்பொழுதும் அச்சம்
வேண்டாம், அரக்கரை அழிப்பவனும் மிக்க ஆற்றலுடைய
வனும் ஆகிய புதல்வனைத் தோற்றுவிப்பன், நீவிர் மகிழ்ச்சி
யுடையராய் துங்களிடம் செல்லுமின் என்று புகன்றனன்.

உலகப்புதழ்ச்சி—இலௌகிக ஸ்தோத்திரம், உலகிற் புலவர் புகழ்
ந்து பாடிய பாட்டு. மறைப்புதழ்ச்சி—மறையிற் கூறப்படும்புகழ்ச்சிப்
பாட்டுகள், வைதிகத்தோத்திரம்—அவை தேவாரம், திருவாசகம்,
திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டாகிய நான் மறைகளின் புகழ்ச்சிப்
பாட்டுகள். உலகவிசை—இலௌகிககானம்—உலகிற் புலவர்பாடும்
இராகம் என்னுமிசை மறையிசை, வைதிககானம், மறையின் வழங்
கும் பண்களாகிய இசை. இன்பவன்—சம்பு. பெருந்தேவன்—மகா
தேவன். புவிதோற்று வித்தவன்—சகதுற்பத்திகாரகன். அரக்கன்—
இராட்சதன், இராக்கதன். பகைவரை வெட்டியழிப்பவன். அரக்கு
வெட்டு—அழி.

இவ்வாறு பிறைசூடி யாண்பெற்ற வானோர் மிகமகிழ்ந்து பிஞ்ஞகளை வணங்கித்தத்தமிடம் சென்றனர். பிறகு, இறைவன் மலைமகள் உள்ளம் ஆய்தற்பொருட்டுத் திரைத்த உடலினன்; பல்லிலன், நாணற்பூப்போல் நரைத்த மயிருடையன், திருநீறு பூசியமேனியன், எனபும் தோலுமாம் உடலினன், கண்டியலங்கலணிந்தவன் இடுப்பிற் பல பீற்றலுடைய துணியுடுத்தவன், வலக்கையிலூன்று கோலுடையன், கூனலுடையன் ஆய கிழவனாகி அவன் தன்னை நாடிநோற்கும் இடத்துக்கு வந்தனன்.

அவன் வந்த ஒப்புயர்வற்ற தவத்தினனும், எப்பொழுதும் சிவனெண்ணல் விருப்பனும், இரக்கமுடையனும், கிழவனுமாகிய பிஞ்ஞகளைக் கண்ணுற்று எழுந்து எதிர்தென்று வம்மின் என்று பணிமொழி கூறி இருக்கை நல்கி நன்கு வழிபட்டுச், சிவன்மொண்டனாகிய சிறந்த விருந்தினனை நோக்கி ஏ பகவ! நீர் எவணின்று வருகின்றீர், எவன் சொல்கிறீர் நுமக்கு வேண்டியதென்? இப்பொழுது யான் யாது செயவேண்டும்? என்று வினவலும், கிழவடிகளாய் வந்த சிவனார், முகத்திற் புன்னகையுடையராய் அம்மையார் உள் என்பை யாராய்தற் பொருட்டு அடியே மங்கலி! உனது வடிவம் உலகை மயக்கும் தன்மையது, நீ எவணிருப்பவன்,

சிவனெண்ணல் = சிவத்தியாநம், பணிமொழி = வணக்கமான சொல்
இருக்கை = ஆசனம், மங்கலி = கலியாணி, மங்களமுடையான்.
மங்கலம் = மங்கு + அல் + அம் = மங்குதல் அல்லாதது = பொலிவு = (வளப்பம்) மங்கலி = பொலிவுடையான். கலியாணம் = கலி + ஆணம் = கலித்தல் = பெருகுதற்குரிய, ஆணம் = ஆணர், யாணர். நன்மை = புதுமை. அதுவே மணம். மங்கலம் என்ற சொல் லகரம் ளகரமாகி மங்களம் எனப்படுகின்றது.

எவர் செலவி, உன் பெயரென்ன, அழகிய முகத்தினளாகிய
கீயோ இளம் பெண் எழில் வடிவினள், அரியிருக்கை மேவி
உடலில் நல்ல சந்தனம் பூசி நறுமலர் புனைந்து எல்லாப்
பணிகளையும் அணிந்து ஒத்த கட்டமுகுடைய ஆடவனை
யடைந்து இணைவிழைச்சின்பந்துய்க்கத் தக்கவளாயிருக்
கின்றனை.

இக்காலோ புருதற்கரியது. கட்டையும் முள்ளும்
நெருங்கியது. கோளரியும், புலியும் நிறைந்தது. செல்லற்
கரிய கொடிப் புதர் சூழ்ந்தது. மிக்க உருப்பமும் குளிர்ச்சியு
முறும் கல் மண்ணிடங்களை யுடையது. புழு, தேன், தீய
பாம்பு, ஈக்கூட்டங்கள் நெருங்கியது. இவண் நீ செய்தற்
கரிய கொடிய மேலான தவத்தை எப்படிச் செய்கின்றனை?
வருத்தமான கொடிய இத்தவத்தை உனக்கு யார் கற்பித்
தனர்? இது ஒரு ஆடவனைக் கருதியா? அனைத்தும் உண்மை
யாய்க்குறுதி என்று வினாவினர்.

அப்பொழுது அம்மையார் என்பெயர் மலைமகள். இமய
மலைக்கிறைவன் புதல்வி. முற்றறிஞனும், அனைத்தையும்
படைப்பவனும், உலகடங்கலுங்காணொருவனும், நலத்தைச்
செப்பவனும், பேரின்பவடிவனும் ஆகிய சிவபெருமானைக்
கணவனாக அடைய விரும்பி மேலாம் நோற்றலைப்பொருந்தி
அன்போடு அவனையே நாடிக்கொண்டிருக்கின்றனன் என்று
தமது உள்ளக்கிடையைக்கூறினார். அவ்வம்மையாரின் இனிய

மலைமகள்—பார்வதி. பருப்பதம்—பருப்பது + அம்—பருத்துக்
கொண்டிருப்பது—மலை. பருப்பதத்துக்குரியவள்—பருப்புதி. இதன்
விகாரமே பார்வதி. உலகடங்கலுங்காணொருவன்—சுருவலோகை
கசாட்சி,

மொழிகளைக்கேட்டுக் கிழத்துறவி புன்னகை புரிந்து நலஞ் செய்பவளே! நீ அழகியவள்; சிவன் சிறிது மழகிலன். நீ அணியனைத்து மணிந்துள்ளனை, சிவன் பாம்பணிபூண்டவன். நீ நறிய செஞ்சாந்தணிந்தவள், சிவன்சாம்பலணிந்தவன். நீ மலர்போன் மெல்லியவறுப்பினள், சிவன்முரட்டுடலினன். நீ கட்டிலிலிருப்பவள். இறை சடுகாட்டிலிருப்பவன். அன்றியும் குறள் பிணங்களாற் சூழப்பெற்றவன். கொடியன் தீப்பண்பன் தீ யொழுக்கினன் மகளிரின்பொழிந்தவன், உனக்கொவ்வாத இத்தகைய மாப்பிள்ளையைக் கணவனாக அடைய விரும்புகின்றனை. அந்தோ இது துன்பம், இவ்வலகில் அழகிய வடிவும் நடையும் பண்பு முடையர் பலரிருக்கின்றனர். ஆதலால் ஏ செல்வி, நீ இத்தகை எண்ணத்தை விடுத்து உனது கட்டழகுக் கிணங்கிய நல்ல மாப்பிளையிடத் துளம்வை. நின் உலகங்கவரும் வனப்பைப் பாழ்படுத்தாது பயன்பெறப்பண்ணுதி என்று பசப்பிப்பகர்ந்தனர்.

அம்மையார் அக்கொடுஞ் சொற்கேட்டுப் பொறுது மிஞ்சிய வெஞ்சினமெய்தி அடே கிழவ! ஏ கொடியவ! தீயறிவ! இப்பொழுது நீ என்சொன்னாய்? சிவன் பெருந்தெய்வம், மீக்கடவுள், எழினிலைக்களம், கோடிதிங்களொத்த

குறள்—பூதம். பிணம்—பேய்வகையிலொன்று. ஞானம்—மெய்யுணர்வு. நனம்—நனவல், மெய்யறிதல். திருநனிபள்ளி—தேவாரம் “நனமிஞ் தொண்டர்” நனவு, நனவல் நனம் என்பன அறிதல் (மயக்க நீங்கல்) என்ற பொருளன. நாமுல்—ஞாமுல். நாலம்—ஞாலம், நமன்—ஞமன், நாயிறு—ஞாயிறு ஆனமைபோலநகரம் ஞாநமாயிற்று. நட்பு—நாட்பு என்று நீண்டு ஞாட்பு என்றானதுபோல நனம் (நனவல்) நானம் என நீண்டு ஞானம் என்றாயது. இனிஞான்—நான் + அம் சத்தியோடு கூடிய சிவம் (அம்மையப்பன்) அ—சிவம்; ம்—சத்தி. உயிர் தானென்றதற்கறித்தலை யொழிக்க உலகுயிரனைத்தையும் உடலாயுடைய சிவத்தைத்தானென்று முன்னிப்பயிலும் மெய்யுணர்வு என்பாருமுள்ள, எழினிலைக்களம்—செனந்தரம் நிதி. பெருந்தெய்வம்—மகாதேவன் மீக்கடவுள்—மகேசுரன்.

வனப்பினன் பல கதிரவர்போன்ற வொளியினன், அமைதி
பன், நற்பண்பு நிறைந்தவன். மங்களமெல்லார் தருபவன்,
குணவடிவன், அருட்கடல், முற்றறிஞன். உலகுக்கிறைவன்
ஆம் சிவனைப்பகைத்ததால் நீ கெட்டநடையன், தீயறிஞன்
இகழத்தக்கவன் உன்னைச் சுடல்வேண்டும் இவண் நில்லா
தே வேறிடஞ்செல் என்று மொழிந்து அம்மையார் துன்
புற்று வெம்பி அசைவற்றிருந்தனர். அப்பொழுது எல்லா
வுலகுக்கு மிறைவனும் முற்றறிஞனும் ஆகிய பிஞ்ஞகன்
அம்மையாரின் துறவொடு கூடிய அன்பையறிந்து தன் கிழ
வடிவத்தை விடுத்து நேரிற் காட்சிதந்தருளினன்.

அப்பொழுது அம்மையார் தம்முயிர்த் துணைவனும்,
கருப்புச் செவப்பினனும் ஆகிய பிஞ்ஞகனைக்கண் ணுற்றுப்
பரபரப்புடன் எழுந்து மகிழ்ந்து வணங்கி என்கிறைவ? உல
குக்கிறைவ, என்னுயிர்காப்பவ! என்னுள்ளங் க வ ர் ப வ!
பெருந்தேவ! அருணிலைய! என்னைக்காத்தருள் தி. இளம்
பெண்ணாகிய யான் அறியாமையாற் கூறிய கடுஞ்சொற்களைப்
பொறுத்தருள் தி. என் பெற்றோர் விடைபெற்றுத் தம்மை
மணந்து கொள்ளவிரும்புகின்றனன், பெருங்கடவுளே அங்
கனஞ் செய்தருள் தி என்று வேண்டலும் சிவபெருமான்
பேரழகினளும், உலகுக்கன்னையும், மலையாசன் மகளுமாகிய
தேவியாரை நோக்கி ஏ செல்வீ! நின் அன்பை ஆராப்தற்
பொருட்டு வந்தனன். அன்புடையாளே உனக்கென்னிடத்
துள்ள வியக்கத்தக்க நம்பிக்கையையும் அன்பையும் அறி
வேன்; ஆகையால் நின் பெற்றார்விடை பெற்றுவருந் திங்க
என்று நின்னை மணப்பேன் என்று கூறிச்சிவபெருமான்

கருப்புச் செவப்பினன்—நீலலோகிதன். ஒருபக்கம் அம்மையும் மறு
பக்கஞ் சிவனுமாயிருக்கும் அர்த்த நாரீதன். இது தமிழில் அம்மை
யப்பன் என்று வழங்குகின்றது.

மறைந்து கைலையை யடைந்தனன். தேவியாரும் தவத்தை முடித்துத் தந்தைவிடு சென்றனர்.

பின்னர்ப் பிஞ்ஞகன் நந்தியேந்தலை அழைத்தருளி னன். அவர் வந்து எட்டுறுப்பால் வணங்கி வாய்பொத்திப் பணிந்து நின்று வினவக் கடவுள் அவரை நோக்கி வசிட்டர் முதலிய ஏழுமுனிவரை அழைத்து வரும்படி கூற. அவர் அம்முனிவரை நினைத்தலும் அவர் வந்து கண்டங்கரியனைத் தண்டுபோல் விழுந்து வணங்கி எழுந்து கைகட்டி நின்று புகழ்ந்து “உடையவ, உலகனைத்துக்கும் இறைவ, உலகந் தோற்று விப்பவபோற்றி, அருட்கடலே! நின்னடித்தாமரையி ல் உழுவல் தந்தருள்தி, அடியேங்கள்செய்யத்தக்கதியானு கட்டளையிட்டிருள்தி” என்று கூற அவர்க்குக் சிவனார் கூறி யருளினார்.

ஐந்தாவது சிவனார் மலைமகள் அன்புதேர்ந்து காட்சிதரல்
உரைத்த படலம் முற்றிற்று.

எட்டுறுப்பால் வணங்கினர் = அஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்த னர். எட்டு என்பதே வடமொழியில் எகரமின்மையால் எகரம் அகர மாக்கப் பெற்று, டகரஒற்று ஷகரமாகிச் சம்ஸ்காரம் பெற்று அஷ்ட என்றாயதுபோலும்.

ஆரூவது

மலைமகள் மணமுரைத்த படலம்.

சிவபெருமான் “முனிவரே! நீவிர் செய்யவேண்டுவது கேண்மின். நமதுதேவியார் மலையரையன்மகளாயத்தோன்றி என்பா லன்பெய்தி என்னை மணம்புரிய விரும்பி மலைச் சார்பில் உளமிறந்து கொடுத்தவம் புரிந்தனர். அம்மையார் விரும்பிய மணம் வருந்திங்களன்று செய்யத்தக்கது. நீவிர் சிமயஞ் சென்று மைநாகன் தந்தையாகிய சிமயவேந்தனை மேனகையோடு கண்ணுற்று, தம்புதல்வி மலைமகள் சிவன் பால் விருப்புற்றிருக்கின்றனர்; சிவனும் அவனாவிரும்புகின்றனன். ஆதலால் நும்மகளாரைச் சிவனாருக்கு மணத்தில் ஈவிராகவென்று கூறி, பொன்னணியோடு கன்னிகையைக் கொடுக்க விருப்புளதா என்று அவன் உள்ளக்கிடையை யறிந்து மணநாளை வருந்திங்களெனத் தீர்மானித்து வம்மின்” என்றுமொழிய, முனிவரெழுவரும் அவனடி வணங்கி அவ னுணையர்ல் மகிழ்ந்து உடன் புறப்பட்டு அனைவரும் விரும்பத்தக்க சிமயனிருக்குமிடமடைந் தின்புதுவாராயினர்.

அவண் எய்திய தவத்தில் நிலைத்தவரும், மெய்யறிவால் மாசற்றவரும், நூலனைத்தினுண்மைப்பொருளுணர்ந்தவரும், மறை, மறைமுடிவுகளின் கரை கண்டவரும் ஆகிய எழுமுனிவரைப்போறிஞனாகிய சிமயமலையிறைமிக்க ஆர்வத்தோடு கண்ணுற்று விரைந்தெழுந்து எதிர்சென்று முற்றறிஞரேவாருங்களென்று முகமன்கூறி உயர்ந்த இருக்கைதந்து நூற்படி திருவடிவிளக்கல் முதலிய வழிபாடியற்றி வணக்க

சிமயம்—இமயமலை; சிமை=குமி, சிசுரம்; பல கொழுமிகளை உடைமையால் இம்மலை சிமயமெனப்பட்டது; முதற்சங்க

த்தோடு அவர்களைநோக்கி “துங்கள் அருளுக்கம் பெற்றுய்ந்தேன். அதனால் இப்பொழுது என்கிறப்பும் பயத்ததாயிற்று. என் தவமும் பயத்ததாயிற்று. நீவிர் சிறுபண்பனுமெனக் கருள்புரிமின். இப்பொழுது யான் செய்யத்தக்கதியாது? அன்போடு கட்டளையிட்டருள்மின்” என்று விண்ணப்பித்தனன். நோற்றலுடைய அம்முனிவர் சிமயமலையேந்தலை மேனகையோடு நோக்கி “ஓ பேரறிஞனாகிய சிமயனே! நீயே பெரும்பேற்றினன். யாங்கள் வந்தசெய்திகேண்மின். தக்கன் வேள்வியில் அம்மையாரை யழையாமையால் அவர் சினங்கொண்டு தம் தந்தையை விடுத்தது. தீயிற்புகுந்து, முற்றறிவும் நற்பண்பும் அமைதியும் புண்ணியமுடைய உம்மைத் தம்மருளால் தந்தையாகத் தேர்ந்து நும் பால் பிறந்து மலையகமென்ற திருப்பெயரெய்திக் கன்னிச் செவ்வியடைந்து சிவக் கடவுளைக் கணவனாகவடையும் பெருநுட்டு கிழங்கு வேர் பழங்கனையருந்தித்தவம்புரிந்து அவனை மகிழ்வித்தனர். ஆதலால் மேலிறையாமவன் உமது கன்னியை மணக்க விரும்புகின்றனன். உலகுக்கிறைவனாகிய அவனுக்கு அவரைத் தந்தருள்வீராக” என மொழிந்தனர்.

காலத்தில் நான்கு பக்கமும் கடலாற் சூழப்பட்டிருந்தமையால் இந்நாடு நாவலந்தீவு எனப்பட்டது. வடகடல் இருந்த பகுதியில் சிமயம் கிளம்பியதால் அப்பகுதியிலிருந்த நீர் தென் பகுதியிற் சென்று பெருக அதனால் தலைச்சங்க மிருந்த தென்மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்டது. இம்மலைக்கண் மேலும் உட்பகுதிகளிலும் கடல் வாழியர்களின் எண்புறுப்பு முத்தலியன காணக்கிடத்தலே இதற்குப்போதிய சான்றும் இதையே வடவர் (இமம்—பனி) இமம்மிகுதியுமுடைமை காரணம்பற்றி இமாலயமென்றனர். மேனகை=மேன்மையானகைகளையணிந்தவர். மைநாகன்= (மை—கருப்பு, நாகம்—மலை) கரிய மலையுடையான்.

இன்பம் பயக்கும் அம்மொழி கேட்ட சிமயன் மகிழ்
ச்சியால் தழுதழுத்த குரலோடு அவ்வெழு முனிவரைப்
பார்த்து “மலையரையர்களுக்குள் எனது பேறேபேறு. உலக
டங்கற்கன்னை என் குலையில் மகளாய்த் தோன்றினதால்
யான் திருவினனாயினேன். வழிபடத்தக்கவனாயினேன். மூக்
கண்ணற்கன்பனு மாயினேன். கறைமிடற்றனும் என்று
முள்ளும் மாசிலனுமாகிய பேரிறைவனுக்கு வரும் திங்கள்
ன்று என்மகளைத் தருவல்” என்றுரைத்தனன். அது
கேட்ட முனிவர் மகிழ்ந்து “பெருவிறலினனும் தூயோரில்
யிக்கோனுமாகிய மலைக்கிறைவரிற் சிறந்தோனே! நீ திரு
மணத்தின்பொருட்டு வேண்டும் ஏற்பாடு செய்க. பிறை
குடி திங்களன்று நந்தி முதலிய சிவவணுக்கர் குழ எல்லா
ஒப்பனையோடு இவண் எழுந்தருள்வன்” என்று கூறி
மணத்தில் முதலில் நிகழும் சடங்காகிய உறுதியடைகாய்
பெற்று மலையரையன் விடைபெற்று முற்றறிஞனாகிய சிவ
னிடஞ்சென்று அனைத்தையும் விண்ணப்பித்தனர்.

அவணிநூந்த சிவக்குழுத்தலைவரனைவரும் திரு
மணச்செய்தி செவியுற்றுக் கனிப்படைந்து மணவிழாவை
யெதிர்பார்த்திருந்தனர். மலையரையனும் மகிழ்ந்து அனைத்
துலகி னுள்ளார்க்கும் திருமண வோலை போக்கினன்.
எங்கும் பொற்றூண்கள் விளங்குவதும், பனிங்குக்கற்றை

குலை = வங்கிசம், வங்கியம். வங்கு என்பது துளை, அதை
யுடைமையால் மூங்கில் வங்கியமெனப்பட்டது. வங்கிசம் பலகப்புக்
கள் விட்டுப்படர்வதுபோல பெருகும்குடியும் ஆகுபெயராய் வங்கிச
மெனப்பட்டது; இதை வடவர் வம்சமென்பர்.

உறுதியடைகாய் = வெற்றிலை கைம்மாறல்; இதை வடவர்
நிச்சயதாம்புலமென்பர். சிவக்குழுத்தலைவர் = சிவகணநாதர்.

வரிசை யுடையதும், யானைக்கொம்பிடையிற் பதித்ததும் ஆகிய தளங்களையுடையதும் வெள்ளி பவளம் முத்து இவற்றால் பலவேலைகள் செய்யப்பெற்றதும், பல சுற்றுச் சுவர்களோடுகூடியதும், பலவாயில் வளைவுகளுடையதும் தெய்வத்தருப் பூந்தொடர்களால் எவனுமணிசெய்யப் பெற்றதும், வாழை மா நாரத்தை தென்னைகளின் பழம் முதலியவற்றால் ஒப்பனைசெய்யப்பெற்றதும், மேற்கட்டிகளுடைய பலபத்திகளா லழகுற்றதும், வாயில்கடோறும்பிறைகளாலும் நிறை குடங்களாலும் அணிசெய்யப் பெற்றதும், செம்மணி ஆண்மணி முதலிய மனவுகளாற் செய்யப்பெற்ற மாடங்களால் அணியெய்தியதும், கவரி கொடி குடை முத்துத்தொடர் தொங்கும் மேற்கட்டிகளிவற்றால் எங்கும் அணி செய்யப் பெற்றதும், மாளிகைகளா லுயர்வுற்றதும் ஆக உளங் கவசத்தக்க அழகிய மணச்சாலையைச் செய்துத்தனன். மணத்துக்குரிய எல்லா வகைத் தளவாடங்களையும் பலவகைப்பட்ட ஆடைகளையும் விம்மிதமான அணிகளையும் ஈட்டி

பளிங்கு = படிக்கம்; பளிச்சிடுவது (ஒளி வீசுவது) பளிங்கு; அடுத்த பொருள்களின் உருவும் நிறமும் தன்னிற்படியப் பெறும் தன்மையுடையதுப்டிக்கம், இதை வடவர் ஸ்பட்டிக்கம் என்பது சம்ஸ்கரம் போலும்.

பவளம் = பவ்வவளம் பவளம்; பவ்வம்—கடல்; இதை வடவர் பிர என்ற உபசர்க்கம் சேர்த்து முதலை நீட்டிப் பிரவாளம் என்பர்; பாவதலை உடையது பவ்வம்; அதாவது பரவியிருப்பது; இதுசா + அம் = சவம், தா + அம் = தவம் என்பனபோன்றது. முத்து = சிப்பியில் ஓர்வித சத்து நீர்முற்றி (முதிர்ந்து) திரட்சி (முத்து) ஆகின்றது. இதை வடவர் முத்தம் என்கின்றனர். ஆண்மணி = வைரம் இது எல்லா மணிகளையும் அறுக்கும் ஆண்மையுடைமை பற்றி ஆண்மணி என்னப்பட்டது.

வைத்து மிக்க வனப்புடைய தன் புதல்வியை மணிப்பணிகளால் ஒப்பனை செய்து பிஞ்ஞகன் வருகையையும் மணவோரையின் வரவையும் உளமகிழ்ந்து தம்மவரனைவரோடும் எதிர்பார்த்திருந்தனன். விண்டு தனது குழுக்கள் சூழத்திருவுடன் விரைந்து கலுழிநையுந் வந்தனன். நான்முகன் மறைமகள் நாமகளோடு அன்னலூர்தி மேற்கொண்டு உறுவர் முனிவரோடுவந்தனன். பொன்னுலகிறைவன் தன் மனைவியோடு தேவர் விஞ்சையர் தேவமகளிர் ஏனைவசைக்காவலருடன் வந்தனன். தேவர் முன்னையர் மகளிர் மணிகள் நிறைந்த பொற்கலன்களை இளந்தளிர் போன்ற கைகளிலேந்தி மங்கலப் பாக்கள் பாடிக்கொண்டுவந்தனர்.

பொன்வரை முன்னைய மலைகளும், உப்பு கருப்பஞ்சாறு முன்னைய கடல்களும், வாறறு முதலிய ஆறுகளும், மேற்கோடாறுகளும், மண்ணுலகிலுள்ள பலவகை அசைபொருள் அசையாப்பொருள்களைத்தும் வடிவபூண்டு மீம்முகன் திருமணத்துக்குக் காணிக்கை கொடுவந்தன். மக்கள் நண்பர் முதலிய உறவினரோடு அந்தணரும், ஏவலர் குழுவோடு அரசரும், உறவினரோடு தாளாளரும் வினையாளரும் திருமணங்காண விரைந்து வந்தனர். இயக்கர் யாழ்வல்லோர் சித்தர் சாத்தர் நாகர் கூட்டங்களும், எண் வசக்கள் எண்

விண்டு = திருமால்; விஞ்ஞதல் (விரிதல், பரவுதல்) தன்மையுடையவன் விண்டு; இதை வடமொழியார் விஷ்ணு என்பர். மறைமகள் = சாவித்திரி, இயக்கர் = இந்திரன் தாதர்; இந்திரனால் இயக்கப்படுகின்றமை பற்றி இவர் இப்பெயர் பெற்றார். சித்தர் = சித்து + அர்; வியக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்பவர்; சித்து என்பது வியக்கத்தக்க செனல் (இது தமிழ்ச்சொல்). சாத்தர் = தேவருலகில் பூமாலே தொடுத்துச் சாத்துபவர்; இவ்வாவடமொழியார் சாத்தர் என்பர். நாதர் = நாக வலகத்தார்.

பெரு நாகங்கள் எழுமறுத்துகள் முதலியரும் இவ்வுலகி
லுள்ள உயிர்களனைவரும் விருப்புடையராய்த் திருமணத்துக்
கு வந்தனர்.

பகவனாகிய கடவுள் உயர்ந்த பொன்னாடையுடுத்து,
தலையில் முடிபுனைந்து, கழுத்தில் முத்தலங்கலணிந்து திரு
மணக்கோல வனப்பெப்தி அவன் உறுப்புகளனைத்தும்
அவ்வவற்றுக் குரிய அணிகளால் விளங்க மிக்க வழகிய
வடிவினனும் புன்னகையரும்பிய முகத்தினனும் ஆகி
வெள்ளிமலைபோன்ற பேரேற்றின் மீதிவரந்து ஆயிரமுகன்
நந்தொலித்துவர, வலியனாகிய குடவயிறன் குடைபிடித்து
வர, சங்களன், மாவளன், மணியளன், பேரளன் முதலிய
பேரன்பராகிய திருவணுக்கத் தலைவரோடும் நல்லியம்
முழங்க எழுந்தருளினன்.

சிவப்பணிமகளிர் மிக மகிழ்ந்து பூமழைசொரிந்தனர்.
மணக்கோலங்கொண்டு திருமணச்சாலைக் கருகில் வந்த சிவ
லிங்கப்பெருமானை மலையரையன்மேனகையுடன் விண்டு மல
ரவன் முதலியர் சூழ நல்லியத்தோடு எதிர்ப்சென்று திருவடி
விளக்கி வழிபட்டு 'பகவனே! அருட்கடலே! பெருங் கட
வுளே! அன்பருக்கன்பனே இவ்வோரையில் தெய்வமுனிவர்
குழுமுன் என் மகளாரை ஏற்று எம்மைக் காத்தருள் தி"
என்று வேண்டக் கண்ணுதற் கடவுள் ஏற்றினின்றும்
இறங்கி மன்றற்சாலையுள் மணவறையிற் புக்கிருந்தனன்.

ஆயிரமுகன் = சகஸ்ரவதனன். குடவயிறன் = கும்போதரன்.
சங்களன் = சங்குகர்னன். மாவளன் = மகாகர்னன். மணியளன் = கண்
டாகர்னன். பேரளன் = ஸ்தூலகர்னன். சிவப்பணிமகளிர் = ருத்திர
கண்ணியர். பெருங்கடவுள் = மகாதேவன். பரிமுகத்திர் = கின்னரர்.

ஸரோஸ்யா
9/1/11

அப்பொழுது விண்டு முதலிய தேவர் அக்கடவுள் திரு வடியை இறைஞ்சினர். பலர் ஆடினர். பலர் போற்றினர். பரிமுகத்தரணைவரும் பாடினர். பலர் குதித்தனர். பலர் உள் ளங்கவருமவனைக் கண்ணுற்று மிக்க பேருவகை யெய்தினர்.

இவ்வாறு கலகலவென்ற ஒலி நுதற்கண்ணன் திரு மணத்திலுண்டாயிற்று. மாடம், கூடம், மனைகள் மிகுந்த பனிவரை யெங்கும் அப்பொழுதவன் கூடியவர்களால் நெருங்கப்பெற்று சுமை மிகையால் தணிந்து பூவின் தென் பகுதி உயர்ந்தது. அவ்வெருவந்தத்தை விண்டு நான்முகன் முதலிய புத்தேளிர் அனைவரும் கண்டு கண்ணுதற் கடவுள் இணையடி மலர்களிற் சரண்புகுந்து, “பகவதே, இவ்வலக் கணினின்று முவுலகங்களையும் காத்தருள்தி. மண்ணுலகின் இவ்வடபகுதி சுமை மிகுதியால் தணிந்துவிட்டது. அதை ஒப்பாக்கும் சூழ்ச்சியைக் கட்டளையிட்டருள்தி” என்று வேண்ட முக்கணிறைவன் சிரித்து விரைந்து அன்னவரைப் “பார்த்து எனக்கு நிகராகிய ஒருவன் மண்ணின் தென்பாற் செல்வனாகில் அப்பொழுது ஒத்த நிலைபெறும். ஐயமின்று” என்றுரைத்தருளினன். அதை அவர் கேட்டு தேவரீருக்கு ஒப்பானவர் இருந்ததுமில்லை, இருக்கப்போவது மில்லை. எங்களில் விண்டு, மலரவன் முதலியரில் ஒருவரு நும்மை ஒத்தவரில்லை. தேவர்க்கிறைவ! கடவுட்கிறைவ! எமக்கருள் புரிதி” என்று விண்ணப்பித்தனர்.

அதுகேட்ட அருட்கருகூலமாகிய இறைவன் தன் னருகிருக்கும் என்றும் தாய குறுமுனியை நோக்கி, “பெருந் தகையாகிய முற்றறிஞ்! என்னையொத்த வீறுடையாய்! இப் பொழுது உலகத்தின்பொருட்டு மலையத்துக்குச் செல்தி.

நீ அவணடையில் புவி ஒத்தநிலையெய்தும். ஐயமின்று.” என்று கட்டளையிடலும் அத்தமிழ்முனி, “தேவதேவர்க்கிறை வனாகிய பகவ! மிக வியப்பான நம்மணம் காணுது எங்ஙனம் மலையத்துக்கேருவன்” எனலும் முக்கணிறைவன் அவரை நோக்கி “இவணின்னு தூய மலையத்துக்கு விரைந்து செல்தி. அவனெய்தி நினக்கு நமது சிறந்த மணக்கோலத்தைக் காண்பிப்பன். இஃதுறுதி. ஐயப்படேல்” என்று கூறியருளினன். குடமுனி அவ்வாணையைத் தலைக் கொண்டு கல்யாணவடிவனாகிய முற்றிறைவன் அகங்கவரும் திருமணக்கோலத்தை எப்பொழுதும் உளத்தாமரைப்பொருட்டின் நாப்பண் வைத்து அவரையே பார்த்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிச்சென்றனன்.

சிவபெருமான் முனிவர் போற்ற, நாரதர்முதலீயோர் பாட கண்ணுக்கினியவனாய் விளங்கினன். அப்பொழுது மலைமக்களை நாமகள் திருமஞ்சனமாட்டுவிக்க, திருமகள் ஒப்பனைபுரிந்து பெருமான் அருகு எழுந்தருள்வித்தாள். இறைவன் திருமுன்னர் மலரவன் தீவேட்டனன். மேனகையொடு பெருந்தகையாகிய மலையரையன் மணமகனைவழிபட்டுச் செம்பினின்று வெளிப்படும் தாரைநீரைவார்த்துக் கன்னியைத் தந்தனன். கடவுள் உலகனைத்துக்கும் முதல் மங்கலமாகிய திருத்தாலியை மணுவோடு அணிநிறை அழகிய கழுத்தில் கட்டினன். அப்பொழுது இறைவிபூத்த கொடியொத்து விளங்கினள்.

நாரதன் = நாரம் + து + அன்; நாரம் = அன்பு; து = விசுவாசம்; அன் = சாரியை; அன்புடையவன். இவன் பேரண்பனாகையால் அன்பர்களுக்கு வரும் துன்பங்களை முன்னரே அறிவித்து நீக்குமாறு முரைத்தருள்பவன். தாரைநீர் = தருதல்தன்மையுடைய நீர்.

முக்கணிறைவன் பொரிவேள்விபுரிந்து மணமகள் அடிமலர் அம்மியிலேற்றி மிக்க மகிழ்வோடு ஏழுதடவை மிதப்பித்தனன். முனிவர் தொகுதியாலும் தேவர் குழுவாலும் போற்றப்பெற்ற கடவுள் இயக்கர் யாழ்வல்லோர் சித்தர், வசுக்கள், புத்தேளிர் முதலிய பற்பலவுலகிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் தக்கபடி நல்லாடைகளும் அணிகளும் தந்தனுப்பினன்.

இவ்வாறு மணவிழாவை நடப்பித்து மலைமகளுடன் நந்தி பிறங்கி, மாகாளர் முதலிய திருவணுக்கர்களோடு நல்லியழுமுங்கக் கயிலையை யடைந்தனன்.

ஆறவது மலைமகள் மணமுரைத்தபடலம் முற்றிற்று.

பொரிவேள்வி—வாஜுதேராமம். நந்தி—நந்தலையுடையவன்; நந்தல் என்பது இறைவனுக்குத்தொண்டு செய்யும் ஞான ஆக்கம். பிறங்கி—இறைவி சினத்தால் சென்றும் ஊனும் ஒழிந்தாலும் இறைவனுளால் பிறங்குகிற (விளங்குகிற) முனிவர்; இவரை வடநாலார் பிறங்கி என்பர். மாகாளர்—பெரிய சூலத்தையுடையவர். (மா—பெரிய, காளம்—சூலம், காளர்—சூலத்தையுடையவர்.)

ஏழாவது

அகத்தியப்புனற்றோற்றமும் அதன் பெருமையும்

கூறிய படலம்.

சூதர், “முனிவரே! குறுமுனிவர் பெருஞ்செயலனைத்தையும் கூறுவன். இறையன்புடைய நீவிர் கேண்மின். குடமுனிவர் சிவக்கடவுள் ஆணையைத் தலைக்கொண்டு உண்முளரியிலுள்ள அழகனை நோக்கினவராய் மலையத்துக்குச் செல்லத் துவக்கினர். அவர் கடவுள்பால்வைத்த அறிவையுடையராதலால் சிலவிடத்தில் நின்றனர். சிலவிடத்தில் நடந்தனர். சிலவிடத்திலாடினர். சிலவிடத்தில் விரைந்து சென்றனர். சிலவிடத்தில் பித்தன்போல் சுற்றினர். இதுகல், இதுமுள், இதுதாம் செல்லற்குரிய வழி என்றோர்ந்திலர். செல்லும் வழியில் விண்ணும் மண்ணும் படர்ந்து கதிர்மதிகளைத் தடுத்துநிற்கும் ஆணவம் பொருமைகளையுடைய விந்தியமலையேந்தலை அவர் கண்ணுற்று, ‘அடா! மலையளிற் சிறந்த கொடுமுடிகளையுடைய விந்தியனே! நீ வானளாவியிருக்கின்றனை. யான் உலகுக்கு நலஞ்செய விரும்பித் தென்னிலஞ்செல்கின்றனன். நீ மாக்களிடம் அன்புடையனாதலால் வழிகாட்டுதி” என்று கூறத், தீயறிவாகிய விந்தியன் “ஏ கீழ்மகனே! செல்லவேண்டில் என்மீதேறிப்போகி” என்றனன். அச்செருக்குடைய மொழிகேட்ட விறல்மிக்க தமிழ் முனிவர், இடதுகையால் கதிர்மதிகளைத்தடுக்கும் விந்தியமலையின் துளையிப்பற்றிக் கீழமுத்தினர். விந்திய மலையன் மிக்க வலியனாயினும் குறுமுனிவர் கையாலழுத்தல்பொறுக்கலாற்றாது ஆ! ஆ!! என்றலறி அந்நொடியினே செருக்கொழிந்து

உண்முனி = இருதய. கமலம்.

ஆழ்ந்துபோய், ‘பகவனே! காத்தருள்தி! காத்தருள்தி!’ என்று வேண்டலும் முனிவர், “அட்டாபாவீ! தீயொழுக்கினனே! தீமைசெய்தனை. நீஎப்பொழுதும் கீழிடத்திரு, மயக்கத்தையொழி” என்று கட்டளையிட விர்தன் வணங்கினன். அப்பொழுது மாட்சியுடையவரும் | உலகத்தார் வணங்கப் பெற்றவருமாகிய குடமுனிவர் தெற்குநோக்கிச் சென்றனர்.

அவர்காண்போர் அச்சமுறத்தக்க சீயம் புலிகளின் கூட்டங்களையுடையகாட்டிற் போம்பொழுது பொன்மலையைக் கண்ணுற்றனர். அம்மலை கதிரவனொத்தது. மிகவிரிந்தது. வெண்சிவப்பு நிறமான கொடுமுடிகளையுடைய மேருமலை போன்றது. உறுவர்க்குறைவிடமாயது. கதிரவ னொளியா மணியா லழகுசெய்யப்பெற்றது. உலகம் புகழப்பெற்றது. தெளிந்த ஆடிபோன்ற நீரையுடையது. மாக்கட்குக்கேள்வியானே மிக்க நல்வினைப்பயனைத்தருவது. அதிலிருப்பவர்க்கும் அதையகத்தெண்ணுபவர்க்கும் பேறனைத்தையுமளிப்பதும் மிக வியக்கத்தக்கதும் மேலானதுமாகிய அம்மலையை அவர்கண்டு அதன் அருகெய்தி ஆங்குள்ள காட்டை நோக்கினர். அவண் பூக்கள் நிறைந்த களாமாங்கள் நெருங்கியிருந்தன. இலை தளிர் பூத்திரள் பழங்கள் தரைமறையக் கிடந்தன. கொழுத்த குயில்கள் கூவுவதும், இளந்தென்றல் விசுவதும், தேன் பெருக்கெடுத்தோடுவதும், பறவைக்கூட்டமும் கவரிமாண்களும் பயில்வதும், நன்மலர்களின் மணம் நிறைந்ததும், மிகவழகியதுமாகிய களாக்காட்டைக் குறு முனிவர்கண்டு வியப்புற்று, “எதனால் இக்காடு மிகச் சிறந்துளது? எதனால் உளத்திற் களிப்புண்டாகின்றது? உடலில் மயிர் சிலிர்க்கின்றது? மகிழ்ச்சிக்கண்ணீர் பெருகுகின்றது? பார்ப்பவர்க்கு எதனால் உளத்துய்மையு முண்டாகின்றது?

பொன்மலை = கனகாசலம்; இது கோவீர்புரியின் வதிற் பெயர்களில் ஒன்று.

இவற்றை உள்கில் இவண் ஓர் புதுமையுளதெனத் தோன்று
கின்றது. “பியமின்று” என்று தீர்மானித்து அவண் அடை
ந்தனர்..

அவண் பேரறிஞரும், மூவாசை யொழித்தவரும்,
பெருவயிற்றினரும், பேருறுவரும், சினம் வென்றோரும்,
நோற்பவரும், கல்விக்கருகூலத்தரும், கடவுளாடியரும், கட
வுள்பால் நிலைத்தவரும், முவுலகுக்கினியரும், நீரேயருந்துப
வரும், சருகருந்துபவரும், சிவநினைப்பினரும், பெரிய நாட்
டத்தவரும், காற்றருந்திகளும் ஆகிய முனிவர் நோற்றுக்
கொண்டிருந்தனர். அன்னவர் அவண்வந்த முனித்தலைவரும்,
சிவபெருமானை யொத்தவரும், முற்றறிஞரும், சிவனடியிற்
றலைவரும், பொறுமையரும், மலர்ந்த மரைமுகத்தவரும்,
கதிர்போன்ற ஒளியுடையரும், சிவனையே யெண்ணியிருப்ப
வரும், அமைதியரும், மறைநூல்களி ஞாய்ச்சியுடைய
ரும், கண்மணியணியரும், புறக்கருவியை வென்றவரும்,
நீரார்மேனியரும், முருகக்கடவுள்பால் மெய்யறிவடைந்த
வரும், கட்டியசடையுடையரும், ஆகித் தம்முற்பட்ட குறு
முனிவரைக் கண்ணுற்று கால்கமுநீர், தொழுநீர், உண்ணீர்
முதலியனதந்து நன்மலர்தூவி, கம்புபோல் விழுந்து பணி
ந்து மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் “முற்றறிஞனே! பகவனே!
கண்ணுதலொத்த திறைவ! வெல்க. எல்லா மறைமுடிமரைக்
கதிராவ! மனுமருத்து நூல்கள் தந்தவ! முருகனடியர்தலைவ!
தவக்கருகூலமே! தலைமையுறுவானைவர்க்குமிறைவ! சிவன
ன்ப! வெல்க. ஆறு முகன் அறிவுவிளக்குக்குத்திரியொத்தவ!
அருட்கடலே! பெருந்திரையை யுட்கொண்டுவிட்டவ! தீய
விரதத்தைக் கீழ்ப்படுத்திக் கதிர்மதிகளுக்கு நலஞ்செய்தவ!
உலகுக்குத் துன்பம் விளைக்கும் செருக்குடைய வாதாபி

பேருறுவர் = மகாயோகிகள். கண்மணி = உருத்திராக்கம்.

இவ்வலர்களை யழித்தவ! பிறைகுடியின்பால் தமிழ்மொழி யின் மூலகுத்திரத்தையறிந்து அதன்கருத்தை இலக்கண மாகச் செய்தவ! யாங்கள் விரும்பியதை அளித்தருள்தி. இது அழகிய களாக்காடு. சிவபெருமானுக்குகந்தது. இக் காட்டினடுவில் பழமையான தானேதோன்றிய சிவக்குறி யுளது. யாங்கள் அனைவரும் அதைநாடோறும்வழிபடும் விரு ப்புடையோம். சிவக்குறி ஆட்டற்குரியபுனிதநீர் இவண் இல்லை. நீராட்டப்படாத இலிங்கத்தைத்தாழும் பார்த்த ருள்தி, புனிதநீராட யாங்களும்விரும்புகின்றனம். இறைவ! இலிங்கத்தை ஆட்டுவிக்கவும், மக்கள் நீராடற்கும் துய்த்தல் வீடுகளைத்தரும் புனிதநீர் நிலையொன்று இப்பொழுதே புரிதி” என்று வேண்டிக்கொண்டனர்.

இவ்வாறு இரந்து கேட்கப்பெற்ற குறுமுனிவர் வாய்மையுண்டவப்பண்ணவரோடு பொன்வரை யடைந்து சிவலிங்கத்துக்கு வடகிழக்கில் இறையையெண்ணி அவ்வரை யைக் கையால்தட்டினர். அவ்வின்று நன்னீர் வெளிப்பட் டது. அது தண்மையும், நறியமணமும், தெளிவும், மிக்க இனிமையுமுடைய அருவியாய் இடைவிடாது மென்மேலும் பெருகியது.

மண்ணுலகிலுள்ள கங்கை முதலிய யாற்றுநீர்களைத் தையும் உள்ளத்தெண்ணி வருவித்து அவ்வருவியிற்சேர்த்து முனிவரைப்பார்த்து “இவ்வுலகில் இன்பம் வீடுகளைத்தரும் தீர்த்தம் அனைத்தினும் இது மிகச்சிறந்தது. நலந்தருவது. என்றாற்செய்யப்பட்ட இத்தீர்த்தம் அறமுதலிய நான்கின் பலன்றருவது. இது அகத்தியதீர்த்தம் என்றுபெயர்பெறும். நீராடல் மட்டால் எல்லா மங்கலமுந்தரலால் இது மங்கல

தீர்த்தமென்னப்படும். இதுபெருமையுடைமையால் பெருந் தீர்த்தமெனவும்படும், இது காண்டல்மட்டால் மறமொழித் தலால் மறமொழி தீர்த்தமென்னப்படும். தீர்த்தங்களனைத் தினும் மேலான துது; கோடி தீர்த்தங்களின்பயனைத்தருவது. இது துன்பமயக்கங்களைப் போக்குவது, நோய்களைத் தீர்ப் பது, அறத்தை வளர்ப்பது; இத்தீர்த்தத்தில் நீராடித்தென் புலத்தாரையும் தெய்வங்களையும் மகிழ்வித்து, இயன்ற அள வு பொருளீந்து ஐந்தெழுத்தோதிப் புசுழ்ந்து வழிபட்டுச் சிவக்கடவுளை மகிழ்விப்பவன் முற்றிய வினையனாகின்றான். அவன் பணியத்தக்கவன். ஐயமின்று. கண்ணுதலை இவ்வி லிங்கத்தில் இத்தீர்த்தத்தால் ஆட்டுவிப்பவன் கோடி தீர்த் தங்களால் ஆட்டுவிக்கும் பயனையடைவன். ஆதலால் நீங்கள் அன்போடு இத்தாய தீர்த்தத்தில் நீராடி இவ்விலிங்கத்தை நாடோறும் நீராட்டுமின். மக்கள் இத்தீர்த்தத்தைக் காண் டலால் பகையற்றவரும் மறமற்றவரும் ஆகின்றனர். இதில் முழுகுபவர் அப்பொழுதே நலம்பெறுகின்றனர், தடிபோல் இதில் முழுகுபவர்க்கும் பலதீர்த்தங்களாடலால் உண்டாம் அறம் உறுதியா யுண்டாகின்றதெனில், மனுவோடு நீராடுப வர்க்குப் பயனுண்டென்பதில் ஐயமேது? வானாறு முதலிய தீர்த்தங்களைத்தினும் மிகக்கொடுத்தலாலுண்டாம் அறம் இத்தீர்த்தத்தில் சிறிது கொடுத்தலானே யுண்டாகின்றது. அறியாமற் றீண்டினும் தீ உடலைச்சுடல்போல் இத்தீர்த்தம் விருப்பின்றித் தீண்டினும் மறத்தைச்சுடுகின்றது. நம்பிக் கையின்றி இத்தீர்த்தத்து முழுகுபவனும் ஐயமின்றிக் கயிலை யடைகின்றான் நாடோறும் இத்தீர்த்தத்தில் நம்பிக்கை யும் அன்பும் உடையவனாய் பயன்கருதி முழுகுபவனுக்கு வீடு கைக்கெட்டியதாம். இவண் முழுகல், தருமம், எண் ணல், வேட்டல்களை இயன்ற அளவு செய்யினும் அது ஐய மின்றிக் கோடிப்பங்கு பயன்றரும். இத்தீர்த்தத்திலுறந்த

நாளில் முழுகுபவன் இப்பிறப்பிலும் முற்பிறப்பிலும் செய்த பாவங்களினின்று உடனே நீங்கி அறலோகமடைவன். சித்திரைத்திங்களிலும் கார்த்திகையிலும் மாங்குழியிலும் முழுகில் நூறுபங்கு மிக்க பயனுண்டாம். மதிப்பிறப்பில் முழுகில் ஆயிரம்பங்கு பயனுண்டாம். கதிர்கோள் நாளில் இலக்கம் பங்கு; வெற்பாதத்தில் அளவில் பயனுண்டாம். தென்வழி நாள் வடவழிநாள்களில் முழுகில் மிக்க அறப்பயனுண்டாம். திங்கட்கிழமையிலும் நிறைமதியிலும் இத்தீர்த்தத்தில் முழுகினவன் வீடுபேறடைகின்றனன். உவாவில் முழுகில் பெருங்கொலையுமொழிகின்றது. அரவடிவாமித்தீர்த்தத்தில் முழுகி தென்புலத்தார் வினைகளில் விருப்பொடு பிண்டங்கொடுத் தற்பொருட்டு எள்வளவு எட்களைக்கொடுக்கின்றனரோ அவ்வளவாயிரமாண்டுகள் அவர் முன்னோர் பொன்னுலகத்திருப்பர். முவுலகில் வேண்டுவன் கொடுக்குந் தீர்த்தங்களினைத் தும்சிற்றத் த இத்தீர்த்தத்தை என்னும் வழிபடுகின்றன. முக்கட்பெருங்கடவுள் வழிபாட்டால் எல்லாத் தேவர்களின் வழிபாட்டின் பயன்கிடைத்தல்போல இத்தீர்த்த முழுகலால் எல்லாத்தீர்த்த பலமும் கிட்டுகின்றது. நாடோறும் ஒருவன் இத்தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சிவலிங்கத்தை வழிபடுவானானால் பெருங்கடவுளருளால் ஒரேபிறப்பில் அவனுக்கு வீடுபேறுண்டாம். கோடிப்பிறப்புக்களிலீட்டிய அறங்களாலும் தவம் தரும் நோன்புகளியற்றியதாலும் ஆம்பயன் இத்தீர்த்தத்தில் ஒருநாள் முழுகக்கிடைக்கும். பிறிதொன்றற்கிட்டாது. மங்கலமாகிய இத்தீர்த்தம் காண்டலால் அறம்தரும். தீண்டலால் பொருள்தரும். குடித்தலால் விரும்பியவனைத்தும் தரும். முழுகலால் வீடுபேறுதரும்” என்றருளிச்செய்தனர் ஏழாவது அகத்தியப்புன்றிறேற்றமும் அதன் பெருமையும் கூறிய படலம் முற்றிற்று.

கதிர்கோள் — கிரகணம். தென்வழிநாள் — தெற்குணயனம்; ஆடிமுதல் ஆறுதிங்கள், அதாவது கதிர்க்கடைகாலம். வடவழிநாள் — உத்தராயணம் — தை முதல் ஆறுதிங்கள், கதிர்வன் வடபாற்சாரநாள். வெதுபரதம் — தீக்குறி. பருவகாலம் கிந்து; அவை திங்கட்பிறப்பு, முழுமதி, இருட்பக்க எட்டாநாள், இருட்பக்கப் பதினாள் காம் நாள், குகு (உவா).

எட்டாவது

அகத்தியர் பூங்காவிறைவனை வழிபடலுரைத்த
படலம்.

சூதர் “முனிவரே அதன்பின் தமிழ் முனிவன் செய்தவற்றை அன்பொடுமகிழ்ந்துகேண்மின். களாக்கானத் துள்ள முனிவரனைவரும் பொன்மலையிலுண்டான அகத்திய மென்ற பெயருடையதும், அழுக்கற்றதும், மிகவினியுதும் நல்லோர் உளம்போல் தெளிந்ததும், நல்வினைவடிவானதும், நல்வினையாலடையத்தக்கதும், மிகக்குளிர்ந்ததுமாகிய அகத்தியவருவியைக் கண்ணுற்று வியந்து புன்னகையொடு மிக மகிழ்ந்தனர். சிலர் பெருமகிழ்ச்சியோடாடினர். சிலர் பேரின்பக்கடலில் மூழ்கிக் களாக்கானப் பண்ணவர் பேரேபேறு என்றுரைத்தனர். சிலர் அகத்தியரைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் பணிந்தனர். இவ்வாறு பொன்மலையிலிருக்கும் பெரியோர் மீண்டும்மீண்டும் அவரை வணங்கி, “பகவ! குடமுனிவ! மங்கலமான இச்சிறந்தவருவியில் நீர் எங்கனோடு நீராடிப் புனலெடுத்துச்சென்று சிவலிங்கத்தை நூற்படி வழிபட்டு மிக்க நல்வினைப்பயன்தரும் இலிங்கவடிவமாகிய பிஞ்ஞகன் பெருமையை அவனருளாற் கூறியருளின்” என்றிறைஞ்சி வேண்டிக்கொண்டனர்.

சிவனன்பரிற் சிறந்தவவரும் நோற்பாரனைவரோடும் பொன்மலையிற்றேன்றிய விழுமிய அருவியில் முன்னெண்ணல்புரிந்து நீர்மனு, மறமொழிமனு முத்தவிய பலநல்லுரைகளாலும் ஐந்தெழுத்தாலும் நீர்தெளித்து நலம்சிறந்த நீராடி

இலிங்கம் = (இல் + இங்கு + அம்) சிவபெருமான் உறையும் இல் இங்கு (அம்சாரியை); உயிர்களெல்லாம் அடைதற்குரிய இல் இங்கு என்பாருமுளர். முன்னெண்ணல் = சங்கற்பம்; ஓர்செயலைச் செய்யுமுன்னரே இன்னபயன்குறித்துச்செய்கிறேனென்றெண்ணல்

எல்லாத் தேவர், உறுவர், தென்புலத்தார்களுக்கும் கிழநீரோ முக்கி அதன்கரையில் காயத்திரி முதலிய பெருமனுக்களை யெண்ணினர்.

இவ்வாறு ஏனை ய முனிவரனைவரும் உளமகிழ்ந்து தூற்களை மனுப்படி யோதிப் புனலாடி உறுப்புகளைத் தினும் திருநீறணிந்து கண்மணிபுனைந்து சிவவழிபாட்டில் அச்சமும் அன்புமுடையராய், சிவ வெண்ணலால் அழுக்கற்ற உளத் தினராய் குடமுனிவரைத் தலைவராய்க்கொண்டு மறமொழிக்கும் தூய அருவிப்புனைக் குடங்களிலெடுத்துக்கொண்டு பேரிறைவன் இலிங்க வடிவமாயிருக்கு மிடத்துக்குச் சென்றனர்.

அழகியதும், கானடுவுளதும், ஒளிவடிவாயதும், தானே தோன்றியதும், மறத்தினர் அடைதற்கரியதும், உடலுடையார்க்குக் காண்டலானே துய்த்தல் வீடுகள் தாத்தக்கதும் ஆகிய பெரிய இலிங்கத்தை அகத்தியர்கண்ணூற்று வியப்படைந்து தண்டம்போல் விழுந்து வணங்கியெழுந்து அக்குறிக்குக்கட்டளைப்படி வழிபாடியற்றத்துவிக்கி எண்ணெய், ஆன்பால், இளநீர், தேன், ஆனைந்து, ஐஞ்சவை, பன்னீர், ஆசங்களாலும் பொன்மலையருவிநீர் நிறைத்து அறுவை முடிச்சுக்களோடு வைக்கப்பெற்ற ஆயிரத்தெட்டுப் பொற்குட நீராலும் ஆட்டலாணைப்படி பதிலெருகால் ஆட்டு வித்து, அதைத்தூய அறுவையால் ஒற்றி, விழுழியகலவை எல்லுரை = குத்தம் / மறமொழிமனு = அகமருஷணம், நீர்மனு = வாருணமந்திரம், கிழநீர் = தருப்பணம், காயத்திரி = காயத்தை (உடலை) மாசுபோக்கிப் புனிதமாக்குவது (திரிப்பது).

ஆனைந்து = பஞ்சகவலியம், ஐஞ்சவை = பஞ்சாமிர்தம், அறுவை = சிறுநாணல், ஆட்டலாணை = அபிஷேகவிதி, அறுவை = துணி.

யாசமணிந்து, மரை கருங்குவளை முதலிய பலவகை மலர்களாலும் மிக மெல்லிய கூவிளங்களாலும் பேரன்போடு ஆயிரத்தெண்பெயர்களால் வழிபட்டு, விளக்கு நதும்புகை தந்து, எல்லாக்கறிகளோடு கூடிய அறுசுவை அடிசில், பலவகைபவிகள், மேலான பாலவி, பால் தயிர் நெய் தேன் கற்கண்டுகளாற் செய்யப்பட்ட பண்டங்கள், வடை, அப்பம், தேமுருண்டை, பண்ணியம், கொழுக்கட்டை, வாழை பலா மா முதலிய அழகிய செவ்விய பழங்கள் இவை முதலிய பலவகைப் பொருள்களைப் படைத்திந்து, பச்சைச் சூடனோடு வெற்றிலைபாக்குத்தந்து, பலவகை விளக்குகளை மகிழ்ச்சிபொருடாகாட்டி, எல்லாப்பேற்றையு மளிப்பதும் எல்லாமனுக்களிலும் சிறந்ததும் என்றுமுள்ளதும் எசர்வேதத்தில் உருத்திராமனுவின் நடுவுளதும் விரைவில் தீவீணையனைத் தையுமொழிப்பதும் மக்கட்கு இன்பம் வீடுகளைத்தருவதும் ஆகிய ஐந்தெழுத்தை முனிவர் கூட்டங்களோடு பதினாயிரத்தடவை யெண்ணி, சூழ்ந்து வணங்கி கடவுளை மகிழ்வித்துமறைமனுக்களாலும் உலகப்பாக்களாலும்புகழ்ந்தனர்.

அக்குடமுனிவர் “தேவதேவபோற்றி, உலகுக்கிறைவ போற்றி, உலகுக்கருளும் பெருந்தேவபோற்றி, படைத்தல் காத்தல் அழித்தலுக்குக் காணானேபோற்றி, மங்கலவடிவ போற்றி, மங்கலந்தருபவபோற்றி, மறையாலறியத்தக்கவபோற்றி, அறவடிவபோற்றி, மலாவன்வடிவபோற்றி, விண்டு வடிவபோற்றி, அழிப்போன் வடிவபோற்றி, கடவுள்வடிவ போற்றி, என்னிறைவ, உலகுக்கிறைவ, முற்றறிவு இன்பந்தருபவபோற்றி, பொற்கருவபோற்றி, உலகடங்கற் கரியே

பொற்கருவன் இரணியகருப்பன். உலகடங்கற்கரிசர்வசாட்சி.

போற்றி, பெருங்கடவுளே என்னைக்காத்தருள்தி. உயர்ந்த
தினுயர்ந்தவபோற்றி, அன்பாலடையத்தக்கோய் போற்றி,
என்றும் உள்ளோய்போற்றி, அன்பர்க்கன்பபோற்றி, பேரா
வியேபோற்றி, தேவதேவபோற்றி, தக்கன் வேள்வியழித்
தோய்போற்றி, மறையாகமம் அவற்றின்வழி நூல்களுக்கு
நிலைக்களமாம் அடிமலரவபோற்றி, பொன்வண்ணபோற்றி,
அருள்வடிவபோற்றி, அன்னவடிவாய் மலரவன்காண முடி
யாததலைவபோற்றி, பன்றிவடிவாய் விண்கொண்டற்கரிய
வடிமலரவபோற்றி, வணங்குவார்க்குப் பாவம் போக்குபவ
போற்றி, அச்சம்போக்குபவபோற்றி, மலையரையன் மகள்
தலைவபோற்றி, பகவணேபோற்றி, என்றும் உயிரனைத்தினு
முள்ளுறைபவபோற்றி, விண்டு உள்ளத்துறைபவபோற்றி,
அல்லல்போக்குபவ போற்றி, முப்புரமழித்தவ போற்றி,
விண்ணிறைமன் வணங்குங்கழலவபோற்றி, மண் நீர் தீ கால்
விண் மதி கதிராவிவடிவபோற்றி, உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததும்
அறிந்தன போற்றி. மறைமுடிவாலறியத்தக்கவ போற்றி,
ஒலிமுடிவின்வடிவபோற்றி, மீயாவிவடிவபோற்றி, வீடளிப்
பவபோற்றி, பெண்பாதிபுடலபோற்றி; அரவிறையலங்கல
வபோற்றி, மூவுலகினர்க்குத்தலைவபோற்றி, பாதிப்பிறையணி
பவபோற்றி, திருநீறணிபவபோற்றி, அதளாடையவபோற்
றி, நுதற்கண்டோன்றிய அனலால் உருவிவியையெரித்தோ
ய் போற்றி, களாக்கானகத்தலைவ போற்றி, கரியமிடற்றவ
போற்றி, பொற்றொளனேபோற்றி, பொன்னிறையே போற்
றி, கானகத்திறைவபோற்றி, மேற்றேவபோற்றி, எங்குமுள்
ளவபோற்றி, பிறப்பொழிப்பவபோற்றி, காலனேபோற்றி,

உயர்ந்ததினுயர்ந்தோன் = பாரத்பரன். பேராவி—மஹாத்மா.
ஒலிமுடிவின்வடிவன்—நாதாந்த ஸ்வரூபன். மீயாவி—பரமாத்மா.
மேற்றேவன்—பாடுதேய்வம், எங்குமுள்ளவன்—பவன்.

காலவடிவபோற்றி, காலணையழித்தவபோற்றி, சிவனேபோற்றி, மீக்கடவுளேபோற்றி, மங்கலந்தருபவபோற்றி, சூத்தேரோப்போற்றி, அழகபோற்றி, ஆழிக்கையனம்பவபோற்றி, அரவநாணவபோற்றி, வடமலைவில்லவபோற்றி, அயனைவலவனாபுடையவபோற்றி, உண்மையறிவின்பவடிவபோற்றி, முப்புரமழித்தவபோற்றி, முக்கண்ணவபோற்றி, மாதொருபாகபோற்றி, ஒளியாய்ப்போற்றி, மேனிலையவபோற்றி, கறைமிடற்றவபோற்றி” என்றிவ்வாறு பெருந்தேவைப்புகழ்ந்து மீண்டுமீண்டும் வணங்கி எழுந்து கைகுவித்து கின்றனர்.

எட்டாவது

அகத்தியர் பூங்காவிறைவனை வழிபடலுரைத்த படலம்
முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

அகத்தியர் பூங்காவிறைவன் பெருமைபுரைத்த
படலம்.

குதர் "சிறந்த முனிவர்களா! நீவிர் ஒருப்பட்டுக்கேண்
மின். மேற்கூறியவாறு அகத்தியமுனிவர் புகழ், முக்கட்
கடவுள் இவ்விவிலங்கத்தினின்று வெளிப்போந்து அவர்முன்
நோன்றினர். குடமுனி அவரை அன்பொடுகண்ணுற்றுப்
பேரின்பமெய்தி அன்பர்க்கன்பராங்கடவுள் அடிகளை விரை
ந்து பணிந்து "அருட்கருகூலமே! என்னைக்காத்தருள்தி.
நின்னடி முளரியில் நிறைந்த நிலையுற்ற உழுவலருள்தி".
என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப்பொழுது சிறந்த முனிவரனைவரும் சிவனடி
மலரில் தூண்போல் விழுந்து வணங்கினர். அப்பொழுது
அருட் கடலாகிய மலைமகள் தலைவன் அகத்திய முனிவரை
நோக்கி இனிய மொழியால் "எனதன்பனாகிய குடமுனிவ!
நின் வழிபாட்டுக்கு மகிழ்ந்தேன். என்பால் நிலையுள்ள
அன்பு உனக்குளதாகுக. உன்னாற் செய்யப்பட்ட இப்புனல்
பெருங்கொலை முதலியவற்றைப் போக்கும்; தெய்வ அன்பும்
நம்பிக்கையு முடையார்க்குத் துய்த்தல் வீடுகளைத்தரும் இவ்
வருவியிற்குளித்து உயர்ந்த இப்புனல்கொணர்ந்து ஒருக்கால்
என்னை நீராட்டி வழிபடுபவனுக்கு நான் வீடுதருவன்
இதில் ஐயமின்று. இப்பொழுது நீ இம்முனிவருக்குக்கூறிய
அருவிப் பெருமையனைத்தும் எனதருளால் உண்மையே
யாகுக. இதற்கொப்பாம்புனல் இருந்ததயில்லை. இருப்பது
மில்லை. இதற்கு அகத்தியப்புனல் என்ற பெயர் வழங்கும்.
குடமுனிவ! நீ இவ்விவிலங்கத்தின் பெருமையை நன்குணர்
ந்தவ னதனால் எப்பொழுதும் என்பாலன்புடைய இம்

முனிவர்க்கு வியக்கத்தக்க இதன்பெருமையை இப்பொழுதே
 விரித்துக் கூறுதி. பின்னர் இவனினு நீ மலையமலைக்கு
 விரைந்து செல்தி. யான் திருமணக்கோலத்தோடு அவன்
 எழுந்தருளுவன்," என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தான்.
 அறிஞராகிய முனிவர் பிறைகுடி திருமொழிகேட்டு மாலுக்
 கரிய அடியில் விருப்புடைய குடமுனிவரை அன்போடு
 சூழ்ந்து அவரை நோக்கி "சிவபெருமானே யொத்த பகவ!
 அருட்கருகூலமே! எங்களைத்தாத்தருள்தி, மீயரவிவடிவாகிய
 இச்சிவலிங்கத்தின் பெருமையைக் கூறுதி," என்று வேண்டி
 அவாடிக்கண் வீழ்ந்தெழுந்து அவர்பாற் சிவன்காலை கேட்
 கும் விருப்போடு வீற்றிருந்தனர்.

குடமுனிவர் அவரைநோக்கி, "முனிவரே! நுங்கட்
 குச் சிவக்குறிப்பெருமையைப்பிஞ்ஞகன்பணிப்படி கூறுதும்.
 நீவீர் அன்போடு கேண்மின். இப்பழமையான இலிங்கம்
 கீழுலகினின்று தோன்றியது. இது ஒளிவடிவானது; மாசு
 ற்றது; மக்கட்கு இன்பம் வீடுகள் தருவது; தானேதான்
 றியது; பொன்னுலகினர்க்கும் காண்டற்கரியது. இது ஆதி
 யிற்றேன்றியதாதலால் கந்தழியிலிங்கம் என்றழைக்கப்படு
 கின்றது. இதுபோன்ற மிக்கபழைய சிவக்குறிகிடையாது.
 இது மிக்கதினுமிக்கது; பெரியதின் வடிவாயது. முப்
 பொழுதும் இக்குறியை அன்போடுகாண்பவன் சிவனாகவே
 கண்டு வழிபடத்தக்கவனாவன். அகிலையமின்று. தானே
 தோன்றிய இதைக்கண்டு வழிபடில் எல்லாக்கோவில்களிலு
 முள்ள குறிகளைத்தும் வழிபட்டதாம். இச்செய்துபற்றி
 ஆராயவேண்டுவதில்லை.

கீழுலகு—மாதள லோகம், கந்தழியிலிங்கம்—மூலலிங்கம்
 பெரியது—பிரம்மம்.

முற்காலத்தில் சங்கன் பதுமன் என்ற பெயருடைய அரவிற்கிறந்தோரியருவர் அவர்க்குண்டாகிய சிவன் பெரியனா விண்டுபெரியனா என்ற ஐயமொழிதற்பொருட்டு அவரெண்ணாமலே இக்களாக்கானத்துக்குவந்து சேர்ந்தனர்.

இவண் அவர்களுக்குபிறர்க்கடைதற்கரிய உளத்தாய் மையுண்டாயது. அதனால் இவண் ஒரு சிறப்புளதெனத் தீர்மானித்துக் கானத்துச்சுற்றித்திரிந்து இவ்விலிங்கத்தைக் கண்ணுற்று மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து இப்பொன்மலையிற் பூத்த மல்லிகை முதலிய மலர்களைப்பறித்து வழிபட்டனர். கண்ணுதற்கடவுள் அவர்கள்முன் றேன்றி “நீங்கள் மிக்க மலர்களால் வழிபட்டதற்கு மகிழ்ந்தனன். மிகுந்த பூக்களால் வழிபட்டமையால் இதுமுதல் இக்குறி பூங்காவிறை என்ற பெயர்பெறும். உங்கள் கருத்தையானறிவன். புன்னைக்காவில் உங்கள் ஐயந்தீர்ப்பேன். நான் பெரியன்; விண்டு பெரியள் என்பதுறுதி. ஆகையால் யாங்கள் சிவன் சிவை என்று மெய்யறிஞரால் இசைக்கப்படுகின்றனம். விண்டு எனக்கு மனைவி, ஊர்தி, வாளி, வழிபடுவோன், வடிவடைந்தவன், மேலும் சத்தி சத்தன் வயப்பட்டதென்பதில் ஐயமேது” எனறுகூறி மறைந்தனன். அதுமுதல் பெரியோர் இக்குறியைப் பூவனநாதன் என்றழைக்கின்றனர். இது அறம்பொருளின்பம் வீடென்ற உயிர்க்குறுதிப்பொருள் நான் கிற்கும் சிறந்தமுலமானது. இக்குறியை முல்லைப்பூக்களால் ஒருகால்வழிபடுதலால், ஒரு மரத்தின் வேரில் தண்ணீர் விடலால் அதன் கிளைகளெல்லாம் நீர்விடப்பெற்றனவாமாறு போலப் பலகோடி சிவக்குறிகள் வழிபடப்பெற்றனவாம். ஐயமின்று. வேள்விகளுக்குட் சிவவேள்வியும், மலைகளில்

புன்னைக்கா—புன்னைவனம், இதுசங்கரநாராயணர்கோயில்.

இமயமலையும், மனுக்களில் காயத்திரியும், எழுத்துக்களில் ஐந்தெழுத்தும், கொடையில் சோற்றுக்கொடையும், அறத்தல் சிவவறமும், ஏற்போரில் மறையறிஞனும், மாங்களில் தெய்வதருவும். ஆன்களில் தெய்வஆனும் போல சிவக்குறிகளுள் இது சிறந்தது. இக்குறியைப்புறக்கணித்து வேற்றிடஞ்செல்பவன், கையிலுள்ள பாற்சோற்றை யெறிந்துவிட்டு தன் முழங்கையை நக்குபவன்போல்வான். கட்டுடியன், ஆசாங்கொலையன், பெருங்கொலையன், கருவழிப்போன், பிறவிக்கொலையன், தாய்க்கொலையன். பெண்கொலையன், ஆசான்மனைநயந்தோன், கள்வன், பிறபெருமறம்புரிந்தோர் இவர். இவண் அன்பொடு ஒருநாட்டங்கில் இவர் மறமனைத்து மீங்கும். இவண் குடியிருப்பவர் இறைவேள்வி, பரிவேள்வி, சீந்தில்வேள்வி, கலுழவேள்வி, விபாழன்வேள்வி, நிறைமதிவேள்வி முதலிய வேள்விக்களால் உண்டாம் பயனை விநம்பாது ஞானவேள்வி விரும்புமறிஞராவர். இவண் என்

பெருங்கொலை—பிரமஹத்தி, பிறைவழிநோன்பு—சாந்திராயணவிரதம். இறைவேள்வி—இராசசூயம். கலுழவேள்வி—கருட்சயனம். வியாழன்வேள்வி—பிருகற்பதிசுவம். நிறைமதிவேள்வி—பூர்ணமச்சுவேள்வி. நான்மதிநோன்பு—சாதுரமாயவிரதம். எட்டாம் பக்கம்—அட்டமி. சிவனிரவு—சிவராத்திரி. பதினென்றும்பக்க மாலைக்காலம்—பிரதோஷம். பரிவேள்வி—அசுவமேதயாகம்; (இது யசுர்வேதம் சதபதபிராம்மணத்திலும் வேறு பலவிடங்களிலும் கூறப்படுகின்றது. தசரதசக்கரவர்த்தி மகப்பேற்றின் பொருட்டு இவ்வேள்வியைச் செய்ததாக வால்மீக ராமாயணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. குதியாயுயிர் நீக்கியபின் செய்யவேண்டிய சடங்குகளசெய்துமுடித்து அவ்விரவுமுழுவதும் அவர் மனைவியர் அக்குதியையைத்தழுவிக்கிடக்கச்செய்தனர் என்னும்செய்தி அந்நூலில் காணப்படுகின்றது.) சீந்தில்வேள்வி—சோமயாகம், அக்கிரிட்டோமம்; (இதில் ஐந்து அல்லது ஏழு பசுக்களை வதைத்து அவற்றின் கொழுப்பை (வழை)

றும் இருந்துகொண்டிருக்கிற எல்லா உயிர்களுக்கும் உறுதியாய் மறுபிறப்பச்சம் இல்லை. மகன் பேரன் முதலியமோடு இவண் குடியிருப்பவர் வினைமுற்றியவரும் அறவொழுக்கின் ருமாய்ச் சிவனோடு கலக்கும் பேற்றையடைகின்றனர்; என் முதலிய பலவீகைகளாலும், உணு, பொன், வெள்ளிக்கொடைகளாலும் கிடைக்கும் பயனையும் அவர் பெறுகின்றனர். இவண் பகல் உண்ணுது இரவுண்ணில் பிறைவழிநோன்பின் பயன்கிடைக்கும் ஓரிரவும் பகலும் பட்டினியி ருக்கில் ஒரு திங்கள் பட்டினிநோற்றபயன் உண்டாம். ஒரு திங்கட்பட்டினியால் ஒன்பது மதிப்பட்டினிப்பயனாகும். எட்டாம்பக்கப் பட்டினியால் நான்கு நோன்பின் பயனுண்டாம். சிவனிரவுப்பட்டினியால் மூன்றாண்டு நோற்றலின் பயன் ஆகும், இதைப்பற்றி ஆராயவேண்டியதிஸ்லை. இவ்விவிலங்கத்தின் பெருமை அளவற்றது. இவண் செய்யப்படும் எண்ணல். வேள்வி, கொடைகள் அளவில்பயனைத்தரும். இவ்விவிலங்கத்தை முக்காலத்துங்காண்பவன் அந்தணனாயினும் இழிந்தவ

யெடுத்தத்தீக்குண்டத்தில் வேட்டல்செய்து அப்பசுக்களின் உறுப்புக்களை வேள்வியாசிரியர்களுக்குப்பங்கிட்டு கொடுத்து எஞ்சியவற்றைப்பாக்குசெய்துவேள்வித்தலைவரும் ஏனையவரும் உண்ணப்பண்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இஃனால் உண்டாம்பலன் இந்திரலோகப்போதும்.) முதலிய வேள்வி என்றமையால் நரமேதம், பௌண்டரீகம், ராத்திரி சத்திரம் முதலியனவுமாம்; நரனையே பசுவாகக்கொண்டு செய்யும் வேள்வி நரமேதம்; பௌண்டரீகம்—யாகசாலையில் வேள்விக்குண்டத்தின்மேல் பந்தலில் மங்கலமிழந்த இளமங்கையுள் வலியிக்க பிரம்சாரியும் இணைவிழைச்சுற்றதால் போதரும் வெண்ணீர் செந்நீர்களை வேள்விக்குண்டத்து விழ்ச்செய்து சுடங்குசெய்யும்வேள்வி; ராத்திரி சத்திரம்—தூறுகளாவரை தூற்றெட்டு உயிர்களைப் பசுக்களாகவதைத்துச்செய்து அவற்றின் ஊனை உண்ணும் பெரிய வேள்வி.)

னாபினும் அவனுக்கு வீடு கைகூடும். சிறந்த பதின்மூன்றும் பக்க மாலேக்காலத்தில் தானே தோன்றிய இக்குறியைப் பாலாலாட்டி வழிபடுபவன் பெருஞ்செல்வனாவன். மகப்பேறுவேண்டி மலர்க்காவிறையை இயன்றவரை வழிபடுபவன் நன்மகப்பெறுவான், பிணியன் 'மலர்க்காவிறைவ!' என்று சொல்லிக்கொண்டு நூறுவலம்புரியில் அப்பொழுதே நோய்நீங்கப்பெறுவான். கிடைத்தற்கரிய விருப்பமனைத்தையும் மக்கள் பூங்காவிறைக்கடிமையுரிதலானே அடைகின்றனர். ஆதலால் நம்பிக்கையும் அன்புமுடையராய் இக்குறியைப் பெருங்கடவுளாகக்கருதி மலர்களாலும் பொருள்களாலும் நீவிர் வழிபடுமின். முக்கண்ணிறைவன் அருளால் உடலொடு வீடுபெற்றவராவீர். இனிமேல் இவண் சிவனருளால் பலமண்டபங்கள், சுற்றுமதில், கோபுரவாயில், நந்தி முதலிய தெய்வங்களின் நிலைகள் இவைபுள்ள கோவிலுண்டாம். நெடுநாட்சின்னர் இவ்விடம் சிவனருளால் மாடகூடங்கள் நிரம்பியதும் எப்பொழுதும் கெடாத செல்வமுடைய நான்கினத்தவரும் வாழ்ந்திருப்பதும் ஆகிய அழகியதோர் பேரூர் ஆகும். அறம் பொருளிற்பம் வீடுகளைத்தரும் பேரிலிங்கம் இவணி ருத்தலால் இதற்குக் கோவிற்புரியென்று பெயருண்டாம். இவ்விடத்தே சிவன் என்றுமிருக்கின்றனன். சிவபெருமான் ஆணையால் யான் மலையமலைக்குச் செல்கின்றனன்," என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி இலிங்கத்தை வலம்வந்து தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். முனிவர் சிறிதுதூரம் அவரைப் பின்னொடர்ந்து சென்றனர். சிவனைப்போத்த குடமுனிவர் களாவனத்துறைபவரை அங்கே நிறுத்திவிட்டு மலையமலையைச்சார்ந்தனர். அது முதல்புடவி ஒத்தநன்னிலையடைந்தது.

ஒன்பதாவது

அகந்தியர் பூங்காவிறைவன் பெருமையுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

பத்தாவது
செண்பகவேத்தன் களாக்கானிறைவனைக்கண்டு
வணங்கியதுரைத்த படலம்.

ஆழிக்காட்டிலிருக்கும் பெரியோர் புடவி ஒத்த நிலை யெய்திய செய்தியைக் கூறக்கேட்டு மிகனியப்பெய்தி அறிஞ ரிற் சிறந்தவராகிய சூதமுனிவரைச்சூழ்ந்து வணக்கத்தோடு “பேரறிஞராகிய சூதமுனிவ! வெல்க. சிவனெண்ணல் முற் றியவ! வெல்க. நாங்களனைவரும் முற்றிய வினைஞரானோம். துமது மொழியமுதத்துளிகளைச் செவிக்கலத்திற் பருகித் தெவிட்டலடைந்திலோம். பூங்காவிறையாகிய பெருங்கடவு ளின் கோவில் களாக்காட்டில் மண்டபம் வாயில் கோபுரங்க ளுடன் எப்பொழுதுண்டாயிற்று? யாரா வியற்றப்பட்டது இவ்வூர் எவ்வாறாயிற்று? இவனுள்ள கடவுளின் பெருமை யென்ன? அருட்கடலாகிய நீர் அவையனைத்தையும் விரித்து க்கூறியருள்மின்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர். அதுகேட் டமேன்மைச்சூதர் முனிக்குழுவை நோக்கி, சிவபெருமானை நினைந்து, “இக்கோவில் தோற்றிய வரலாற்றைக் கூறுவன் உள்ளம்பொருந்திக் கேண்மின். அக்கேள்வியால் நீவிர் இன் பெய்துவீர்” என்று கூறுவாராயினார்.

“முன்னொருகாலத்தில் உதுவர் டிகச் சார்ந்துள்ள தும், பெண்ணசைமுதலிய அறுபகைகளென்றவரும் மீம் புலதுகர்ச்சியொழிவால் மாசுநீங்கியவரும் மூவுலகையும் துரு ம்பெனக் கருதுவோரும், மேலோரும் அறிவுவடிவானவரு மாகிய பெரும்பொருணிலையர் வாழ்வதுமாகிய அவ்வெள்ளி மலையுச்சியில் சிவக்குழாத்திற் சிறந்த வரமனன் என்ற ஒரு

பெரும்பொருணிலையர் பிரம்மிட்டார்.

வன் பொன்னிறத்ததாகிய பருத்த கலசம்போன்ற கொங்கையுடைய மங்கையரையும் உருத்திர கன்னியரையும் கண்டு பெருநகைநோயடைந்தனன்.

பெரியரான நந்திப்புத்தேள் அவன் உள்ள நிகழ்ச்சியையறிந்து சினத்தால் கண்சிவந்தவராய், “அடா! மறவ! தீயொழுக்க! தீவினையிற்பற்றிய உள்ளத்தவ! முன்னகைவென்ற உறுவர்தலைவர் சார்ந்த இவ்வெள்ளிமலையில் நீ இழிந்த எண்ணமடைந்தமையால் மண்ணுலகிற் பிறக்கக்கடவாய்” என்று கொடிய படுமொழிகூறினர். அவன் அந்நந்திப்புத்தேள் இணையடிகளாவணங்கி “பகவ! எனக்கருள்தி, எனது தீயகாலத்தால் எனக்குப்பெண்ணசையுண்டாயிற்று. அதைப்பொறுத்தருள்தி, இவ்வினை அறியாமையாலுண்டாயிற்று. யான் நுமது ஊழியனாதலால் இப்படுமொழியால்வருங்கேட்டை நீக்கியருள்தி” என்று குறையிரந்தனன்.

அதுகேட்டு அன்பர்க்கன்பனாகிய நந்தியம்பகவன், “ஏகுள்ள! நீ மண்ணுலகில் வெம்பக்கோட்டையில் செண்பகனென்ற பெயருடைய சிறந்த வேந்தனாகப் பிறப்பாய். அப்பொழுது அதனருகுள்ள செழிப்பான திருக்களாக்காட்டில் இலிங்கவடிவாகிய கறைமிடற்றண்ணல் உனக்கு நலத்தைச் செய்வார்” என்று தீமொழி நீக்கவழிகூறியருளினார். அவ்வணமே அச்சிவக்குழாத்தவன் சிறந்த வேந்தனாகப்பிறந்து சிவனன்பிற்சிறந்து உலகையாண்டனன். அவ்விறை தன்னாண்மனையில் சிவக்குறியைக் கடவுள்மங்கலஞ்செய்து ஆரமுதலியசிறந்தபொருள்களால் நாடோறும் ஆட்டி, பாலடிசில் உணமுதலிய உண்டிகளால் முக்கணிறைவனை வழிபட்டு, பின்னரே பிறசெயல்களிற்செல்வன். அவன் எப்பொழுதும்

படுமொழி—சாபம். கடவுள்மங்கலஞ்செய்தல்—நிறுவல், நாட்டல், பிரகிஷ்டித்தல்.

சிவவறத்தில் அன்புடையன், பகைவரைப் புறங்காண்பவன், உள்ளத் தாமரைப்பொகுட்டின் நாப்பண் எப்பொழுதும் இறைவனை பெண்ணுபவன். இத்தன்மையனாய்ச்செண்பகன் பண்புற நாட்டையாட்சிபுரியுங்கால் திருக்களாக் காட்டிலுறை பூங்காவிறைவனும் அன்பரைக்காப்பவனுமாகிய சிவன் ஒருநாள் அவ்வரையன் கனவிற்கேன்றி “ஏ வேந்த! பேரறிவாளா! அன்பரிற் சிறந்தோய்! இதனடுத்துள்ள திருக்களாக் காட்டில் ஒரு சிவக்குறியுள்ளது. அதில் யான் பூங்கானிறை என்ற பெயரோடு வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் முனிவர் பலர் வழிபாடியற்றி யிருக்கின்றனர். அதனருகே மலைகளிற் சிறந்த புகழ்பெற்ற பொன்மலையென்றொருமலையுளது. அதில் அறவடிவாகிய அகத்தியவருவியுமுளது. நீவிரைவில் அங்கேபோந்து உயர்ந்த அம்மலையிலுள்ள அறம்பொருளின்பம் வீடுகளைத்தரும் அருவியைக்கண்ணுற்று அதில்முறைப்படி நீராடி ஆண்டுள்ள முனிவரையும் எம்மையும் வணங்கி என்னன்பர் கூறுமுறையாய்க் கட்டளைப்படி திருமதில்கோபுரம், மண்டபங்கள் முதலியவற்றைச் செய்வித்து முறைப்படி அவ்வவ்விடங்களில் தெய்வங்கள் சிவக்குறி இருக்கை முதலியவற்றை நாட்டிக் கடவுள் மங்கலஞ்செய்யக்கடவாய். என்கோவிலில் நினக்கு வீடுதருவன்” என்றருளிமறைந்தனன்.

செண்பக வேந்தனும் உடனே சண்மீதித்தெழுந்து சிவபெருமானருளிய மொழிகளை நினைந்து யான் முற்றிய வினையறையினேனென்று பேரின்பக்கண்ணீர் மல்கி தன் அமைச்சர்பால் சிவஞானருளிய செயல்களைக்கூறி வேண்டும் பொருட்குவியலை பெடுத்துக்கொண்டு அவரோடும் பொன்

மலைக்குச்சென்று மிகவியக்கத்தக்கதும், மாசற்றதும், குளிர்ச்சியும் நன்மணமும் இனிமையுமுடையதும், உள்ளத்தைக் கவர்வதுமான அகத்திய வருவியைக்கண்ணுற்று அவனுள்ளகடவுளெண்ணலால் மாசற்ற உள்ளத்தவரும் திருநீறணிந்தமேனியரும் கண்டிபூண்டவரும் எப்பொழுதும் சிவவழிபாட்டன்பினரும் நீர் ஊண்முதலியவற்றை பொழித்தவரும் உயிரிறைகளொன்றலால் உண்டாம் பேரின்ப நுகர்ச்சியாற்பருத்த வயிறுடையருமாகிய முனிவரனைவரையும் அடிகளில் வணங்கி அன்பொடு வழிபட்டனன்.

அம்முனிவர் தம்மையடைந்த செண்பகவேந்தன்பால் நலம் வினவி இனியமொழி கூறிக்கொண்டாடி, “எவெம்பக்கோட்டைவேந்த! நலம் விளைவிக்கும் அகத்திய வருவியைக் காணுகி. அது பொன்மலையினின்று தோன்றியோடுகின்றது அதில் முறைப்படி நீராடிப் பூங்கானிறைவனைக் கண்ணுற்று முற்றிய விளைஞரைக்கடவாய், மக்கட்குப் பயன்படும்படி இந்நீர் தங்குதற்கிடமாக அழகிய திருக்குளமொன்று செய்விப்பாய்” என்று மகிழ்ந்து கூறினர். வேந்தனும் அவர் மொழிக்குடன்பட்டு அன்னவர் முன்னிலையில் அச்சிறந்த வருவியில் அமைச்சரோடும் முன்னெண்ணல்புரிந்து மகிழ்ந்து முறைப்படி நீராடி வெள்ளாடையுடுத்து உடலில் வெண்ணீறணிந்து தலை தோள் கழுத்தாகிய அங்கங்களில் கண்டிபூண்டு முனிவரோடும் இலிங்கவடிவான சிவன்பாற்சென்று அவன்முன்னர் வேர்வெட்டுண்ட மரம்போல் மண்ணில் எட்டுறுப்புற அன்பொடு வீழ்ந்து கண்ணீரால் மண்ணை நனைத்து எழுந்து தெளிந்த நீர்

முன்னெண்ணல்—தங்கற்பம். ஆலத்தி—தீபாராதனை. உலகவருவாய்—ஜெகத்குராணன். ஒளிக்குறி—ஜோதிஸிங்கம். இன்பவடிவன்—சம்பு.

பால் முதலியவற்றால் அவனை பாட்டி மலர், நறும்புகை, கறி களோடு கூடிய உண்டி, நக்குவன், உறிஞ்சுவன், நெய், தேன, சிற்றுண்டி, பாலடிசில், கொழுக்கட்டை முதலியன படைத்து ஆலத்தி முதலியவற்றால் வழிபாடியற்றி அன பொடு வலம்வந்து பெருங்கடவுளை வணங்கிப் போற்றி கூறினன்.

செண்பகவேந்தன் “பெருங்கடவுள் போற்றி, அருள் வடிவபோற்றி, உலகவடிவபோற்றி, உலகவருவாயே போற்றி, டேலும்கீழும் அறிந்தவபோற்றி, மலைமகள் தலைவபோற்றி, உலகத்தந்தாய்போற்றி, அனைத்துக்குங் கரியே போற்றி. மது கதிர்தீக்கண்ணாப்போற்றி, இன்பவடிவபோற்றி, உண்மை வடிவபோற்றி, விண்டு வழிபட்ட அடிமலரவபோற்றி, மாலுக்காழித்தவபோற்றி. மாலரைமேனியவபோற்றி, மாய னும் பகழியாய் போற்றி, பெருந்தேவபோற்றி, பெரியவ போற்றி, மங்கலனேபோற்றி, அறிவுருவ போற்றி, ஐங்களை யனையழித்தவ போற்றி, அம்மையப்ப போற்றி, கறைமிடற் றவ போற்றி, அழிப்பவபோற்றி, பிறைசூடியவ போற்றி, என்று முள்ளவபோற்றி, நொடிப்பவ போற்றி, ஒளிக்குறியே போற்றி, ஒளிகட்குறைவிடமேபோற்றி, மறை மறைமுடி களால் ஓரத்தக்கவ போற்றி, மறை முண்டிமுடிக்கை அறிபவ போற்றி, உயிரே போற்றி, உயிர்க்கிறைவபோற்றி, உடலொடு வீடு தருபவபோற்றி, அறிவேபோற்றி, அறிவாலடையத்தக் கவ போற்றி, அன்பர்க்கறிவருள்பவ போற்றி, எண்வடிவ போற்றி, அன்பர் துன்பழிப்பவ போற்றி, பொன்மலையி லிருப்பவபோற்றி, களாக்காட்டார்வ போற்றி, பூங்கானிறை வபோற்றி, விருப்பமனைத்தின் புயனளிப்பவபோற்றி,” என் நிவ்வாறு செண்பகவேந்தன் போற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்த

பொழுது விண்ணினின்று ‘ஏ,செண்பகவேந்த! நின்வழி பாட்டால் மகிழ்ந்தேன். நின் விருப்பத்தை யானறிவேன் அதை உனக்கருளுவன். யீயுறேல். எனதன்பர்களாகிய முனிவர் கூறிய வண்ணம் திருமதில், மாடம், கோபுரங்களை யுடைய கோவிலை விரைவிற் செய்விப்பாய். நீ விரும்பியவனை த்தும் முடிப்பேன்’ என்று வான்மொழியுண்டாயது, அதை மன்னன் அம்முனிவரொடு கேள்வியுற்று முந்தியில்முடிந்து கொண்டு சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து உள்ளத்து நினைந்து களிப்பெய்தியிருந்தனன்.

பத்தாவது

செண்பகவேந்தன் களர்க்காவிறைவனக்கண்டு
வணங்கியதுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

ஒளிர்குறி—ஜோதிலிங்கம்; இன்பவடிவன்—சம்பு; வான்மொழி—
ஆகாயவாணி. அகநா

பதினொன்றாவது

செண்பகவேந்தன் கோவிலமைத்ததுரைத்த

படலம்.

சூதர், “செண்பகவேந்தன் தூய உணர்வுடைய முனிவரின் விடைபெற்று நூல்களோர்ந்த அமைச்சர் தலைவரை நோக்கி, “வானிற்றோன்றிய சிவன்மொழியை நீவிர் நன்கு கேட்டீர். அறிஞராகிய நீவிர்மேலான கோவிலையும், உயிர்கட்குப்பயன்படுவதும் அனைவரும் நீராடத்தக்கதும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய அகத்திய வருவிப்புநல் விழுந்து தங்குதற்கிடமும் ஆகிய அழகிய திருக்குளத்தையும் புரிமின். இதற்கு எத்தனை ஆயிரம் பொருள் வேண்டுமாயினும் அவ்வனைத்தையும் நமது கருகூலத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு கற்றாண் முதலியனவும், மணிகள் முதலியன வழ்சேர்த்து விரைவில் இவண் காம்மின்” என்றாணைத்தான். அமைச்சரனைவரும் அங்ஙனமே செய்தனர். அதன்பின் வேந்தன் மிகமகிழ்ந்து முனித்தலைவரைத்தாழ்ந்து வணக்கத்தோடு, “கோவிலமைத்தற்கு வேண்டிய தூண், மணி, கல் முதலிய தளவாடங்கள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலிற் செய்யவேண்டியது யாது? சிவபெருமானுக்குக் கோவில் எம்முறைப்படி இயற்றவேண்டும்? கூறியருளமின்” என்று வினாவினன்.

அதைக்கேட்டுத் தூய உள்ளமுடைய முனிவருட் புகழ்பெற்றவரும் மறையாகமங்களனைத்து மாராய்ந்தவரும் ஆகிய தவக்கிழவனாகிய முனிவர் அன்பொடு தலைவணங்கிய வேந்தனை நோக்கி “ஏ வேந்த! கோவில் இலக்கணங்கூறுவன் செவிக்கொள்ளுகி. கடவுளுக்குப் புறவுடலாகக்கருதப்படும்

கோவிலில் கருவகம் சிவபெருமான் தலை; அரையகம் முகம்; இடையகம் கழுத்து; பேரகம் உண்மரை; மணியகம் வயிறு; கோபுரம் கால்; திருமதில் விலாப்பக்கம் என்று ஆகமம் கூறுகின்றது. ஆதலால் இவ்வணத்தையும் முடித்துப் பின்னர் விமானம், கொடிமரம், புத்தேளிர் தளிகள் முதலியன அமைத்து அவற்றில் நாட்டல் முதலியன செய்யத்தக்கன. அதற்குச் சோழநாட்டிலுள்ள சிற்பநூல் தேர்ந்தவர்களையும் ஆகமமுணர்ந்த பூசாரிகளையும் விரைவில் தருவி. அவர் நூற்படி சிறந்த கோவிலமைப்பர்” என்று கூறினர்.

வேந்தனும் அவ்வணமே வடக்கண்ணிருந்த சிற்பம் ஆகமம் உணர்ந்தவரைத் தருவித்தனன். பின்னர் அவன் தேர்ந்த சிற்பர், முனிவர், அந்தணர்களால் திருக்கோவில் அமைத்தற்கு நல்லோரை பார்த்து முதலில் அருவிக்குமேல் பால் இடரொழிக்கு மிறையாம் ஐங்கரனைக் கிழக்குப்பார்க்க முறைப்படி நிலையுறுவித்து சிவவந்தனர் இளநீர், பால், நீர், எலுமிச்சம்பழம், மாம்பழம், முதலிய பழங்களின் சாறு இவற்றால் ஆட்டி ஆடை, அணி, மலர் முதலியவற்றால் ஒப்பனைபுரிந்து கொழுக்கட்டை, அப்பம், சிறுநாடி, உணர், தேங்காய் முதலியன படைத்து சூட ஆலத்தி யெடுத்து வழிபாடியற்ற அதைக்கண்டு வலம்வந்து வணங்கி விரும்பிய தளிக்கு மக்கரிமுகக்கடவுளை அன்பொடு போற்றி “ஓ இடரொழிப்பவ! விரைவில் எனக்கு அருள்தருதி. மறுமையில் வீடுபேறுவழங்குகி. செயற்கரிய சிவத்தளியியற்றத் துவக்குகின்றேன். இடையூறுகளை விலக்கியருள்தி” என்று வேண்டிக்கொண்டு கட்டத்தொடங்கினன்.

புறவுடல்—தூலசரீரம். கருவகம்—தருப்பச்சிரகம். அரையகம்—அருத்தமண்டபம். இடையகம்—அந்தராளம். பேரகம்—மதர் மண்டபம். மணியகம்—மணிமண்டபம். நல்லோரை—சுபமுகூர்த்தம்.

அருவிதங்குமிடமாகிய திருக்குளத்தை அகிக ஆழ முடையதும், பெரியதும், கற்பாவப்பெற்றதும், அழகிய கற்புகளுடையதும், வலுத்து நீண்ட பெருஞ்சுவர்களுடையதும், மூன்று திண்ணைகளுடையதும், பல ஓவியங்களொழுதப்பெற்றதும், நாகோணமானதும், மிக அழகியதுமாகச் செய்வித்து அதன் தென்பால் அருவியோடும் தூம்பும், அங்கு அழகிய நாகால் மண்டபமும் இயற்றுவித்தனன்.

பின்னர் அருவிக்குத் தென்மேற்கில் வடக்குமுகமாக ஐங்கரணை நூற்படி நிலையெறுவித்து வழிபட்டு எல்லா ரோடும் திருக்குளத்தில் வீழ்ந்தபுனலில் நீராடிவினைக்கடன் முடித்து அன்பொடு தூய உள்ளத்தவனாய் பேரிவிங்கத்துக்குக் கோவில் அமைக்கத் துவக்கி பெரிய அமைச்சர்களால் வினையாளரைக்கொண்டு விரைவில் கோடரிகளால் காடுமுழுதையும் வெட்டுவித்து மேடு பள்ளங்களை ஒத்ததளமாக்கி வரைகிறி முளையடித்து பின் சிவக்குறியின் முன்னர்க் கருவைப்புச்செய்து தாங்கல்வலியுருவாம் நிலைக்களச்சல்லிவைப்பித்து வெள்ளிய கற்றளவரிசையிட்டு ஆட்டனீர் முதலியன வெளிப்படுந் தூம்புவைத்து சகதி, குமுகி, கண்டப்பட்டிகை கௌதுகம் முதலிய வரிகளோடு செவ்விய கற்சுவருடைய கருவகம் அமைத்து அதன்மேல் ஆதாரபீடம், தம்பம், யாளி, சிங்கம், குசம்பகம், மாலிகை, போதிகை, கனதுகம், கூடசாலிகை முதலிய உறுப்புகளமைந்த மூன்று தட்டுகளுடையதும் அதன்மேல் கண்டம், நாசிகை, அநுநாசிகை, மகாநாசிகை, மகாபத்மம் இவ்வரிகள் பொருந்தியகழுத்தையுடையதும் அக்கழுத்துமூலைகளில் எட்டுவிடைகளும் சங்கு கைக் கொண்ட நான்கு கூவிகளுமுடையதும் அதன்கிழக்குப்பக்கத்தின் நரப்பண் வெள்ளையானே மேல்இந்திரனும். வசுத்தில்

கருவைப்பு—கர்ப்பங்யாசம், தாங்கல் வலி—ஆதாரசக்தி.

ஐங்கரனும் இடத்தில் அறுமுகனும் கிழக்கு நோக்கின வர்களாயுடையதும், தெற்கின் நாப்பண் தென்முகக் கடவுளும், வலத்தில் நந்திசனும், இடத்தில் கங்காளரும், மேற்கின் நாப்பண் அரியரனும், வலத்தில் அம்மையப்பனும், இடத்தில் சிங்கமும், வடக்கின் நாப்பண் மலரவனும், வலத்தில் யானையுரிப்பண்ணவனும், இடத்தில் இடக்காவலனும் அமைத்து பின்னும் எட்டுயாழினராலும் கடைகாப்பாளராலும் ஒப்பனைசெய்யப் பெற்றதும் ஒற்றைப் பொற்கலயம் உடையதும் ஆகிய பூமலை என்ற பெயருடைய அழகிய விமானத்தைச் சிற்ப நூற்படி யியற்றுவித்தனன்.

பின்னர் அரையகம், இடையகம், பேரகம், மணியகங்களைக்கட்டுவித்து இலிங்கத்துக்குவலதுபக்கம் அம்மைக்கு மூன்று பொற்கலயமுடைய கருவகமும், அரையகம், மணியகம், விழாவகம், கொடியகமும் சிறப்பாயியற்றுவித்து வடகிழக்கில் வேள்விச்சாலையும். தென்கிழக்கில் மடைப்பள்ளியும், தென்மேற்கில் ஐங்கரன்றளியும், வடமேற்கில் அறுமுகன்றளியும், வடக்கில் கதிர்மகனுக்கும் தண்டிசனுக்கும் சிறந்ததளிகளும் இதுமுதலிய தளிகளும் திருமகில் கோபுரம் முதலியனவும் மிகவழகாய்ச்செய்வித்து முனிவராலும் ஆகமமுணர்ந்த அந்தணராலும் நல்லோரைகூறல் செய்வித்து முனிக்குழுவினாளைப்படி காரணாகமமுறையில் விருப்பம் அறிவுசெயல்வடிவான ஆவுடையாரை நிலையுறுவித்து, பின் ஐங்கரன், அறுமுகன், விடை, மகி, கதிர், நந்தி, கொடிமரம், இறையிருக்கை, அகத்தியர், சண்டி, மெய்யாசிரியர் தெற்கணமூர்த்தி, கதிர்மகன், இடக்காவலன் முதலிய எல்லாத் தெய்வங்களையும் முறைப்படி மனுவொடு சிறந்த அந்தணரால்நிலையுறுவித்துசெண்பகவேந்தன்மகிழ்வடைந்தனன்.

பதினொராவது

செண்பகவேந்தன் கோவிலமைத்துரைத்த படலம் முற்றிற்று.

நல்லோரைகூறல்—புன்யாகவசனம். ஆவுடையார்—இலிங்கபீடம். இறையிருக்கை—பலிபீடம். தெற்கணமூர்த்தி—தெற்கு + கண் + ஆம் + மூர்த்தி, தென்முகக்கடவுள்.

யானையுரிப்பண்ணவன்—சஜமர்த்தனமூர்த்தி. இடக்காவலன்—கைத்திரபாலன். கலயம்—தூபி. விழாவகம்—உற்சவமண்டபம். கதிர்மகன்—சனி. பூமலை—புஷ்பகிரி.

பன்னிரண்டாவது
செண்பக வல்லியம்மையாரை
நிலையுறுத்தியதுரைத்த படலம்.

சூதர் “முனிவரே! நீவினைவரும் முற்று நம்பி மகிழ்வொடு கேண்மின். திருவனா செண்பகவேந்தன் களித்து மயிர்க்கூச்செறிந்து சிவனடிமலரை அகமலரிற் பூண்ட முனிவரைநோக்கி, ‘‘தங்கள் ஆணைவழி இவ்வனைத்தையும் புரிந்தேன். அம்மையாரை யாரால் எப்படி நிலையுறுத்தல் வேண்டும். அதைத் தங்கள் ஊழியனாகிய அறிவற்ற எனக்குக் கூறுமின்’’ என்று வணக்கத்தோடிதறஞ்சினான். அதற்கு முனிவர் ‘‘ஏ, வேந்த! நீ சிவவற விருப்புடைமையால் முற்றிய வினைஞனானாய். சிவனுக்குக் கோவிலு கட்டுபவன் ஐயமின்றிச் சிவனையாவன். நீயே அம்மையாரை நாட்டல் வேண்டும். அறம் பொருளிற்பங்களைத்தரும் அம்மை நின் னால் நாட்டப்படலால் செண்பகவல்லி என்ற பெயரோடு விளங்குவள்,’’ என்று கூறக்கேட்ட ஏந்தல் களிப்புற்று சிவ வந்தண வாசிரியரைக்கொண்டு இயந்திரம், மனுக்களோடு நல்லோரையில் நூன்முறைப்படி பெருங் கடவுளின் இறை வியாகிய சிவையை நாட்டுவித்து சோழநாட்டினின்று வந்த சிவதிக்கைபெற்ற சிவமறையோரை நாட்பூசை, சிறப்புப் பூசையியற்ற ஏற்படுத்தினான். ஓ, முனிவரே! அதுமுதல் அம்மையார் செண்பகவல்லி என்றழைக்கப்பெற்று கோவிற்புரியில் அன்பருக்கு இன்பம் வீடுகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

திக்கை-அறியாமையைத் தீப்பது தீக்கை, நாட்பூசை-நித்திய பூஜை. சிறப்புப்பூசை-சைமித்திக பூஜை.

பின்னர் அவ்வேந்தன் அம்மையாருக்கும் பிஞ்ஞக னுக்கும் நாள்விழா, பக்கவிழா, மதிவிழா, கதிர்வழிவிழா, ஆட்டைவிழா, திருமணவிழா முதலிய பலவிழாக்க ளேற் படுத்தி, பூசைவிழா, முதலியவற்றுக்கு தன் பெயரை முன் னாலுடைய செண்பகப்பேரியென்ற ஊரையும், வேறு பல நிலங்களையும், மிக்க பொருளையும், விலையற்ற மணிகளையும், ஒளிரும் முடிமாலே தோள்வளை செவிப்பூண் முதலிய பூண் களையும், நாகப்பூண்களையும், தேர் ஒட்டகம் குதிரைகளையும் பல ஆள்களையும், பல ஆண் பெண் ஏவலரையும் கொடுத்த னன். தருட்போன்ற களாமரத்தைக் காத்தற்பொருட்டு அழகிய துண்ணையொன்று கட்டுவித்தனன். சிவமறையவரால் நாடோறும் பூசைசெய்வித்தனன்.

பின்னர் உறுவர் தலைவனாகிய வேந்தன் முப்பொழு தும் பூசிக்கப்பெற்றவனும், திருக்களாக்காட்டிற் றோன்றிய விவிலகவடிவனும், நாகப்பூண் பூண்டவனும், பணியிருக்கையி லிருப்பவனும், உலகனைத்துக்கும் விரும்பியதைத் தருபவ னும், பொன்மலையில் வாழ்வோனும், கதிர்மதியெரிக்கண்ண னும், பூங்கணையனை யழித்தவனும், மலரால்வழிபடப்பெறு மடிசையுடையனும், நல்லவனும் ஆன பதஞ்சலி முனிவர் போற்றும் பூங்கானிறைவனைக் கண்ணுற்று மீண்டு மீண்டும் வணங்கி மயிர்க்கூச்செறிந்து, “ஏ அருட்கடலே! நிற்பா லன்பும் நிலையற்ற வீடுபேறும் எனக்குத் தந்தருள்தி. ஒ, பெருந்தேவ! அறிவிலியாகிய யான்செய்த இச்செயலிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை அன்பொடு பொறுத்தருள்தி” என்றிறை ஞ்சிம்மினக்கண்ணியும் ஒளிர்வொற் பணிபூண்டவளும், தன்

கதிர்வழிவிழா—அயனோச்சுவம். ஆட்டைவிழா—ஆண்டுவிழா வருஷோச்சுவம். செவிப்பூண்—குண்டலம். நாகப்பூண்—நாகா பாணம்.

பெயரார் குறிக்கும் வடிவினனும், அன்பர்க்கன்பினனும், அன்பாலடையத்தக்கவனும், அன்பர் விரும்பிய தருபவளுமான அம்மையாரின் அடிகளில் வீழ்ந்து அனபொடு போற்றி சாற்றினன்.

மன்னன், “எப்பொழுதும் அடிபணிபவர்க்கு நலத் தருபவளே போற்றி; மங்கல வடிவி போற்றி: உலகன்னையே போற்றி; கடைக்கண்பார்வையால் அசைபொருள் அசையப்பொருள்களாம் உலகனைத்தையும் படைத்தவளே போற்றி; சும்பகிசும்பர்களையழித்த அழகம்மைபோற்றி, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைச்செய்யும் மலரவன்விண்டு பிஞ்ஞகர்களை ஆட்கொண்டவளே போற்றி; விருப்பருளி றைவற் கிறைவியே போற்றி; இன்பருளி றைவற்கிறைவி போற்றி; முதற்பகுதி வடிவுடையாளே போற்றி; சிறிதருளானே உயிரை அறிவுவடிவாக்குபவள் போற்றி; ஐந்திருவடிவர்தாங்கும் கட்டிலிலிருப்பவளே போற்றி; எருமையவுணைச்செற்ற னுள் போற்றி; புன்னகையரும்பிய முகத்தவள் போற்றி; நின் இணையடி போற்றி; என்னைக்காத்தருள்தி” என்று புகழ்ந்து இன்பக்கண்ணீர்மலிந்து எண்ணுறுப்புக்களால் வணங்கி திருநீறு முதலிய அருட்பொருள்பெற்று பலதரம்வலம்வந்து இறைவி இறைவரைமீட்டு மீட்டும் வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்று அன்பொடு வெளிப்போந்து கடவுளெண்ணலால் மாசற்ற உளத்தினரான முனிவரைக் கண்ணுற்று அவரை வணக்க முன்னையவற்றால் மகிழ்வித்து “ஓ, முனித் தலைவரே! யான் செயற்கரிய சிவத்தளியமைக்கத் துவக்கினேன். தங்கள் அருளால் அதுமுற்றுப்பெற்றது. யான் தங்களருளுக் குரியனானதால் பேறு பெற்றேன், அறமுற்

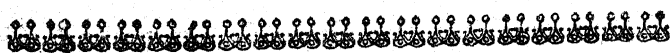
முதற்பகுதி—மூலப்பிரகிருதி. ஐந்திருவடிவர்—பஞ்சமூர்த்திகள். அவர் மண்ணிறை, நீரிறை, தீயிறை, காலிறை, விண்ணிறை. எருமையவுணை—மகிடாசுரன். அருட்பொருள்—பிரசாதம்.

தேன்; மறமற்றேன். சிவன்சிவைகளிடத்து எனக்கன்புநிலையுறும்வண்ணம் அருள்புரிமின்; யான் என்ஊர்செல்லவிடை தந்தருள்மின்” என்றிறைஞ்சினன்.

அதற்கு முனிவர் மிகக்களிப்பெய்தி பேரன்பனுகிய அவ்வேந்தலை நோக்கி “ஓ,வேந்த! நீ உழுவலரில் முதல்வன். இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெரும்பேரீட்டினாய். முவுலகினும் சிவவறத்தையொத்த அறமின்று. அவ்வறம்புரிபவன் மக்கள்வடிவிற சிவன். ஆதலால் நீ முற்றிய வினைஞானாய். நீ காட்சிக்குரிய மற்றொரு சிவனே. நின் ஒழுக்கத்துக்கும் செயற்கும் தக்கவாறு நீ விரும்பிய பலன்களை இறைவன் விரைவில் நினக்குத்தருவர். நீ நின்னூர் செல்க. கடவுள் மாட்டன்பு நிற்குநிலைநிற்க.” என்று கூறினர். ஏந்தலும் அம்முனிவரைப் பன்முறைவணங்கி அவரெல்லவரிடமும் விடைபெற்று அமைச்சரொடு தன்னூர்போந்து களிப்பிற்று குடிகள் கொண்டாட முரசு தம்பட்டம் தண்ணுமை முதலிய நல்லியமுழங்கத் தனது வினையாளர் படை ஊர்திகளொடு தன் அரண்மனைபுக்கனன்.

பன்னிரண்டாவது

செண்பகவல்லியம்மையாரை நிலையுறுத்தியதுரைத்தபடலம் முற்றிற்று.

பதின்முன்றாவது

செண்பகவேந்தன் கோவிற்புரியமைத்தலும்

கயிலை யடைதலும் கூறிய படலம்.

அம்முனிவர் வியப்புக்கடலில் முழுகிய உளத்தின் ராய் எதிர்ப்பட்ட முக்கண்ணிறையொத்த சூத முனிவரை நோக்கி மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் சொரிந்து, “ஏ பகவ! அருட் கடலே! அன்பர்க்கன்ப! நோற்பவர் தலைவ! நும்பால் பொன் மலை மன்னிய திருக்களாக் காட்டிறைவன் வரலாறு கேட்டுத் தெவிட்ட லடைந்தோமில்லை. நும் திருவடிப்பற்று டைய எங்கட்கு வெம்பக்கோட்டை வேந்தன் தன் புரிசார்ந்த பின்னர் நிகழ்ந்தன கூறுமின்” என்று வினாவினர். அதுற்கு எல்லா நூற்பொருளுண்மையை யோர்ந்த சூதர், வரலாறு கேட்டலில் அவர்க்குள்ள ஆர்வத்தை நோக்கிப் பேரின்பம் பெருகிக் கடவுள் அடிமரைகளை நினைந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஏ, முனிவரே! பெறற்கரிய அழிவில் வீடுபேற னிக்கும் சிவகாசையை நீவிர் உளமொருப்பட்டுக் கேண்மின். செண்பக வேந்தன் தன் புரம் போந்த முதல் எப்பொழுதும் சிவன்பால் உளம் வைத்தவனாகி, ஆட்சியை அமைச்சரிடம் ஒப்புவித்து இடைவிடாது ஐந்தேழுத் தெண்ணல் சிவனடி தொழல்களை அன்பொடு மகிழ்ந்து புரிந்து அமைதியனும், கதிர்கோடி யொத்தவனும், புன்னகை மன்னியமுகனும்,

காதை = கதை என்பதன் நீட்டல்; ஒரு பொருள்பற்றிக் கதைத்தல் (சொல்லல்) கதை.

அம்மைபாதி வடிவனும், காணையும், மிக்க வழகனும், முக்கண்ணிறைவனும், விடையேறியுமாகிய தலைவனை எப்பொழுதும் உளத்திற்கண்டு பேரின்பக் கடலில் மூழ்கி, முவுலகும் துரும்பெனக் கருதி, உலகைச் சிவமாக நோக்கிக் களிக் கூத்தாடினன்.

இவ்வாறு பலநாட்செல்லப் பூங்கானிறைவனை சிவன் ஒருநாள் சிவக்குழவினான செண்பகவேந்தன் கனவிற்றோன்றி அவனை நோக்கி, “அன்பு! என்னன்பிற்குரியவ! நீ இயற்றிய கோவிலுக்கு விரைவில் வருதி. இப்பொழுது அதைச் சுற்றிலும் அழகிய பெருத்த புரியென்று செய்வி. அவண்ணினக்குப் புரியின் எல்லை காட்டுவன். எந்தளியில் மக்கட்பிறப்பினின்று வீடுதருவன்” என்றுரைத்து மறைந்தனன்.

அவ்வேந்தல் பரபரப்புட னெழுந்து மகிழ்ந்து இறைவன் பெருமையை யறிந்து, துறவும் மெய்யுணர்வு மெய்தி உடனே பல்லாயிரம் பொருளெடுத்துக் கொண்டு அமைச்சர் முதலியரோடு பொன்மலைமேய சிவத்தனிசார்ந்து ஆங்குள்ள முனிவரைத் தொழுது செண்பகவல்லியம்மை யாரையும் பூங்கானிறைவனையும் வலம்புரிந்து வணங்கிப் போற்றி, பின்னர் வெளிப்போந்து முனிவர்பால் தன்கணவில் நிகழ்ந்ததையும்; புரியியற்ற வேண்டியதையும் அறிவித்தனன்.

அவர்கள் “புரியின் எல்லை காணவல்லே மல்லோம், என் செய்வம்” என்று விளம்பிக்கொண்டிருக்குங்கால் பிஞ்ஞகன் இலிங்கத்தினின்று வெளிப்போந்து சித்த வுருப் பூண்டு சடையால் அழகிய தலையுடையனும், தோலாடையனும், நீறு பூசியமேனியனும், கழுத்திற் கண்டி பூண்டவனும், மாசற்றவனும், கையிற் பிரம்புடையனும், விரிந்த கண்ணனும், புன்னகை முகனும், கண் திறந்து

முடியுமிருப்பவனும், கையில் எண்ணலங்கல் கொண்டவனும், தடியுடையனுமாகி அவர்கள் பால் வந்தனன். செண்பகவேந்தனும் முனிவரும் மகிழ்ந்து மிக விரைவாக எதிர் சென்று அவரை வரவேற்றனர். சித்தரும் புன்சிரிப்புடன், “ஏ முனிவரே! நீவிர் வேந்தனோடு யாது யீயம்பற்றி ஆராய்கின்றீர்? கூறுமின்” என்னலும் அதற்கு முனிவர், “மறமற்ற நீர் யாவர்? தும்பூர் எது? எவன் செல்கின்றீர்? எவ்விஞ்சைகளிற் தேர்ந்தவர்? நுந்தொழில் யாது?” என்று வினவினர்.

அதற்குச் சித்தவடிவனான பிஞ்ஞகன், “என்றும் என்திருக்கை மலை. சிறந்துகூறில் இடமனைத்தும் என்திருக்கை. யான் விஞ்சையனைத்தினுந் தேர்ந்தவன்; முக்காலமு முணர்ந்தவன். அன்பர் விரும்பின தருபவன். உலகில் யான் நியாததொன்றுமின்று. யான்முற்றறிஞன்” என்று கூறலும், வேந்தன் அவன்றிருவடிகளில் வீழ்ந்து, “சித்தர்க்கிறைவ! பேரறிஞ! என் உளத்துள்ள விருப்பை நிறைவேற்றி யருள்கி. உலகுக்கருள்பவ! பிஞ்ஞகற் கடிமையாம் யான் இக்கோவிலைச்சுற்றிலும் புரியியற்ற முயல்கின்றேன். அதன் எல்லை யறிகிலன். அதைத் தெளித்தருள்தி” என்றிறைஞ்சினன்.

அதற்குச்சித்தர், “இப்பொழுதே புரத்தின் எல்லை காண்பிப்பன்” என்று கூறி வேந்தனோடு முனிவரை யழைத்துக்கொண்டு சென்று “இதன் வடக்கெல்லை மதுரைவரை. மேற்கெல்லை புன்னாகக்கான்வரை. தெற்கெல்லை தென் கடல்வரை. கிழக்கெல்லை கீழ்கடல் வரை. இவ்வெல்லைகட்குட்பட்ட இடமனைத்தும் கோலிற் புரிக்குரியதே. இக்கோவிலுக்கண்மையில் தானே யொளிர் முழை புளது. அதில்

எண்ணலங்கல் = ஜெபமலை.

தானே யொளிர் முழை — சயம்பிரபாகரை.

பொருள்களனைத்துந்தரும் பெரிய சிவக்குறியை இராமர் வழிபட்டனர். இவனுள்ள மந்தித்தோப்பில் இராமர் ரேவலரான அனுமான் முதலிய குரங்குகள் முன்னர் மிக வினிது தங்கி யிருந்தனர். இராமர் இவ்வழிச் சென்றபோது அவர் படையான குரங்குகளினிது தங்கினதால் அப்பெயர் வாய்ந்த வானரம்பட்டி இவ்வெல்லையிலுளது. பாண்டவர்க்கு மங்கல முண்டானதால் அப்பெயர்பெற்ற பாண்டவர் மங்கலமும் இதையடுத்து விளங்குகின்றது. இதன் மேற்கில் கழுகுமலையில் இறைவனான முருகன் கழுகுமலைக் கடவுளென்ற பெயரொடு அடியர்க்கவாவியதளித்து விளங்குகின்றனன். ஆதலால் இவ்வெல்லையின் நாப்பண் கோவிலைச் சுற்றி ஒரு புரி புரிவாய்” என்றறைந்து மறைந்தனர்.

அப்பொழுது முனிவர் வியப்படைந்து ‘சித்த வேடம் பூண்டு வந்தவன் சிவனே; ஐயமின்று’ என்று நவின்னு கோவில் சென்றனர். தோன்றலும் புரியெல்லை தெரிந்து மகிழ்ந்து அமைச்சரொடு ஆங்காக்கு புரத்திற்கெல்லைக்கல் நாட்டி விரைவில் உழைஞரால் கோடரி முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு காடுமுழுவதையும் வெட்டு வித்து மேடு பள்ளங்களை ஒத்ததளமாக்கி மரக்கம்மியன் முதலியரால் கடிதில் மிக வழகிய புரியியற்றுவித்தனன்.

அப்புரி நிலா முற்றங்கள் நிறைந்ததும், மனை வரிசைகளால் அழகியதும், வீடுகடோறும் வெளித்திரணைகளில் வைக்கப்பெற்ற நிறை குடங்களால் விளங்குவதும், கொடிகளாலும் தோரணங்களாலும் பொற்றாண்களாலும் கவினுற்றதும், மாடம் கூடம் முற்றம் பலஅறைகளுள்ள இல்லங்கள் வாய்ந்ததும், கற்கோட்டையாற் சூழப்பெற்றதும், அரசலாந்தெரு முதலியன வுடையதும், அந்தணர் அரசர்தாளாளர் வினையாளர் தெருக்களால் சூழ்குற்றதும், பொன்

ஊலகுக்குப் புறப்பட்டதோ வென வெண்ணத்தக்க மிக வுயர்ந்த வீடுகளோடு கூடியதுமாக விருந்தது. மலர்ந்த தாமரை, செங்கழுநீர் ஆகிய மலர்களில் தேனை விரும்பிய வண்டிகளால் வனப் பெய்திய குளங்களையும், கழுகு மா தென்னை செண்டகம் பலா மாதளை எலுமிச்சை நாரத்தை கூகிலம் முதலிய மாங்களும் வேறுபூமரங்களும் உடைய பலவகைத் தோட்டங்களையும் கிணறு நீராவினையும் இயற்று வித்தனன்:

அப்புரியை வேள்வியாளரும் மறை நூல்களாய்ந்த வரும் ஆன அந்தணராலும், துணிவுடையரசராலும், தாளாளர் வினையாளர் மேற்கலப்பர் கீழ்க்கலப்பர் முதலிய வேற் றினங்களாலும் கிரப்பி, பூங்காவிறைவன் பூசைக்காகச் சோழ நாட்டினின்றாவந்த சிவவந்தணர்க்கு நிலங்கள் தந்து காமிகம் முதலிய ஆகமங்களின்படி மிகப்பொருள் செலவிட்டு காலங் களில் பேரிலிங்கத்துக்கு பூசை செய்கித்தனன். அப்புரி யின் கிழக்கில் ஐங்கரனையும், தெற்கில் எழு கன்னியரையும், வடக்கில் காளியையும் பணிப்படி நாட்டி பூசை முறை தவறாதியற்றுமாறு ஏற்பாடு செய்து கோவிலுக்குத் தென் கிழக்கில் தனக்கரண்மனைகட்டி அதிலிருந்துகொண்டு முக் காலமும் தவறாது சென்று சிவனைக்கண்டு வணங்கலில் காலங்கழித்தனன்.

பின்னர், அவ்வேந்தல் ஒருக்கால் பூங்காவிறைவனைக் காணவந்து மலர்களாற் பூசை செய்து பலவகையாய்ப் புகழ்ந்தனன். அப்பொழுது, “ஏ, தோன்றல்! நீ இப்பொழுதே அடைதற்கரிய கயிலை செல்தி; சிவக்குழுத்தலைமையும் அடைதி” என்று இறைவன் உருவில் வான்மொழியாற் கூற

மேற்கலப்பர்—அனுலோமர். கீழ்க்கலப்பர்—பிரதிலோமர், உருவில்வான்மொழி—அசரீரி. ✓

லும் எல்லா முனிவரு மிருக்கும்பொழுதே அறிஞனை வேந்தன் நொடியில் மறைந்து சிவக்குழுத்தலைவனான. முனிவர்தலைவர் சிவக்கடவுளின் பெருமையைக் கண்ணுற்று அம்மையப்பனைப்போற்றிப் பேரின்பக் கண்ணிருகுத்து சிவவந்தணரை யழைத்து, “ஓ, சிவவந்தணரே! சிவனார் பெருமையைக் கண்டார்களோ! சிவனார் அருளால் அரசன் களிப்போடவனுலகடைந்தான், ஏந்தன் முனிவனான செண்பக அன்பனுக்காக இருக்கையோடொருபடிவமியற்றி பூங்கா விறைவனிலிங்கத்துக்குத் தென்கிழக்கில் நாட்டி, நாடோறும் பூசையியற்றுமின்” என இனிய மொழிகள் உரைத்தனர். அது கேட்ட சிவவந்தணர் அன்பொடு சிவலிங்கத்துக்குத் தென்கிழக்கில் தனியமைத்து வேந்தனை நாட்டி நாடோறும் பூசை புரிந்து வந்தனர்.

பதின்மூன்றாவது

செண்பகவேந்தன் கோவிற்புரி யமைத்தலும் கயிலையடைதலும்.

கூறிய பட்டம் முற்றிற்று.

ஏந்தன்முனி—ராஜரீஷி—படிவம்—விக்கிரகம்,

பதினான்காவது

அம்மையார் இறமாப்பொழித்த
திருவினையாடலுரைத்த படலம்.

ஆழிக்கான் முனிவர் சூதரை நோக்கி, “ஏ, பகவ! அம்மையப்ப னடியெண் விருப்பவ! மாசற்றவ! பூங்கா னிறையிலிங்கத்தின் பெருமைகேட்டோம். அது எங்கட்குக் தெவிட்டவில்லை. வேந்தற் கண்ணல் வீடுபேறடைந்தபின் பூங்காவிறைவன் இத்திருப்பதியில் யாது செய்தனன்? கூறுதி” என்று வேண்டினர் வேண்டலும் சிவ வரலாற் றில் மிக்க ஆர்வமுடைய சூத முனிவர் பெருந்தேவனுடைய பெருமையை இனிய மொழியாற் பகர்வாராயினார்.

“முனிவரே! அருட்கடலாகிய பூங்கானிறைவன் அம்மையின் இறமாப்பொழித்த திருவினையாடலை யுரைப் பன், கேண்மின். சிவனார் அம்மையொடு இவண் என்றும் வீற்றிருந்து முப்பொழுதும் சிவவாசிரியரால் பூசைசெய்யப் பெற்றுத் தம்மை யிறைஞ்சுவந்தவ ரனைவருக்கும் விரும்பிய பேறளித்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஒரு காலத் தில் இறைவன் துணைவியாகிய அம்மையார் உலகுக்கிறை வனாகிய அவன் தலையிலுள்ள மாசற்ற கங்கையை நோக்கிப் பொருமையுற்று “கயவுருவன் மிகச்சிறியன், கெட்ட நடக் கையுடையன். மறத்தளாகிய இவள் என்னைக் கணிக்காது பிஞ்ஞகன் தலைமீதுருக்கின்றனள். இவளை விரைவில் இழிவுபடுத்தி நீக்கல் வேண்டும்” என்று தீர்மானித்துக் கடவுளை நோக்கி, “என்னுயிர்த்தலைவ! செல்வியாகிய கங்கை நுமது தலையில் சிறந்து வீற்றிருக்கின்றனள். நீர்தலையிற் பெண்ணை வைத்திருத்தலால் உலகம் வணங்கப்பெறுகின்றீர்

ஏ, முற்றிறைவ! தும்மைத்தவிச உலகினர்னைவரும்
என்னால் பெண்கயிற்றூற் கட்டப்படுகின்றனர். பகுதிப்
பாற் பட்ட அறிவில்சிலர் பெண்களை வணங்குகின்றனர்;
சிலர் பெண்களுக்குட்பட்டு அவர் ஆணைவழி நடக்கின்றனர்;
சிலர் மயங்குகின்றனர்; சிலர் அவரையே எண்ணியிருக்
கின்றனர். ஆனால் உலகிலொருவரும் அவரைத் தலையிலேற்
றிச் சுமக்கவில்லை. நீர்மட்டும் அழகிலரும் கயவுருவரு
மாகிய கங்கையை என்னும் தலையிற் சுமக்கின்றீர். இயற்
கையல்லாததும், பழிக்கத்தக்கதும், இகழ்ச்சிக்கிடமானது
மான இச்செயலை உலகுக்கிறைவனாகிய நீர் மயக்கத்தாற்
செய்கின்றீர். ஆதலால் நீரும் ஐயமின்றி என்மாயைக்குட்
பட்டவரே. உலகில், ஆடவன் வேறு மகளிரை விரும்பல்
மனைவிக்கு மிக்க துன்பம் விளைவிக்கும் என்பது தெரிந்தும்
நீர் வேறொருத்தியைத் தலையிற் சுமக்கின்றீர். இதைக்
காண்டொறும் யான் வருந்துகின்றனன்” என்று கூறினான்.
அதைச்செவியுற்ற சிவனார் அம்மையை நோக்கி “ஏ, என்
மனைவியே! கங்கை கயவுருவினன் அல்லள். தெய்வ அழ
கினள். ஆதலின் அவளை மிக விழைந்து தலையிற்றாங்கு
கின்றனன்” என்று விடையிறுத்தனர். அதுகேட்ட தேவி
யார், “ஓ, கண்ணுதால்! உலகுக்கிறைவ! நுமது தலையி
லிருக்குங் கங்கை பேரழகினளாயின் அவளை எனக்குக்
காட்டும்” என்றாள். பொறாமை இறுமாப்புக்களாற் றோன்
றிய தேவியின் மொழி கேட்ட கறைக்கண்டன், “ஆ, தேவி
பொறாமையும் இறுமாப்பு முற்றுக் கங்கையைக் காண்டற்
கும் வெறுக்கின்றனள். இவள் இறுமாப்பைத் தவறுதழித்
தல் வேண்டும்” என்றெண்ணி, “தேவியே! கங்கை பேரழ
கினள் என்று நீ ஏன் அறிகின்றிலை. அவளைப் பார்க்க

நினக்கு ஆர்வமுளதேல் அறந்தரும் புனல்களிற்சிறந்த அகத்
வருவிக்குச் செல்தி. அவண் கங்கை நினக்குக் காட்கி தரு
வன்' எனப்பணித்தனர்.

அதைக்கேட்ட தேவியார் கங்கையின் வியப்பான
வடிவழகைத் தோற்கடிக்கவெண்ணி விழுமிய பணியணிந்து
முகத்தில் ஒலை ஒளிசெய்ய, கழுத்தில் வைர மணிமாலை
கள் விளங்க, அடியிணை மலர்களில் அழகிய சிலம்புகளொ
லிக்க, மூக்கில் முக்குத்திகள் கோடிமதிகளைப்போலொளிர்,
மேனிசுட்டரும் பொன்னென அவிர, இடையில் ஒட்டியாணம்
நிலை, காதுல் குண்டலங்கள் மதியொளிவிச, துதலில் செந்
தூரமலங்க, கூந்தல் கருத்துச் சுருண்டு வயங்க, மயிர்முடி
கார்முகில்பேரலக்கறுத்துத் தயங்க இவ்வாறு அடிமுதற்
றலைவரை பற்பல பணிகள் அணிசெய, மேனி நறிய ஆரம்
பூசப்பெற்றுக் கமழ மிக்கழகினளாய் மகிழ்ச்சியோடு புறப்
பட்டு அகத்திய வருவி குறுகி அதனருகில் பெண்வடிவா
யிருந்த கறைமிடற்றன்றலையி லணியப்பெற்ற கங்கையைக்
கண்ணுற்றனர். அவள் பதினாட்டையினள்; சுட்டரும்
வனப்பினள்; கதிர்கோடி யொத்த வொளியினள்; மதி
போன் முகத்தள்; மடந்தைச் செவ்வியாற்செருக்குற்றவள்;
தளிரிதழ்க்குழகினள்; முல்லையரும்புப் பல்லணங்கினள்;
விரிந்த கருங்குவளையொத்த கண்ணினள்; தலையில் வெண்
டாமரை யணிந்தவள்; கழுத்து கால் தலை செவி மூக்குகளில்
பணிகள் பூண்டவள்; சங்கொத்த கழுத்தினள்; விருப்புறும்
வனப்பினள். இத்தன்மையளாய் அவள் காணப்பட்டாள்.

அவளைக் காண்டலும் தேவியார் மிக்க வியப்படை
ந்து, “இக் கங்கையின் பேரழகு மிகச் சிறந்தது; பெண்

களின் இறுமாப்பையழிப்பது; உலகில் முன் காணப்படாதது; உளங்கவர்வது. ஆதலால் அவன் செல்லக்கூடா' தென்று வெட்கமுற்றுத் திரும்பி விரைவில் இறைவன் கோவில் புக்கனன். அப்பொழுது சிவனார் நீராலடிப்பட்ட மரைபோல் வாடிய முகமுடைய தேவியாரைப் பார்த்து, “ஏ, அழகிய முகத்தவளே! நீ கங்கையைப் பார்த்தனையா? அவள் யாதி யம்பினை” என்று வினாவலும் தேவியார் “யான் கங்கையைக் கண்டேன். நான் பேசவில்லை, எங்களுக்குள் பேச்சுவேண்டாமென்றெண்ணி எனக்கின்பந்தரும் தம்பாற்போந்தேன்” என்றனள். இறைவன் “நீ கங்கையைக்கண்டவிடத்துக்கு நாம் செல்வோம்” என்று சாற்றி அறவுருவாம் விடையை நினைத்தனும் அவண்வந்த விடைமீது தேவியாரோடிவர்த்து மாகாளன், நந்தி, பிருங்கி முதலியோருடன் அகத்திய வரு விக்குச்சென்று தம்மாணையால் அவணிருந்த கங்கையாகிய கஜர்கோடியொத்த வெளியுடைக் கட்டழகியைக் கண்ணுற்றனர்.

உடன் இறைவன் அம்மையாரை இகழ்த்தொடங்கி “ஏ, தேவி! நீ இவ்வழகிய கங்கையை நோக்குக. வியக்கத்தகுந்த சிறந்த இப்பேரெழில் நினக்குளதோ? நின்னழகு இவளழகில் பதினூறிலொன்றேனுமின்றே” என்று கூறி இமயமலையிற்றேன்றிப் பெரும்பழியுமொழிக்கும் கங்கையைத் தன் வடிவாகும்படி நினைத்தனர். அவ்வாறே மங்கலத்தைத் தருபவளும், சிவனுக்கன்பானவளும், மங்கலநீரினளுமாகிய அவள் சிவவடிவெய்தி விரைந்து சிவனார்முன் போந்தனள். தேவியார் அவண்போந்த சடைக்கட்டாலழகியவளும், மேனி முழுதும் நீறுபூசியவளும், ஐம்முகனும், பாம்பணிந்தவளும், கறைக்கண்டனும், கண்டி பூண்டவளும், பிறையொத்தநெற்றியுடையவளும், பிறை சூடினவளும், எழிற்புன்னகையினளும்

உலகுக்கிறைவனுமாகிய வேறு சிவனையும் தன் துணைவன் முகத்தையும்பார்த்து 'என்றலைவனான சிவனார்போல் இவன் வந்திருக்கும் பிறன் யாவன்?' என்றுள்ளத்தலக்கணெய்தினள். அப்பொழுது சிவனார் வந்தவுரை 'வருதி' என்கூற அவ்விரு சிவனாரும் உரையாடினர். அம்மையார் தனக்குண்டாய குறைவால் வெட்கித் தலைகுனிந்து வெறிக்கொண்டவள் போல் தலைவனைநோக்கிப் பேசாதிருந்தனள்.

கண்களைமுடிக்க காலைப்பார்த்து நிற்குந்தேவியாரை நோக்கிச் சிவனார், "ஏ, தேவி! என்னுருவாக இவண்நிற்பது கங்கை. கங்கைவடிவாமிச்சிவன் என்னைப்பார்க்க வந்தனன். மண், நீர், தீ, கால் முதலிய வடிவாக உலகிற் பரவி யானிருக்கின்றேன். நீர்வடிவாமிக்கங்கை யானே. கங்கை சிவனாகிய யானாதலின் இவனும் நினக்குத் தலைவனே. என்வடிவாம் இச்சிவன் நினக்குத் தலைவனாதலின் அவனை வழிபடுதி," என்று அவளுக்குக் குறைக்கிடமான சொற்களைக்கூறினர். அப்பொழுது தேவியார் வெட்கித்தலைகுனிந்து, "ஏ, பகவ! ஏளனம் செய்ததுபோதும். அருள்தி, உண்மையில் நீர் என் இறுமாப் பொழித்தற்காகவே இது புரிந்தீர் என்று யானறிவேன். செருக்கால் யான் கூறியவெல்லாம் பொறுத்தருள்தி. எனக்கு நீயன்றி வேறு போக்கில்லை" என்றுகூறிப் பெருந்தேவனை வணங்கினாள். அவரானையால் வேறிருந்த சிவனுமறைந்தனள்.

பின்னர் உரைத்தற்கெட்டாத இறைவன் அம்மை யாரை நோக்கி, "நீ என் மாயைக்குட்பட்டவனே என்றிழித்துக்கூறினே. நின்னகம் ஒழித்தற்பொருட்டே இவ்வாறுபுரிந்தனன். உலகம் வழிபடும் நீ இனிமேல் கங்கையைப்பகைத்தல் கூடாது. எப்பொழுதும் நல்லெண்ணெய்கொள்தி" என்று

புகன்று அன்போடவனைத் தேற்றினர். பின் உலகப்பெற்றோராகிய அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அன்புபாராட்டி விடைமீதேறித் திருக்களாக்கான் தலிசென்று வீற்றிருந்தனர்.

பதினான்காவது

அம்மையார் இறுமாப்பொழித்த திருவினையாடலுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது

சங்கரப்பட்டர் இறந்த மகனைத்தருவித்தருளிய

திருவிளையாடல் கூறிய படலம்.

அம்முனிவர் சூதரானோக்கி, “பேரறிஞராகிய முனிவரே! மீயாவியாகிய பெம்மான் ஆடல் மிக வியக்கத்தக்கதும் அனைவர்க்கும் இன்பம் தருவதுமாயிருக்கின்றது. அதைக் கேட்டதனானே பாங்கள் முற்றிய வினைஞரானோம். ஆகையால் எம்பெருமான் திருவிளையாடல் வேறென்றருளும்” என்று வினாவலும் பெருந்தேவனடிமலர் பற்றிய அறிஞராகிய சூதமுனிவர் இறைவனுடற் கேள்வியில் ஆர்வமுடைய அவர்களை நோக்கி “மிகவியக்கத்தக்க பூங்கானிறை பெருமையைக்கூறுவன், குறித்துக்கேண்மின்” என்றுகூறுவாராயினார்.

கோவிற்புரியில் சிவவந்தணரிற் சிறந்த சங்கரனென்ற பெயருடைய சிவவன்பரொருவரிருந்தனர். அவர் எப்பொழுதுந் தூய்மையுடையவர்; ஆகமமனைத்தினுந் தேர்ந்தவர்; நீறுகண்டிபூண்பவர்; ஐந்தெழுத்தெண்ணலிற் பெருவிருப்பினர்; இடைவிடாது பூங்காவிறைவனுக்குத் தொண்டு புரிபவர். அவர் இன்பம் வீடுகள்தரும் இலிங்கத்தையோடேறும் முறைப்படி வழிபட்டு இறைவன்பால் உளம் நிறுவியும் அவனையெண்ணியும், நினைந்து கூத்தாடியும் காலங்கழித்து வந்தனர். அவருக்கு தன்மனான்தொண்டில் ஆர்வமுடையவனும் பெருந்தேவன் அன்பர்பார் பற்றுடையவளுமான விசாலாட்சி எனப்பெரிய மனைவியிருந்தனர்.

அவர் தன்மனையொடு நாடொறும் அவண்வரும் அடியவரை வழிபட்டு மகிழ்வொடு அறுசுவையுண்டி யுண்

பித்தனர். அடியார்க்குணவளியாமல் அவருண்பதில்லை. இது அவர் சிறந்தநோன்பு. இவ்வாறிருக்கையில் அவருக்கு நல்லறிஞனை ஓர் மகன் பிறந்தான். இருமுதுகுரவரும் அவனுக்கு நீலகண்டனென்று பெயர் வைத்தனர். அவர்கள் அம் மகவால் மிகமகிழ்ந்து என்றும் அடியவர்பால் ஆர்வமிருத்தனர்.

இவ்வாறு நெடுநாட்சென்ற பின்னர் அம்மகன் ஏழாட்டையில் திடீரென்றிறந்தனன். மகவிழந்த துன்பத்தீயால் உள்ளஞ் சுடப்பட்டும் அவர் வடை, அப்பம், கறிவகை, தேன், பாற்சோறு, பால், பருப்புப் பொங்கல், உழுந்தடிசில், இலுமிச்சையடிசில் முதலிய வகைச்சோறு முதலியவற்றால் பூங்காவிறையடியவரை அருத்தினர். சிறிதுகாலஞ்சென்ற பின் இறைவனையால் அவரதுபொருள், நிலம், தவசம் முதலிய யாவும் இல்லாமற்போயின. செல்வமழிந்த பிறகு அவர் பொற்பூண்களையும் பல்வகைப்பட்ட கலங்களையும் விற்றுமகிழ்வொடு வழக்கப்படி அடியர்பூசை நடத்திவந்தனர், அவ்வனைத்தும் செலவானபின் அவர் வெண்கலக்கலன் முதலியனவும் விற்றுச் செலவழித்தொழித்தனர். பின் அவர் கவலையுற்று “இனிமேல் யாதுசெய்வது? அடியார்க்கு உணவீதல் இப்பொழுது இபையாதாயிற்று. ஆதலின் சாதலே இனிது” என முடிவுசெய்து அகத்தியவருவியில் நீராடி, மூவரித்திருநீறணிந்து, கண்டிபூண்டு, ஐந்தெழுத்தெண்ணி, உண்மையறிவின்பவடிவாகிய பேரிலிங்கத்தை மனூரீர், கால் கழுநீர் முதலியனவும் உணவு வகைகளும் தந்து பூசித்து, மும்முறை வலம்வந்து, மீண்டும்மீண்டும் வணங்கிக் கண்ணீர்

நோன்பு—வீரதம்.

வகைச்சோறு—வருக்கான்னம். மூவரி—திரிபுண்டாம்.

ருகுத்தவராய், “ஏ, பூங்காவிறைவ போற்றி; அருள்வடிவ போற்றி; அசைவசைவிலுலகங் காப்பவபோற்றி; திருக்க ளாக்காட்டுறைபவ போற்றி; விரும்பியதளிப்பவ போற்றி; திருமால் கலைமகள் தலைவன் முதலிய தேவர் வணங்குபவ போற்றி; காலகால போற்றி; காலன்கவளமாம் என்னைக்காத் தருள்து போற்றி; முற்றறிஞனாகிய சினக்கு அறிவிக்க வே ண்டுவ தென்னுளது? ஓ, பகவனே! நாடோறும் அடியர் பூசைசெய்யும் விருப்பினன் யான். அதற்குரிய பொருள் என்னிடமில்லை. ஆதலால் யான் உயிரோடு வாழ்தல் வீண். அடியர்பூசையிறந்துமாற்றியா யான் உயிர் துறப்பேன். அரு ட்கடலே! இழிவான இவ்வினையினின்றும் என்னைக்காத் தருள்து” எனத் தெரிவித்து சிவனை வணங்கிக் களிப்பொடு அவனையுட்கொண்டு தம்மில்லமெய்தினர்.

அதன்பின் அச்சிவமறையோன் உயிர் துறக்கமுயன் றுகொண்டிருக்கும்பொழுது அருள்வடிவாம் பிஞ்ஞகன் பேரிலிங்கத்தினின்றும் வெளியேறிமேனியிற்றிருநீறணிந்து தலையிற் கண்டிபூண்டு, திரைந்தவடிவனும் பல்லற்றவனும் நாணற்பூவொத்த மயிரினனும் சிவன் பெயர் எண்ணுபவ னும் கையிற் கம்புடையனுமாய்க் கிழட்டந்தண வடிவொடு அவர் இல்லமடைந்தனன். அச்சங்கரனென்ற வந்தணன் உரத்துச் சிவன்பெயர் எண்ணிக்கொண் டவன் வந்த சிவ வுழுவலனைப் பார்த்து ‘வருதி வருதி’ என்று கூறிப் பரபரப் புடன் எதிர்கொண்டு வரவேற்று அடிக்கண்விழந்து வணங்கி ‘எனது பேறே பேறு. இப்பிறவி இன்று ஈடேறி யுயர்ந்தேன். நுமது வரவால் என் அறம் பயனெய்தியது” என்று கூறி அவனுக்கு அன்பொடும் இருக்கை முதலியன தந்து அவனை வணங்கினர் அக்கிழவன் அடியவராகிய

சங்கர பட்டரைப்பார்த்து “அயல் நாட்டினின்று பூங்கா விறைவனைக்காண்டற்கு வந்தனன். என்பெயர் வாமதேவன். வழி நடந்ததால் மிக்க பசி நீர் வேட்கைகளால் மிடறும் உத டும் நாவும் உலர்ந்து போயின. நீயோ அடியர்க்குணவளிப் பவன். மிக இரங்கும் ஈரநெஞ்சினன். உனது புகழை முன் னரே செவியுற்றுள்ளேன். ஆகையால் எனக்கு உணவு தருதி” என்று கூறினான். அவ்வந்தணர் அரிசி காய்கறி இல்லாதிருந்தலை யறிந்தும் விருந்தினரை நோக்கி “தேவ! யான்தரும் சோறும் நீரும் ஏற்று மகிழ்ந்தருளல்வேண்டும்,” என்று புகன்று சோறின்றிச் சுருங்கிய வயிற்றினளாகிய தமது மனைவியாரைப் பார்த்து “இப்பொழுது யாது செய் வது? நம் வீட்டில் அரிசியில்லையே. நமது பெரும்பேற்றால் இச்சிறந்த விருந்தினர் வந்திருக்கின்றனர். தாவித்தங்கத் தைத் தருதி,” என்று கேட்டுப் பெற்றுச்சென்று விறலு அரிசி காய்கறி முதலியன வாங்கி விரைவில் விடுற்றனர். விசாலாட்சியாரும் விரைவில் அவ்வனைத்தையும் சமைத்து வல்லே ஆலையிட்டுப் படைத்தனர்.

நீ ருண்புரியும்பொழுது அக்கிழவன் அவ்வந்தணரை நோக்கி “என்னோடுண்ணற்கு உனது மகவைக் கடிதில் அழைத்துவா,” என்னலும், சங்கரனார், “எனக்கு ஒருமகன் பிறந்து ஏழாட்டையில் இறந்துபோனான்,” என்றனர். அது கேட்ட அம்முதியான், “உனக்குச் சேயுளனென்று முன்ன ரே கேட்டுளேன், நீ பொய்யனாதலால் இவ்வாறு கூறுகின் றனை என்றெண்ணுகின்றனன். நீ சோறுதருவதில் விருப் பற்றவன்; படிறன்; தியவுள்ளத்தன். யானே பிள்ளையில்லா வீட்டில் உண்ணு நோன்பினன். ஆதலால் யான் போகின் றே” எனன்று கடிதெழுந்து செல்லலும், சங்கரனார் அவலக்

நீருண்புரிதல்—ஆபோசனம்செய்தல்.

கடலுள் மூழ்கி அடியவனடிகளில் வீழ்ந்து, “அண்ணா! தாம் இப்பொழுது வெளிப்போதல்பொருத்தமன்று. எனது மகன் இறந்துபோயினன்; யான் உண்மையே கூறுகின்றேன். மகவற்ற யான் யாது செய்வன்?” என்றனன். அதற்கு அக்கிழவுருப்பெம்மான், “ஏ, அறிவிலாய்! நினக்கு மதலையிருந்தும் சோறிட விருப்பமின்மையால் வீண்சொற்பிதற்றுகின்றனை. ஆதலால் நீ வெளிச்சென்று விரைவில் மகனைக் கூவியழை” என்னலும் சங்கரனார் வெளியில் வந்து நின்று “நீலகண்டா” என்று மும்முறை உரத்துவிளித்தனர்.

கறைமிடற்றனையால் நீலகண்டன் பள்ளியினின்று வருபவன்போல் வீட்டிற்கு வந்து தந்தையைப் பணிந்தனன். சங்கரனார் பணிந்த மகனை நோக்கி மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கி அவனைத் தழுவிக்கொண்டு மனைவியொடு முகையவனா மிறைவனடியில்வீழ்ந்து “ஏ, தேவ! அன்பற்ற எனக்கருள் புரியும்” என்று தாழ்மையோடும் வேண்டலும், பூங்காவிறைவன் “ஏ, மறையவ! நீ மகனில்லையென்று பொய்யுரைத்தனை” என்று கூறிப் புதல்வனோடருந்தினன். பின்னர் உணக்கொடைவள்ளலாம் சங்கரனாரை அழைத்து “நீ இந்த உலவாப் பொற்கிழியை வைத்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் சிவனடியவரை உண்பித்திரு” என்று ஒரு உலவாக்கிழிதந்து மறைந்தருளினன். சங்கரனார் கழிபேருவகையெய்தி, ‘கிழவடிவினனாய்வந்தருள்செய்தான் சிவனே; ஐயமின்’ றென்று வியந்து அதுமுதல் பூவனநாதன்பால் மிக்க அன்பும் நம்பிக்கையுமுடையவராய் மனைவி மகவொடு சிவனடியவர்க்கு எப்பொழுதும் பேரன்போடும் உண்டியளித்தனர்.

உணக்கொடை—அன்னதானம். உலவாப்பொற்கிழி—பல பொற்காசு நிறைந்த என்றுங் குறையாதமுடிப்பு.

இவ்வாறு சிறிதுகாலங்கழிந்த பின்னர் ஒருநாள் சிவனடியாராகிய சங்கரனார் பூங்காவிறைவனிலிங்கத்தை யணுகி மிக்க பரிவொடு பூசித்துப் புஷ்டித்து வணங்கி ஒன்றும் வீடு பேறடைந்தனர். கோவிற்புரியிறைவன் அடியாராகிய சிவமறையோனுக்கு இறந்த புதல்வனையும் மிக்கபொருளையும் வீடுபேற்றையும் இங்ஙனம் தந்தருளினான். ஆகையால் திருக்களாக்காட்டிலுறை இப்பேரிலிங்கம் எப்பொழுதும் எவ்வுலகத்தவர்க்கும் பார்த்தலானே விரும்பியதளிப்பது. இதனை ஒத்த விலிங்கம் முவுலகினுமில்லையிலை.

பதினேந்தாவது

சங்கராபட்டர் இறந்த மகனைத் தந்தருளிய திருவினையாடல்கூறிய படலம் முற்றிற்று.

பதினொருவது

உள்ளமுடையான்தோய்தீர்ந்து திருப்பணிபுரிந்து
வீட்டைந்ததுரைத்த படலம்.

முனிவர் சூதமுனிவரைநோக்கி, “நன்று, நன்று மாதின்
மைய! உண்மையடங்கலும் உணர்ந்தவர் தலைவ! நுமது
மொழியமுதம் பருகி யாங்களனைவரும் உண்ணிறைவடைந்
தனம். பிஞ்ஞகன் பெருமை மிக வியக்கத்தக்கது. அதன்
பின் கடவுள் கோவிற்புரியில் யாதுபுரிந்தனன்? மறம்போக்
கும் அவன் திருவினையாடல் கூறியருளும்” என்று வினவ
லும் அவர் முனிவரை நோக்கி “நீவிர் உளமொருப்பட்டுக்
கேண்மின்” என்று சொல்லலுற்றார்.

“சோழநாட்டில் அந்தணர், அரசர், தாளாளர், வீணை
யாளர் தெருக்களால் அழகிய திண்டுக்கல் என்றோர்புரியு
ளது. அதில் உள்ளமுடையான் என்றோர் சிவனடியணிநுந்
தனன். அவன் தமிழ்மொழிவல்ல புலவன்; மிக்க அறத்
தினன்; ஒளிநூல் வல்லாளன்; எண்ணுற்புலவன்; எப்பொ
ழுதும் தூயவன்; சிவவறவிருப்பன்; செல்வவான்; சிவநாட்
டமுடையன்; எப்பொழுதமிலிங்கபூசைபுரிபவன்; திருநீறு
கண்டியணிபவன்; பற்றற்றவன்; செருக்கிலான்; அடியர்பால்
அன்புடையன்; அவன் உலகனைத்தும் உயிரில்பொருள் என்று
அதைத்தரும்பெனக் கருதிச்சிவனடிமலர் பற்றிய உள்ளத்
தவனாயிருந்தனன்.

அவனுக்கு மும்மைத் தீவினையால் கொடிய பொறுக்க
முடியாத வயிற்றுநோயுண்டாயது. அதனால் நாடோறும்
மிகத்துன்புற்று அதைத்தீர்த்தற்பொருட்டு அவன் சிவன்

உண்ணிறைவு—மனத்திருப்தி. திண்டுக்கல்—மகாசைலம்.
ஒளிநூல்—ஜோதிஷம். உயிரில்பொருள்—அசேதனம்.
உயிர் உயிர்—உயிர்

பெயரெண்ணல், பலவகைச் சிவவறங்கள் செப்தல், சிவத் தளிகளுக்குச் செல்லல், வானாறு முதலிய புனல்களாடல், சிவலிங்கங்களைக்காண்டல் முதலிய நற்செயல்களை அன்பொ புரிந்தனன். அவற்றால் நோய்தீராது தன்வினையென்றுதும் த்து, எச்செயலால் தன்னோய்தீருமென் றொளிநூலாய்ந்து, திருக்களாக்காட்டிறைவன் கோவிலில் தீருமென்றறிந்து மிக மகிழ்ந்து, மிக்க பொருளெடுத்துக்கொண்டு, தென்றல் வீசப்பெற்றதும், முனிவரார் சூழப்பட்டதும், மறை, மறை முடிவுகளின் உண்மையறிந்த அந்தணர் நெருங்கியுள்ளதும் அரசர், தாளாளர், வினையாளர் முதலிய பலவினத்தார் சூழப் பெற்றதும், தீவினையொழித்து நல்வினையுடனும் அகத்திய வருவிவாய்ந்ததும் வேண்டியதளிக்கும் பூவனநாதலிங்கம் விளங்கப்பெற்றதுமான சிறந்த கோவிற்புரியைக் குறித்து விரைந்துவருங்கால், அக்கோவிலைச்சேய்மைக்கண்ணிருந்து கண்டவுடனே நோய்நீங்கி இன்புற்றனன். அப்பொழுது அவன் பேருவகையெய்தி, “ஆ, ஆ. ஈதென்னவிர்தை. நெடு நாளாக என்வயிற்றினிருந்த இப்பெருநோய் கடிதிலொழிந் தது. ஆகையால் இக்கோவிற்பெருமை வியக்கத்தக்கது,” என்று கடைப்பிடித்து அவன்சென்று ஆங்குள்ள இறைவ னடிமலரெண்ணலால் மாசற்ற உளத்தவரான முனிவரை எண்ணுறுப்புக்களாற் றுழ்ந்து தலையிற் கைகூப்பி, “அரு ஞடைய பெரியராகிய முனிவரே! கேண்மின். என்னுள் தீண்டுக்கல்; பெயர் உள்ளமுடையான். நெடுநாள் வயிற்று நோயால் வருந்திப் பற்பல கோவில்களுக்குப்போயும் என் நோய் தீரவில்லை. இவண் வந்தனன்; நொடிப்பொழுதில் நோய்தீர்ந்தின்புற்றேன். இறைவன்செய்த இந்நன்றிக்கு மாறாக யான் யாதுசெய்தல்வேண்டும்? இன்னதுசெய்வதெ ன்றறியாத எனக்குக் கூறியருளுங்கள்” என்று வணங்கி இரந் து வேண்டினன்.

அப்பொழுது அம்முனிவருட்சிறந்த புகழ்நெரென்பார் விபப்புக்கடற்கண் முழுகி, “ஏ, உள்ளமுடையானே; சிவத் தளிகளில் இக்கோவில் மிகத்துயது; மங்கலந்தருவது. இதில்வேண்டுவார் வேண்டியதருளும் பூங்கானிறையென்ற பெருஞ்சிவக்குறியுளது இதில் அடியார்க்கவாவியன தரும் சிவனுறைகின்றனன், இவனுள்ள பொன்மலையில் பெருந் தீவினைகளை யொழிப்பதும் நோயெல்லாம் போக்குவதும் காண்டலானே உளத்துய்மைதருவதும் ஆகிய அகத்திய வருவிபுளது. இவ்வெல்லைக்குட்போந்ததும் பூங்கானிறைவ னருளாள் கின்றோய் பறந்தது, ஐயமின்று. ஆதலால் அற வடிவாமிவ்வருவியில் நீராடி அன்பொடு பேரிலிங்கத்தை வழிபட்டு நம்பிக்கையோடு நாதோறும் மக்கட்கு வீடளிக்கும் நூறுவலம்புரிதி. அறமனைத்தினும் மேலானது அரண்மம். அரணறங்களுட் சிறந்தது கோவில்கட்டுதல். கோவில் கட்டலிற் சிறந்தது கோவிலைக்காத்தல். எல்லா அறத்தினும் சிறந்தது உடைந்து சிதைந்த கோவில்களைப் புதுப்பித்தல். ஆதலால் நாட்பட்டமையால் உலைந்துபோன திரும்பில் கோபுரம் முதலியவற்றோடு கூடின இக்கோவிலை கல் முதலியவற்றால் புதுப்பி! இவ்வறத்தால் சிவன் தினக்கு வீடுபே ருளித்தருள்வர்” என்று கூறினர்,

அதுகேட்ட உள்ளமுடையான் கழிபேருவகையெய்தி ‘அங்ஙனமே யான் செய்வல்’ என்று அம்முனிவரை வணங்கி அகத்திய வருவிசென்று முன்னெண்ணலொடு நீராடி சிவம்றையோர்க்கு மகிழ்வொடு மிக்க பொருள் வழங்கி மேலாம் பேரொளி வடிவான பெருஞ் சிவக்குறியை யணுகி அன்புமிகுந்து நிலத்தில் தண்டம்போல்விழுந்து பாபாத் தெழுந்து அதை எண்ணெய், மா, பலாமுதலியபழவகைகள்,

ஐந்தமரி, தயிர், தேன், நெய், பால், நீர், ஆரம் முதலியவற்றால் நம்பலும் அன்புமுடையவனாய் ஆட்டுவித்து, பலவகையுண்டிகள், பாக்குத்தூள் வெற்றிலை முதலியன படைத்து ஆலத்தியெடுத்து வழிபட்டுவலம்புரிந்துவணங்கினான்.

வணங்கி முன்னின்று, “மாலுங்காழித்தவ போற்றி; பலவகையசைபொருள்வடிவபோற்றி; பொழிலனைத்துக்கும் அடைக்கலமானவபோற்றி; இன்பவடிவபோற்றி; உள்ளிறைவபோற்றி; அறிவுவடிவபோற்றி; உலகனைத்துக்குங் கரிபவ போற்றி; உண்மையின்பவடிவ போற்றி; எல்லாவுலகுக்கும் பேரிறைவபோற்றி; இன்பளிப்பவபோற்றி; தூய பனிங்கொத்தவபோற்றி; நுண்ணுருவபோற்றி; மாசற்றவ போற்றி; தனிமைதருபவபோற்றி, நஞ்சைக் கழுத்தணிபவ போற்றி; களாக்காட்டிறைவ போற்றி; திருமகன்கொழுநன் பற்றவ போற்றி; கயிலைமலையவபோற்றி; காலனைச் செற்றவபோற்றி பொன்மலையிற்றோன்றிய ஒளிக்குந்வடிவபோற்றி; ஆரவ வலங்கலாய்போற்றி; அடியார்க்கடியவபோற்றி; கங்கையணிந்தவபோற்றி; என்றுமுள்ளவ போற்றி; புத்தேளிறைவன் ருழ்பவபோற்றி; பூங்கானிறையெனுப்பெயரவபோற்றி; உயிர்க்குறுதிப் பொருள் தருபவபோற்றி; மறை மறைமுடிகளா லறியத்தக்கவ போற்றி; இசையிலார்வமுடையவ போற்றி; மேலாம் மங்கலவடிவபோற்றி, போற்றி” என்று புகழ்ந்தனன். அவண் முனிவரனைவரும் இருக்கும்பொழுதே, “ஏ, என்பால்பற்றும். நிலைத்த அன்புமுடைய உள்ளமுடையானே! நின் உள்ளன்பை நயக்கின்றனன். என் அடியார்கூறியவாறு சோம்பின்றி நாடோறும் நூறுமுறை வலம்புரிதி. இக்கோவிலில் சிதைந்த பகுதிகளைச் செப்பணிடுதி. நாளடைவில் நினக்கு வீடு பேறுதருவல்” என்று வான்மொழிபிறந்தது.

நல்லறத்தினனாகிய உள்ளமுடையான் அம்மொழியைப்
பேரன்போடும் கைகூப்பி நின்று கேட்டு, நாடோறும் நூறு
வலம்புரிந்து கோவிலிற் சிதைந்தவற்றைப் புதுப்பிக்கத்
துவக்கி முதலில், திருமதில், மண்டபம், கொடிமரம், கோபு
ரம், மணியகம், அரையகம், சுருவகம், இடையகம், மடைப்
பள்ளி முதலியவற்றைச் சிற்பர்களாற் செப்பணிடுவித்து
நீராவி கிணறு திருக்குளங்களின் படிக்களை இடையின்றி
நெருக்கி கற்றுண்டு காசுகளால் பழுதுபார்த்து, விலையுயர்
ந்த வைபுரியார், கோமேதம், ஆண்மணி முதலிய மணிகள்
போன்ற கற்களாலும் சுண்ணாம்புச் பூச்சுகளாலும் பல
வகைப்பட்ட ஓவியங்களாலும் அழகுசெய்வித்தனன். இவ்
வாறு புதுப்பித்த கோவில் புதுத்தளியாகவே விளங்கிற்று.
பின்னர் ஐங்குணைக் கோவிற் கொடிமரத்தருகில்நாட்டி வழி
பட்டுவந்தனன். அதுகண்ட முனிவரனைவரும் பெருவியப்
பெய்தினர்.

உள்ளமுடையான் இவ்வாறு கோவில் முழுதும் எழில்
பெறச் செய்தபின்னர் நாடோறும் முப்பொழுதும் சிவனைக்
கண்டு வணங்கி வலம்வந்து இடைவிடாது தொண்டு புரிந்து
காலங்கழித்து வருகையில், ஓர் நாள் காலகாலஞா இறை
வன் அவனுக்குவீடுபேறளித்தனன். இவ்வாறு பூங்காவிறை
வன் தன்னைச்சார்ந்த அடியானை திண்டுக்கல் உள்ளமுடை
யான் நோய் தீர்த்து அவனுக்கு வீடளித்த செய்தி பெயல்
லாம் சொல்லினேன். பிஞ்ஞகன் பெருமையாவரால் நவிலத்
தக்கது? சிறந்த இத்தளியில் பிஞ்ஞகன் மகிழ்வோடு என்று
மிருந்துகொண்டு மலரவன் விண்டு தேவர்கோன் இவர்க
ளடைதற் துரியவற்றையும் தன்னை நினைப்பவர்க்கருள்

சிற்பம்—அரிய நுண்ணிய (சிறு) உருக்களில் வேலை செய்
தல்; அந்நுண்ணிய தொளிலாளர் சிற்பர்.

பதினொருவது பட்டம்.

ராயந்

கின்றனன். தன்னைக் காண்பவர்க்கு வீடுதருகின்றனன். தன்னைப் பூசை புரிவார்க்கருளத்தக்க பயனேயில்லை. ஆதலால் உலகில் இத்தளியை யொத்த சிறந்த கோவிலில்லை. இவண் மிக வியக்கத்தக்க வேறு பல திருவிளையாடல்களும் இறைவனால் செய்யப்பட்டுள்ளன. பிஞ்ஞகன் திருவடிமலரிலுண்டாமமரியுந்தும் விருப்பால் மீயாவியாம் அவனது செய்தியை இவ்வாறு சுருக்கிக்கூறினேன்.

இவ்வாறு பகவன்சூதமுனிவர் கூறிச் சிவனெண்ணலில் ஆழ்ந்தனர்.

பதினொருவது

உள்ளழகையான் நோய் தீர்ந்து தீநுப்பணி புரிந்து
விடைந்த துரைத்த பட்டம் முற்றிற்று.

—

பதினேழாவது

கோவிற்புரிப் புராணம்படித்தல் கேட்டல்
முதலியவற்றின் பயனுரைத்தபடலம்.

அப்பொழுது சிறந்த முனிவரனைவரும் பேருறுவராகிய சூதரைப் பன்முறைவணங்கி, “ஏ, முற்றறிஞ! அருட்கடலே! அறமெய்யுணர்வாளர் தலைவ! பிஞ்ஞகன் இடைவிடாத நாட்டத்தால் மாசெல்லாம் ஒழித்தவ! துமது முகமுழுமதியினின்று வெளிப்பட்ட திருக்களாக்காட்டிறைவன் வியப்பான செய்தியமரியைப் பருகி மிக மகிழ்ந்தனம். முற்றியவினைஞரானேம். கேள்வியாளராகிய எங்கட்கு என்றும் சிவனடி மலர்களில் நிலைத்தபேரன்புண்டாக அருள்தி. தீக்குழியிறோன்றிய இம்மை வீட்டவ! இறைவ! இக் கோவிற்புரியின் மாட்சி கேட்டதாலுண்டாம் பயனைக்கூறியருளும்” என்றிறைஞ்சலும் சூதமுனிவர் கூறத்துவக்கினார்.

“இவ்வகத்திய வருவி கோடிபுனல்கள் கூடியது. ஒருக்கால் நீராடலால் கொலை முதலிய பெருந்தீவினைகளொழியும். தூயவிச் சிவக்குறி பெரும் பொருள் நிலைக்களந்தாததக்கது. மிகச்சிறந்த இக்கோவில் தீவினைத்தவர் தீவினைபோக்குவது. இவ்வாறு இறைவனுணையால் ஒரேயிடத்தில் சிறந்தனவும் இன்பந்தருவனவுமான புனல், குறி, தளி இம்முன்றுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றன. உங்கள் நல்வினைப் பெருமையால் உங்களுக்குதைபுராத்தனன்.

பேருறுவன்—மகாயோகி. முற்றியவினைஞன்—கிருத கிருத்தியன். தீக்குழி—வேள்விக்குண்டம். இம்மைவீட்டவன்—ஜீவன்முத்தன். பெரும் பொருள் நிலைக்களம்—முதல்வனுலகம்.

சிறந்த கோவிற்புரிமாட்சியேட்டை மகிழ்ந்து ஆரம்,
பூ, மஞ்சளரிசிகளால், நாடோறும் பூசித்து முறையொடு
படித்தல் வேண்டும். பூங்காவிறைவன் மாட்சி படிக்கப்படு
மிடத்தில் செண்பகவல்லியாருடன் சிவனார் விளங்குகின்ற
னர். கேட்கும் துங்களுக்குக் கடவுள்பாலும் செண்பக
வல்லியம்மையார்பாலும் என்றும் நிலையன்புண்டாம். இம்
மாட்சி கேட்கும் விருப்புடைய நல்வினையாளரின் தீவினைகள்
தீயிற் பஞ்சப்பொதிபோல் எரிந்துபோகின்றன. அவர் தம்
மக்கள் பேரர்களோடு இன்பந்துய்த்துக், கவலையும் நோயு
மற்றவராய் நூறாண்டு வாழ்வர். இறுதியில் தெய்வத்
தேரேறி தெய்வதுகர்ச்சியுடையராய்க்கயிலையில் சிவனுக்கன்
பராகிக் கழிபேருவகை யெய்தியிருப்பர். அவர் இறையரு
குறல், இறையொடுகலத்தல் ஆகியபேறுகளையும் பெறுவர்.
மிகுபார்ந்த இந்த மாட்சியைப் படிக்குமிடத்தை மேற்
கட்டி தோரணம் முதலியவற்றால் பொற்புறச்செய்து, அவ்
வேட்டைப் பலகையின் மீது வைத்து, பல்வகை மலர்தூவி,
உண்டி, பாற்சோறு, வெற்றிலை பாக்குப்படைத்து, நறும்பு
கை விளக்கு சூட ஆலத்திதந்து, மனுவொடு பூசித்து வண
ங்கிப் பற்றோடு சிவவரலாற்றைக் கேட்டல்வேண்டும். அங்
கனங் கேட்பவர் நூறாண்டு வாழ்ந்து உறவினரொடு இன்பங்
களைத்துய்த்து நால்வகை வீடுபேற்றையுமடைவர். இது
உண்மை; ஐயமில்லை. கேட்பவனைப்போலப் படித்துக் கூறு
பவனும் வீடுபேற்றடைவன்.

தெய்வத்தேர்—தேவலிமானம். இறையருகுறல்—சாமீப்யம். கயிலை
யிருத்தல்—சாலோகம் (இறையுலகிருத்தல்). இறையருகுறல்—சாரூப்
யம். இறையொடு கலத்தல்—சாயுஜ்யம். கழிபேருவகை—பிரம்மா
நந்தம். வீடுபேறு—மூத்தி.

உயரிருக்கையில் ஆசிரியரையிருத்தித் தாங்கிழிருக்கையிலிருந்து அவரைச்சிவனாககினைந்து நாடோறும் முறைப்படி அன்பொடு சிவன்கதை கேட்பவர் விரும்பியவனைத் தையும் பெறுவர். இதை ஆராயவேண்டியதில்லை. இம்மாட்சியின் ஒரு சொற்றொடரைக்கேட்போன் சிவவேள்வி செய்தபயனடைவன். பொற்றிருடன், கட்டுடியன், அந்தணக்கொலையன், ஆசிரியன் மனைவி விழைந்தோன், அவளொடு கூடியவன், தாய்க்கொலையன், தந்தைக்கொலையன், கருக்கொலையன், நம்பல் கொன்றோன், நஞ்சிடுபவன், நன்றிகொன்றோன், நண்பற்செற்றோன், தீவைப்பவன், ஆக்கொல்லி, ஆசிரியன் பொருள் வெளவியவன் முதலிய தீவினையாளரும் வேறு பெருந்தீவினையாளரும் இவ்வாலாகேட்கில் எல்லாத்தீவினகளினின்றும் நீங்குகின்றனர்; அவரை உலகம் வணங்கும்; அவர் எங்கும் வெற்றிபெறுவர்; எப்போழ்தும் இன்புறுவர்; தேவரணைவரின் ஆர்வமெய்திச் சிவவுலகமடைவர்; இம்மையில் இன்பந்துய்த்துமதுமையில் அவர் உறுதியாய்ச்சிவனொடுகலப்பர்.

இம்மாட்சி கேட்டலால் ஆட்சிவிருப்பினர் ஆட்சிபெறுவர். பொருள் விருப்பினர் பொருளையடைவர். மகவு விருப்பினர் மகவு பெறுவர். வெற்றிவிருப்பினர் வெற்றிபெறுவர். பெரிய நோயினர் உடனே நோயற்றவாவர். குறுகியவாணுள் நீண்ட ஆயுள் பெறுவர். பித்தரும் அறிஞராவர். கன்னியர் ஆடவரைப்பெறுவர். விரித்துக்கூறலிற் பயனென்ன? அடைதற்கரிய எவ்வெப்பொருளை விரும்பினும் அவ்வப்பொருளையும் அவர்பெறுவர்.

கேட்போர் முடிவில் மாட்சிபடிக்கும் பெரியோனை

நம்பல் கொன்றோன்—விசுவாச பாதகன்.

ஆசிரியனாகக்கருதி அழகிய ஆடை, அணி, பூ முதலியவற்றால் ஒப்பனை செய்து, பல்லக்கிலேற்றி நல்லியங்கனொடு ஊர்வலம் வந்து, மேன்மைப்படுத்தி அவர் இல்லம் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும். இவ்வாறியற்றலால் அவர் சிவனை வழிபடும் பயனையடைவர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய மெய்யுணர்வும் துறவுமுடைய சூதமுனிவர் பெருமகிழ்வெய்தி, ஆழிக்கான் முனிவரொடு பூங்காவிறைவனைக்காண வேண்டித்தென்பாற்சென்று, நல்லோருளம்போல் மிகத்தூய அகத்திய வருவிவந்து சேர்ந்து, முன்னெண்ணல் புரிந்து, மனுக்கள் புகன்று, நீர் தெளித்து, புனலாடி மேனியிற்றிரு நீரணிந்து, கண்டியணிபூண்டு, பின்னர் நாட்டம் புரிந்து ஐந்தெழுத்தெண்ணி, விரும்பிய பொருளளிக்கும் தான்றோன்றியாகிய பேரிவிங்கத்தைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து, முனிவரனைவரொடும் போற்றி சாற்றினர்.

“பேரின்பக்கத்துடையாய் போற்றி, பேராவியே போற்றி; அசைவசைவில் லுலகமணியூடு செல்லும் நூலே போற்றி; மறை முடியறிவாலெளிதடை பெரியவபோற்றி; மாலவன் காணரும் அடிமலரவபோற்றி; பொற்கருவ போற்றி; உலகவடிவபோற்றி; பூங்கானிறைவபோற்றி; பொன்மலை வில்லாகவும் மால்பகழியாகவும் பாம்பிறைநாணுகவும் கொண்டு முப்புரியழித்தவபோற்றி; அனைத்தையும் தாங்குபவபோற்றி; பெரியவபோற்றி; ஒளிக்குறியே போற்றி; பொற்றோளபோற்றி; அருள் வடிவபோற்றி; கறை மிடற்றவபோற்றி; உலகங்கட்கு முதல்வபோற்றி; எங்கு முறைபவபோற்றி; பிஞ்ஞகபோற்றி; துண்ணிதில்

கண்டி—உருத்திராக்கம்

பொற்கருவன்—இரணிய கருப்பன்

துண்ணியாய்போற்றி; பெரிதிற்பெரியவபோற்றி; அம்மை
யாய்போற்றி; அளக்கருமொளியே போற்றி; காவிறைக்
கிறைவபோற்றி; வடிவில்லவபோற்றி; வடிவபோற்றி; அறி
வின்பவடிவபோற்றி; மங்கலந்தருபவபோற்றி; களாக்காட்
டிறைவபோற்றி; கதிர்கோடி ஒத்தவபோற்றி; மதிகோடி
பொத்த தண்ணவபோற்றி; மயிர்தொறுங் கோடி யண்டர்
தொங்குபவ போற்றி; பற்பல வடிவபோற்றி; படைத்துக்
காத்தழிப்பவபோற்றி; உலகக்கரியேபோற்றி; அறிவே
போற்றி; அறிவாலறியத்தக்கவபோற்றி; அறிவுந்தறவு
மளிப்பவபோற்றி; அறுபண்புநிறைந்தவபோற்றி; இன்பே
போற்றி; கிலைக்களமில்லவ போற்றி; என்று முள்ளவ
போற்றி; மாசற்றவ போற்றி; பன்னிருவடிவாம் செங்
கதிரை ஆணையாற்றோற்றுவிப்பவ போற்றி; மலரவன் மால்
முதலிய தேவர்களை ஏவலாசகக்கொண்டவ போற்றி, பகவ
போற்றி; என்றிவ்வாறு பூங்காவிறையைப் புகழ்ந்து வணங்
கிய சூதர், முனிவரொடு அருட்பொருள் பெற்று மகிழ்
வொடு செண்பகவல்லியாரையும் புகழ்ந்திறைஞ்சி, பின்னர்க்
கோவிலார் பூசிக்கவும், முனிவர் வணங்கவும் பெருந்தே
வனிடம் விடைபெற்று வெளிப்போந்து சிவநாட்டமுடைய
ஆழிக்கான் முனிவரை நோக்கி “நீவிர் நாம்மிடஞ்செல்லு
மின் யான்போகின்றனன்.” என்று கூறி விரைகிற கயிலை
சேர்ந்தனர். ஆழிக்கான் முனிவரும் தங்கனிடம் போந்
தனர்.

பதினேழாவது

கோவிற்புரிப்புராணம் படித்தல் கேட்டல் முதலியவற்றின்
பயனுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

அறுபண்பு—அறுகுணம், சட்குணம். ✓

பதினெட்டாவது

திருஞான முரைத்த படலமுகவுரை.

உலகெல்லாம் ஆக்கிக்காத்தழித்து மறைத்தருளும் கடவுள், எங்குஞ் சிவணியிருத்தலாற் சிவனென்றழைக்கப் படுகின்றனன். அவன் தன்வயத்தினால், முற்று முனர்தல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வாய்பிலின்பமுடைமை முதலிய உயர் வொப்பற்ற குணங்களுடைய பெரும் பொருள் (பிரம்மம்): அவ்வொருவனே பதி. ஆணவம், மாயை, கன்மம் (வினை) களையுடைய உயிர்கள் பசுக்கள், அவை அளவிறந்தன. உயிர்கள் பிறப்பிறப்பு முதலியவற்றை யடைதற்குரிய உடல், (தனு) கருவிகள் உலகம் துய்ப்பு (போகம்) களாக ஆவதுபாசம். பசுக்கள் மும்மலரீங்கி வீடுபேறடையும் வழியை உணர்த்தியருள வல்லவன் முற்றறிஞனாகிய சிவனொருவனே. இப்பொழுது இந்து மாக்கடவுள் முழுகியிருக்கும் தமிழகத்திருந்த தென் மதுரையில் வீற்றிருந்த முதற்கழகம் 16000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னுவக்கி நிகழ்ந்தது. அம்முதற்கழக காலத்திலேயே சிவனார், நந்தியங்கடவுளுக்குத் தமிழ் மறையாகமங்களை அருளிச்செய்தார். திருமூலர் திருமந்திரத்தில் “நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடில், நந்திகணால்வர், சிவபேரக மாமுனி, மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரம, ரொன்றிவ ரென்னோடெண்மருமாமே,” என்று தன்னோடொத்த மாணுக்கரையும் “மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன், இந்திரன், சோமன் பிரமனுருத்திரன், கந்தருக்காலாங்கி கஞ்சமலையனோ, டிந்தவெழுவருமென் வழியாமே” என்று தன் மாணுக்கரையும் விளக்கினார். நந்திகணால்வர் ஆவார். சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற் குமாரர் எனப்படு வோர். சனற்குமாரர் மாபில் வந்தவர், மெய்கண்ட தேவர்.

தாயுமானவரும் “மூலன் மாபில் வருமௌன குருவே” யென்று தன் குருவைக் கூறித், தான் திருமூலர் மாபென்றுணர்ந்தினர். திருமந்திரம் “சதாசிவந்தத்துவ முத்தமிழ்வேதம்” “மாலாங்கனே யிங்கு யான் வந்தகாரணம், நீலாங்கமேனி நேரிழையாளொடு, மூலாங்கமாக மொழிந்ததிருக் கூத்தின், சீலாங்கவேதத்தைச் செப்பவந்தேனே” “இருந்தேனிக் காயத்தே யெண்ணிலிகோடி” “ஆண்ணலருளாலருளுஞ் சிவாகமம், எண்ணிலிருபத் தெண்கோடி தூரூயிரம், விண்ண வரீசன் விழுப்ப முரைத்தனர், நண்ணிநின்றப்பொரு ளேத் துவனே”

“விளங்கிய பரமாகு மெய்ஞ்ஞானச் சோதி, யளப்பில் பெருமைய னுனந்த ந ந்தி, துளக்கறுமாநந்தக் கூத்தன் சொற்போந்து, வளப்பிற் கயிலைவழியில்வந்தேனே” என்றும்,

“செப்புஞ் சிவாகமமென்னுமப்பேர் பெற்று, வப்படி நல்கு மருணந்திதாள் பெற்று, தப்பிலாமன்றிற் றனிக் கூத் துக் கண்டபின், ஒப்பிலெழுபதுகோடி யுகமிருந்தேனே” என்றும்,

தமிழ்வேதம் சதாசிவத்தினின்று தோன்றியதென்றும், சிவத்தினைந்தொழில் நடனத்தைக் கூறவந்தேனென்றும், இவ்வுடலில் எண்ணில் கோடிகாலமிருந்தேனென்றும் சிவனார் கூறிய ஆகமங்களின் பொருளைக் கூறுகின்றேனென்றும், நந்திசூழும் கூத்தன் சூழும்பெற்று கயிலைமரில் வந்தேனென்றும் கூறிச், சிவனாரருளியவேதமார்கமங்களின் பொருளைத்தான் கூறுவதாகக் குறிப்பித்துப் பின்னர், “சந்திப்பது நந்தி தன்றிருத்தானினைச் - சந்திப்பது நந்தி செய்ய திருமேனி, வந்திப்பது நந்தி நாமமென் வாய்மை யார், புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற்போதமே.”

“போதந் தருமெங்கள் புண்ணிய நந்தியைப், போதந் தனில்வைத்துப் புண்ணியராயுளார், நாதன் நடந்தாநயனங் களிகூர, வேதந் துதித்திடப்போ யடைந்தார் விண்ணே.”

என்று, போதமென்ற நூலை யெமக்கருளிய நந்தியை தமது போதந்தனில் (அறிவில்) வைத்துப் புண்ணியராயு ளார்; சிவஞர் நடம்கண்டு வீடுபெற்றார்; என்று போதம் என்றநூலை நந்தியங் கடவு ளருளியதாயும், அதைப்பற்றி யொழுக்கியவர் முத்தியடைவ ரென்றும் அதன் பயனையும் விளக்கியுள்ளார்.

சிவஞானபோதம் கடைப்பாயிரத்தில்

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழுவியலாய், நந்தி யுரைத்தருளுஞானநூல்—சிந்தைசெய்து, தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் தாசனியெயர் தாமுணர, வேதுதிருட்டாந் தத்தாலின்னு” என்று

சனற்குமர முனிவர் ஏத்தி வணங்க அவர்க்கு, நந்தி யுரைத்தருளிய ஞானநூலை(சிவஞானபோதமென்ற நூலை)ச் சிந்தித்து உலகினர் (தெளிவாய்) அறிந்துகொள்ளும் பொரு ட்டு மெய்கண்ட தேவர் ஏது திருட்டாந்தம் (காரணம், காட்டு) களோடு உரைத்தருளினார் என்றும், நந்திசனற்குமா ரர்க்குப் போதநூலைக் கூறினார், அதைத் தெளிவாய் அறிந் துகொள்ளும்படி மெய்கண்ட தேவர் ஏதுகாட்டுகளோடுரை த்தார் என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருவாசகம் கீர்த்தித் திருவகவலில்.

“மன்னுமா மலை மகேந்திர மதனிற், சொன்னவாகமந் தோற்றுவித்தருளியும்” “மாவேட்டாகிய வாகமம்

வாங்கியும்” என்றவுரைகள் தென்மதுரை சார்ந்த மகேந்திர மலையிற் சொன்ன ஆகமம் என்று விளங்கலால், தமிழாகமங்கள் முதற்கழக காலத்திலிருந்தன வென்றும், மா வேடு (மகாதந்திரம்) என்ற பெயரோடு தமிழகத்தில் ஆகமமிருந்ததாயும் விளங்குகின்றது.

வடமொழிக் காமிகாகமத்தில், தந்திராவதார படலம் 11, 12-வது சுலோகத்தில்.

“சாதுப்பிருஷ்டம் ஹியுஷ்மாபிஸ் சுருணுத்வம், ஸம் சிதவ்ரதா காமிகாக்யாந் மஹாதந்திராதுத்ருதம்ஸாஸ்த்ர முத்தமம்.” அரிய விரதத்தையுடையவர்களே! உங்களால், நன்றாகக் கேட்கப்பட்டது; காமிகம் என்ற பெயருடைய மகாதந்திரத்தினின்றும், எடுக்கப்பட்ட உத்தமமான இந்தச் ‘சாஸ்திரத்தைக் கேட்பீர்களாக’ என்று கூறப்படுவதால் ‘இப்போது வடமொழியிலுள்ள காமிகாகமும் மாவேடு (மகாதந்திரம்) என்ற தமிழாகமத்தினின் நெடுக்கப்பட்டதாக வெளிப்படுகின்றது.

இப்போது வழங்கும் வடமொழிச் சிவஞானபோதம் 12-வது சுலோகத்தில்,

“ஏவம் வித்யாத் சிவஜ்ஞானபோதே சைவார்த்த நிர்ணயம்” “சைவப்பொருளின் முடிவை (சித்தாந்தத்தை) இவ்வாறு (இந்தப்பன்னிரண்டு சுலோகங்களிற் கூறியவாறு) சிவஞானபோதம் என்ற நூலில் அறிவாயாக” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இப்பன்னிரு வடமொழிச் சுலோகங்கள் சிவஞானபோதம் என்ற நூலன்று; அதுவேறு, இச்சுலோகங்கள் அதன்பொருளைக் கூறுவன என்று விளங்குகின்றது. ஆகலால் இப்போதுள்ள வடமொழிச் சுலோ

கங்கள் மொழிபெயர்ப்பு. தமிழ்ச் சூத்திரநூல் திருமுலர்
 “நந்திபொற்போதம்” “போதந்தருமெங்கள் புண்ணிய
நந்தி” என்றும், சிறப்புப் பாயிரம் “நந்தி முனிகணத்
தனித்த உயர்சிவஞானபோதம்” கடைப்பாயிரம் “நந்தியுரை
த்தருளு ஞானநூல்” என்றும், விளக்கிய சிவஞான போதம்
 என்பது தெளிவு. இனி அப்போதம் என்ற நூலை நந்திப்
 புத்தேள் யார்பாற் கேட்டுரைத்தனர் என்ற ஞாயில் சிவ
ஞானசித்தியார் பரபக்கம் “போதமிகுத்தோர் தொகுத்த
பேதமைக்கே பொருந்தினே நிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற்
 செல்ல, வேதுநெறி யெனுமவர்கட்கறியமுன்னுளிறைவனகு
 ணந்தி தனக்கியம்ப நந்தி, கோதிலருள்சனற் குமாற்குக்
 கூறக் குவலயத்தி லவ்வழியெங் குருநாதன் கொண்டு, தீத
 கல வெமக்களித்த ஞானநூலைத் தேர்ந்துரைப்பன் சிவஞா
 ன சித்தியென்றே” என்று போதம் என்ற ஞானநூல் முற்
 காலத்தில் சிவஞார் வீடுபேறடையும் வழியை நந்திக்கருள,
 நந்திமுனிவர்க்குக் கூறிய நூல் என்றும்,

சிவஞான போதச் சிறப்புப்பாயிரம்.

“மலர் தலையுலகின் மாயிருழியப்
 பலர்புகழ் ஞாயிறு படரினல்லதைக்
 காண்டல் செல்லாக் கண்போலீண்டிய
 பெரும்பெயர்க் கடவுளிற்கண்டு கண்ணிருடர்ந்
 தருந்துயர்க் குடம்பையினுன்மா நாடி
 மயர்வற நந்தி முனிகணத்தளித்த
 உயர்சிவஞானபோத முரைத்தோன்
 பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணெய்ச் சுவேதவனன்
 பொய்கண்டகன் மெய்கண்டதேவன்
 பவநிவன் பகைகடந்த, தவாடிபுனைந்த தலைமையோனே.”
 என்றவாசிரியப்பாவில், பெரியது என்ற பெயருடைய கட

விடத்திலிருந்து பெற்று, நந்தி முனிவர் கூட்டத்திற்குநீ யருளிய சிவஞான போதமென்னும் நூல்என்றும் நன்கு விளக்கலால், இறைவன் (கடவுள்) சிவஞானபோதம் என்ற நூலை நந்திக்கருள், நந்திமுனிவர்க்குரைத்தமை தெளிவாகின்றது. “சனகற்கும் அகத்ய புலத்ய சனற்குமர்க்கும் அனுக்ரகமெய்ப்பலகைச் சதுபத்துநவப்புலவர்க்கும், விபத்தியில் ஞானபடலத்துறு லக்கணலக்ய தமிழ்த்தாயமத்திலகப் பொருள்விர்த்தியினைப், பழுதற்றுணர்வித்தக சற்குருநாதா” (திருப்புகழ் 151)

திருப்புகழ் 533. சகல வேத சாமுத்திரியங்கள் சமய மாறு லோகத்தாயங்கள் தருமநீதிசேர் தத்துவங்கள்—தவ யோகம்—தவறிலாம லாளப்பிறந்த—தமிழ்செய்மாறர்கூன் வெப்பொடன்று தவிரவாலவாயிற் சிறந்த பெருமானே.

என்று சனகர் முதலிய முனிவர்க்கு முருகபிரான் தமிழ் நூல்களுணர்த்தினமையையும்; எல்லா வேதங்களுந் தமிழி லுள்ளமையையும் விளக்குகின்றன.

முற்காலத்து வேதம் ஆகமம் கருவிநூல்கள் அனைத் தையும் இறைவனே தமிழில் அருளிச்செய்தனன். முதற் கழகமிருந்த தென்மதுரையும், இரண்டாவது கழகமிருந்த கவாடபுரமும் கடல்கொள்ளப்பட்ட பொழுது இறைவனா ரருளிய பல நூல்களும் அவற்றின் வழி நூல்களும் சங்க நூல்களும் பலகடல் கொள்ளப்பட்டொழிந்தன. போதம் ஞானசிரியர் உயர் பரிபாடிகட் குணர்த்தும் நூலாத லால் கைலைமரபில் தொன்றுதொட்டு அழிந்தொழியாது உயிர்த்திருக்கின்றது. திருமந்திரம், சிவஞான போதச்சிறப் புப் பாயிரம், கடைப்பாயிரம், சித்தியார் முதலியவற்றுக் கும், உண்மைக்கும் மாறாகவும் வடமொழிச் சிவஞான

போதக்கடைச் சலோகத்துக்கும் பலவடமொழி உரைகளுக்கும் முற்றும் மாறாகவும் தமிழ்ப்போதத்தை மொழிபெயர்ப்பென்று கூறல் சிறிதும் பொருந்தாததே. தொல்காப்பியம் மரபியல் சூத்திரம் 94.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன்கண்டது முதனூலாகும்.”

என்ற சூத்திரம் முற்றறிஞனாகிய இறைவன் செய்தது முதனூல் என்று விளக்குகின்றது. ஆதலால் தமிழகத்தில் இறைவனார் செய்யப்பட்ட வேதம், ஆகமம், அங்க நூல்கள் முற்காலத்துவழங்கிவந்த உண்மையைப் பலநூல்களும் தேவார திருவாசக முதலியனவு முணர்த்துகின்றன.

சம்பந்தர்— தேவாரம், தொகுத்தவனரு மறையங்கமாகமம்-வகுத்தவன்,

“ஆலதன்கீழிருந்து நால்வர்க்கறம்பொருள் வீடு இன்பம் ஆறங்கம் வேதந் தெரித்தானே,”

“நூய நான்மறைக ணுன்கும் பாடினாரொருவர் போலும்,

“சைவவேடந் தானினைந் தைம்புலனு மழிந்த

சிந்தை யந்தணுளர்க் கறம்பொருளின்பம் வீடு

மொழிந்த வாயான்” என்றும், திருவாசகம்,

“ அருந்தவருக் கன்றலின்கீழ் அறமுதலா நான்கிணையும்

இருந்தவருக் கருளமுது எனக்கறிய இயம்பேடி

அருந்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்

திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழேலோ”

என்றும் வேதம் ஆகமம் அங்கங்களைச்சிவனார் அருளிச்செய்து, அறம்பொருளின்பம் வீடுகளடை நெறியை விளக்கினரென்றும், சம்—தேவாரம். திருச்செங்காட்டங்குடி

“ மறையிலங்கு தமிழ் வல்லார் ”

சம்—தே—பெரும்புலியூர்.

“ மறைவள்ளுந் தமிழ் மாலை ”

கல்லாடம்.

“ தெய்வமறைத்த செழுந்தமிழ்ப் பாடலும் ”

என்று தமிழில் மறையிருந்ததென்றும்,

தொல்காப்பியம் நூன்மரபு 33.

அளவிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்

உளவென மொழிப விசையொடு சிவணிய

நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்,

என்று தமிழில் நரம்பின் மறை (கார்த்தர்வ வேதம்) இருந்ததென்றும்,

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 178.

நிறைமொழிமாந்தராணையிற்கிளந்த

மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப

என்று தமிழில் மந்திரமுளதென்றும், திருமந்திரம்போலசிவனார் கூறிய வேதாகமங்களின் வழிப்பட்டு முனிவர் கூறிய நூல்கள் மந்திரமெனப்பட்டு வழங்கினவென்றும்,

திருமந்திரம்:

சித்திரி சிவலோக மிங்கே தெரிசித்தோர்

சுத்தமுஞ் சுத்தமனமுந் தமிழ்கொண்டோர்

நித்தர் நிமலர் நிராமயர் நீன்பர

முத்தர் முத்தி முதல் முப்பத்தாரே.

என்று சைவ முடிவுபற்றியவரும் தமிழரும் இவ்வுடலொடு வீடுற்றோரும் (சிவன் முத்தர்) ஆகியவரே சித்தனெனப்படுவோர் என்றும் விளக்குகின்றன.

தமிழில் சிவனாருளிய வேதம். ஆகமங்கள் கடல்கொள்
ளப்பட்ட பின்பு அவற்றின் வழி தூஸ் சார்பு தூல்கள் பல
வழங்கிவந்தன. அப்பொருள்களை வடவர் வடமொழியி
லெழுதிப் பலதூல்களாக்கினர். பைசாச பாதையென்று
வடவர் கூறிய தமிழினின்று பிரகத் கதை, (கதாசரித சாக
ரம்) வடமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருத்தலும் அதிற்
பலபுராணங்களும் கலைகளும் கூறப்பட்டிருத்தலும் அவ்வுண்
மையை விளக்கும். இடைச்சங்கக் கடைக்காலத்தில் தமிழ்
முகத்துக்கு வந்து குடியேறிய வடவர் இயற்றிய வேதங்க
ளில் “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலி ஞெனறன், உயிர்செகு
த்துண்ணுமை நன்று” என்று தமிழ் வேதங்களிலொதுக்கப்
பட்ட வேள்விகள் கூறப்படினும், சிவ வணக்கங்கூறும் பூநீ
ருந்தாம்முதலிய மந்திரங்களும், ஈசாவாசியம், பஸ்மஜாபாலம்
ருத்திராக்ஷஜாபாலம்முதலிய உபநிடதங்களும், சிவத்திருப்
பதி மாட்சிகூறும் புராணங்களும் கூறப்படலாலும் அவ்வே
தங்களை ஒதியுணர்ந்தமறையவறிற் பெரும்பாலார் சைவநெறி
சார்ந்தொழுகலானும், உபநிடதங்கள் இறைவனிலக்கணங்
களையும் வழிபாட்டையும் திருமந்திர முதலிய சைவாகமங்
களை ஒத்துக் கூறுதலானும், வடமொழி வேத உபநிடத
அங்கங்களை அபாவித்தை (பூர்வபக்கம்) எனவும், இறைவன்
கூறிய ஆகமங்கள், பரவித்தையாகிய (சித்தாந்தம்) எனவும்
அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அதை. முண்டகோபநிடதம் 1—5.

“தத்ராபாரிக்வேதோயஜ-ஓர்வேதஸ்ஸாமவேதோ,
தர்வவேதசிக்ஷாகல்போவ்யாகரணம் நிருக்தம்,
சந்தோஜ்யோதிஷமிதி, அதபராயயாததக்ஷாபதிகம்யதே
அவற்றுள் அபாவித்தைகள் இருக்குவேதம், யசர்வேதம்,

சாமவேதம், அதர்வவேதம், சிதைஷ, கல்பம் வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தசு, ஜோதிடம் என்பன. எதனால் அந்த அக்ஷரமாகிய பிரமம் அறியப்படுகின்றதோ அதுபரவித்தை என்றும்

காமிகாகமம்.

பத்யர்த்ததர்சகம்ஜ்ஞானம், காமிகாதிபரம்பவேத்—வேதா த்யம் அபரம்ஜ்ஞானம், பசுபாசார்த்ததர்சகம்.

பதிப்பொருளை யுணர்த்துகின்ற காமிக முதலியன பரவித்தை, பசுபாசங்களை யுணர்த்துகின்ற வேதமுதலியன அபரவித்தையாம். என்றும் விளக்குகின்றன.

தமிழ்வேத முதலிய நூல்கள், கடல் கொள்ளப்பட்ட மையை.

ஏரணமுருவம்போகமிசை கணக்கிரதஞ்சாலந்
தாரணமறமே சந்தந்தம்பரீர் நிலமுலோகம்
ஆரணம் பொருளென்றின்னமான நூல்யாவும்வாரி
வாரணங்கொண்டதந்தோ வழிவழிப்பெயருமாள்.
என்றுமுதுமொழியுணர்த்தினமை காண்க.

இறைவன் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுகளைப் பொதுப் படக்கூறும் தமிழ்மறைகளும், பசுபதிபாச இலக்கணங்களை யும்சிவவழிபாட்டையும்கிறப்பாய்க்கூறும் தமிழா கமங்களும், கடல்கோள்களிற்பட்டொழியினும் வழிநூல்சார்புநூல்கள் பலஎஞ்சியிருந்தன. அவற்றில் இப்போதிருக்குந்தமிழ்மறை வழிநூல். திருக்குறள் முன்னிருந்த தமிழாகமங்கள் கடல் கோட்பட்டமையால் உயிர்கள் உண்மையறிந்துய்தற்பொரு ட்டுக் கைலையில் எண்ணில்கோடியுகம்தவமிருந்ததிருமுலதே வர்முலம் இருக்குமுதலிய வடமொழி வேதங்கள்தோன்றிய பின் இடைச்சங்க காலத்தில் வெளியிட்ட தமிழாகமம்; திரு மந்திரம் 3000. சிவஞர் நந்திக்கருளிக் கைலாயபரம்பரையில்

சூழ்மறையாய் (உபதேச மந்திரமாய்) உணர்த்தப்பட்டுவரு வது போதம் (சிவஞானபோதம்). இம்முன்றுடன்தேவார திருவாசகங்களாகிய திருமந்திரங்களும், சித்தியார் முதலிய சித்தார்த நூல்களும் ஒதியுணர்த்தக்கனவாம். திருமந்திரம்,

“வேதமோடாகம் மெய்யா மிறைவனால்
ஒதுஞ்சிறப்பும்பொதுவுமென்றுள்ளன
நாதனுரையவை நாடிவிரண்டந்தம்
பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே”

“முதலாகும் வேதமுழுதாகும்
பதியானவிசன் பகர்ந்ததிரண்டும்”

என்று தமிழ்வேதம், ஆகமம் இரண்டும் இறைவன் கூறிய பொருளுொற்றுமையுடையன, பொது சிறப்பென்றவேற்று மையன்றிப் பிறவேற்றுமையின்று. வடமொழிவேதம் முனி வர் கூறியன; வேள்வி முதலியன கூறுவன ஆதலால் திருமந் திரம் கூறும் வேதாகமங்கள் வடமொழியனவன்று என்று விளங்குகின்றது. திருமந்திரம்.

என்னை நன்றாக இறைவன்படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறே.

என்று அண்ணல் சிவாகம முரைத்தனன்; அப்பொருளை நூலாகவியற்றத் திருமூலரைப் படைத்தனன் என்று விளக்கியது.

அவ்வுண்மையை சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் 8-ம் சூத்திரம். பா. 11.

“புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச்சொம
வறத்துறைச ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் பரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாணங்கள் படித்தும்

சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்
சொப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றற்சைவம்
திறத்தடைவரிதற் சரியை கிரியாயோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற்சிவனடிபைச்சேர்வர்.”

(இதன்பொருள்) புறச்சமயங்களி லிருந்தும், அகச்
சமயங்கள் பற்றியும், மிருதி வழியிலுமுள்ளும், வைதீகநெறி
பற்றிப் பிரமசரியம், கிருகத்தம், வானப் பிரத்தம், சந்நியா
சம் என்ற நெறிகளையடைந்தும், அரிய தவங்களைப்பூரிந்தும்,
அரிய கலைஞானங்கள் பல பயின்றும், இருக்கு ஏசர் சாமம்
அதர்வம் என்ற வேதங்களை ஒத்தும், புராணங்களை யுணர்ந்
தும், உபநிடதங்களை யோதி ஆராய்ந்தறிந்தும், பரிபாகமுதி
ர்ந்து மேற்சென்றற் சைவநெறியிற் சார்ந்து சரியை கிரி
யை யோகங்களிற் தேர்ந்தபின் ஞானத்தாற் சிவனோடி
ரண்டறக்கலப்பர்.

என்று பாவித்தையாகிய சித்தார்த நெறியே மிகச்
சிறந்ததென்றும், வீடுபேறு தாத்தக்கதென்றும் நன்குவிளக்
குகின்றது.

தமிழில் வேதம், ஆகமம், போதம் என்பன இறைவன்
வாக்காற்றாப்பட்டன வென்றும், முனைவன் கண்டதே முத
னாலென்றும் மேற்கோள்கள் பலவற்றால் வலியுறுத்தப்பட்
டது. ஆனால் வடமொழியிலுள்ள வேதங்கள் உபநிட
தங்கள் ஒன்றும் இறைவன் மொழியன்று, அவை பல இரு
டிகளாற் கூறப்பட்டனவென்று அவ்வேதம் உபநிடதங்களி
லேயே கூறப்பட்டுள்ளன. அத்தகைப் பெருமைவாய்ந்
த உயர்ஞான முணர்த்தும் இறைவன் மொழியாகிய சிவ
ஞான போதப் பொருளை என்னறிவுக்கெட்டியனாறு சுருக்
கி வினாவிடையாக வியற்றித். “சிருஞான முரைத்தபடல்”
மெனப் பெயரிட்டு உரைக்கின்றனன். அதில் உளஞ்செலுத்
தலும் சிவபெருமான் சிந்தனையாமென்பது தெளிவு.

பதினேட்டாவது திருஞானமுரைந்த படல்
முகவுரைமுற்றிற்று.

உ.
சிவம்.

சிவஞானருளிய போத சூத்திரம். (சிவஞானபோதம்)

போது அதிகாரம்.
அளவையிழில் (பிரமாணவியல்)

பதியுண்மை.

க. அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
ரூற்றிய திதியே வொடுங்கி மலத்துளதா
மந்த மாதியென்மனார் புலவர்.

பாசவுண்மை.

உ. அவையேதானே யாயிருவினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே.

பசுவுண்மை.

ங. உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
னைம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்தவுணர்
தலின், மாயாவியந்திர தனுவினுளான்மா.

இலக்கணவியல்.

பசுவினக்கணம்.

ச. அந்தக் கரண மவற்றி லொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மா சகசமலத்துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத்தைத்தே.

பாசவிலக்கணம்.

- ௫ விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தளந்தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

பதியிலக்கணம்.

- ௬ உணருரு வசத்தெனி லுணரா தின்மையி
னிருதிற் னல்லது சிவசத்தாமென
விரண்டு வகையினிசைக்குமன் னுலகே.

சிறப்பதிகாரம்.

சாதனவியல்.

பசுவின் சிறப்பியல்வு.

- ௭ யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகவிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற் றறிவுள திரண்டலா வான்மா.

ஞானமுணர்முறை.

- ௮ ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்த
விட்டன்னியமின்மையின ரன்கழல்செலுமே

உயிருவளிப்பு (ஆன்மசுத்தி)

- ௯ ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுரத்துணைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதியெண் ணுமஞ்
செழுத்தே.

பயனியல்

பாசனீக்கம்

யி அவனே தானே யாகிய வந்தெறி
யேகனாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே

சிவப்பேறு

யக காணுங்கண் ணுக்குக் காட்டு முளம்போல்
காணவுள்ளத்தைக் கண்டுகாட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே

அணந்தோர் தன்மை

யஉ செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா
வம்மலங்கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

—

உ

பதினெட்டாவது

திருஞானமுரைத்த படலம்.

சிவஞானபோத வினா விடை

பொது அதிகாரம் அளவையியல்

பதியளவை.

முதற் துத்தி வள்ளக்கிடை.

ஆசிரியர் உரை.

இவ்வுலகனைத்தையுந் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குபவன் கடவுள். அங்ஙனம் ஒடுக்குபவனே மீண்டுந் தோற்றுவிப்பன். ஆதலால் அவனருளை நினைந்து வணங்குக.

மாணக்கன் வினா.

இவ்வுலகம் கிளிஞ்சில் வெள்ளிபோலும், பழுதையிற் பாம்புபோலும் தோன்றி மறைவதன்றி, உண்மையில் இல்லாதது. ஆதலால் இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவித்தல் முதலியன செய்தற்குக் கடவுள் வேண்டற்பாலனல்லன்.

ஆ. உரை.

சேய்மையிலுள்ள கிளிஞ்சிலின்மேற் கதிரவன் ஒளிபட அது வெள்ளிபோற் றோன்றி அடுத்துச்சென்று உற்று நோக்குங்கால் மயக்கத் தோற்றமாகிய வெள்ளி காணப்படாமல் உண்மையிலுள்ள கிளிஞ்சில்மட்டும் காணப்படுகின்றது. கிளிஞ்சிலை வெள்ளியாகக் காண்டல் மயக்கக் காட்சி. மாலையிருளிற் பழுதையைப் பார்க்குங்கால் அது

பாம்பாகத் தோன்றும். விளக்கொடு நோக்குங்கால் பாம்பு காணப்படாமல் உண்மையில் உள்ள பழுதை மட்டும் காணப்படுகின்றது. பழுதையைப் பாம்பாகக் காண்டல் மயக்கக் காட்சி. மயக்கத்தால் உள்ளனவாகத் தோன்றிய வெள்ளி பாம்புகள் இல்லாதன (பொய்). இல்லாதது தோன்றுது. மயக்கக் காட்சியால் தோன்றுவது ஒரு பொருளாகாது. மயக்கக் காட்சிக்கு ஆதார (நிலைக்கள்) மாயிருந்த கிளிஞ்சில் பழுதைகள் உள்பொருள்கள். அவை மயக்கமற்ற பார்வைபுடையவ ரெல்லவர்க்கும் ஒருபடித்தாய்க் கிளிஞ்சில் பழுதைகளேயாகத் தோன்றும், இருக்கும், தொழிற்படும். அவைபோலவே அவன், அவள், அது என்று குறித்தறியப்படும். ஆண்பெண்களாகிய உயர்திணை உயிர்களும், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, விலங்கு, பறவை, மரம், செடி, கொடி முதலிய அஃற்றைப் பொருள்களும் ஆகிய உலகத்தை நாம்நேரிற் காண்பதால் உலகம் இது என்று சுட்டியறிகின்றோம். ஒவ்வொரு உயிரும் ஒவ்வொரு பொருளும் முன்னும் பின்னும் இன்றும் உண்மைக் காட்சியி லொருபடித்தாய்த் தோற்றநிலை ஒடுக்கங்களுடையனவாய் விளங்கலால் உலகம் உள்பொருளேயாம். உலகம் பொய்யெனில் நம் முடலும் வீடும் பிறவும் பொய்யாகவேண்டும். பறைக்கல் நம்மீது விழுந்தாற் நசுக்குருமல் இருப்போமா? கத்தியால் வெட்டினால் வெட்டுறாதிருப்போமா? நஞ்சையுண்டாற் சாவாமலிருப்போமா? நெருப்பில் இட்டால் வேகாமலிருப்போமா? உணவின்றி உயிர்த்திருப்போமா? இரோம்! இரோம்!! ஆதலால் உலக உயிர்களும், உலகப் பொருள்களும் இல்பொருள்கள் அல்ல. உள்

பொருள்களே யாமென்பது தெளிவு. சட்டி பாளை முதலிய
யனவனைதற்குக் குயவனும், வீடு முதலியன கட்டுதற்குக்
கொற்றன் தச்சன் முதலிய வினைஞரும் வேண்டப்படுதல்
போல மிக்க வியப்பான உடலுயிர்களைப் புணர்த்தற்கும்,
உலகங்களையும் பொருள்களையும் ஆக்குதற்கும் எல்லாம் வல்ல
கடவுளொருவன் வேண்டற்பாலனே.

(2) மாணிக்கன் வினா.

உலகம் உள்பொருளெனில், அதற்கு (உள்பொருளு
க்கு)த் தோற்ற வொடுக்கங்கள் எங்ஙனம் பொருந்தும்?
உலகத்திற்குத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் உளவேல், உலகம் எங்
ஙனம் உள்பொருளாம்? உள்பொருளை நிலையுறுத்தல் என்
பதும் பிழைபாமன்றோ?

ஆ. உரை.

மண்ணிற் குடம் தோன்றுதலும், நிலைத்திருத்தலும்
ஒடுங்குதலும் (மண்ணினின்று குடம் வளையப்பெற்றுத்
தோன்றிப் படன்பட்டு நிலைத்திருந்து உடைந்து மண்ணே
யாய் ஒடுங்குதலும்) போல உலகம் மாயையினின்று
தோன்றி நிலைபெற்றிருந்து ஒடுக்ககாலத்தில் மாயையி
லொடுங்கும். ஆதலால் உள்பொருளாகிய உலகுக்கு தோற்
றம் நிலை ஒடுக்கங்கள் கூறல பொருத்தமேயாம்.

(3) மாணிக்கன் வினா.

(உடலோடு கூடிய) உயிர்கள் தோன்றுதலும் வளர்த
லும் அழிதலும் கண்கூடாய்க் காண்கின்றோம். உயிரில்லாத
பொருள்கள் அவ்வாறு தோன்றிவின்று அழிதலைக் காண்கி
லோம். ஆதலால் உலகந் தோன்றி நிலைத் தழியுமென்று
பொதுப்படக்கூறல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

ஆ: உரை.

தமிழ் முதற்கழக காலத்துத் தென்மதுரையைத் தலைமையாகக்கொண்ட தமிழகம், தென்பாவி முகத்துக்கு வடவெல்லையாகிய பல்லுளி யென்னு மாற்றிற்கும் குமரியென்னுமாற்றிற்குமிடையே எழுதூற்றுக்காவதவாறும் ஏழ்தெங்கநாடு முதலிய நாற்பத்தொன்பது நாடும் கடல்கோட்பட்டன. நாவலந் தீவின் நாற்பாலுங் கடல்குழந்திருந்து முதலுழியிற்றமிழகங்கடல் கோட்பட்டபொழுது வடக்கிருந்த கடல் தென்பாற் சென்று பரவக் கடலிருந்தவிடத்து மலையெழுந்து இமயார்மலையாயிற்று. ஜப்பானில் அண்மையில் பல ஊர்களும் மலைகளும் பூநடுக்கத்தாலும் எரிமலையாலும் அழிந்தன. பசுபிக்கடலில் பலதீவுகள் புதிதாய்த்தோன்றின. ஆதலால் (உடல்களோடு கூடிய) உயிர்கள் போல, உயிரில்லாத கடல், மலை, பூ, நீர், தீ, கால் முதலியனவும் தோன்றி நின்றழிதலைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். ஆல்களிலும் புதினத்தாள்களிலும் படித்தறிகின்றோம். ஆதலால், உயிர்களும் உயிரில் பொருள்களுமாகிய உலகம் தோன்றி நின்றழியுமென்று பொதுப்படக் கூறல் பொருந்தும்.

(4) மாணக்கன் வினா.

உயிரோடு கூடிய உடற்றொகுதிகளும், நிலம், மலை கடல் முதலியனவும் ஒருபால் அல்லது பலபால் தோன்றவும், நிற்கவும், அழியவும் பெறுவதன்றி எல்லாம் ஒருங்கு அழிதல் உண்டோ?

ஆ: உரை.

பலவகைப்பட்ட வித்துகளெல்லாம் கார்காலத்தில் ஒருங்கே முளைத்து இடைக்காலத்தில் ஒருங்கே வளர்ந்துவேனிற் காலத்தில் ஒருங்கே அழிகின்றனபோல், உயிர்களும் உயிரில் பொருள்களுமாகிய உலகம் படைப்புக் காலத்தில் ஒருங்கே தோன்றி இடைக்காலத்தில் ஒருங்கே நிலைத்து ஒடுக்க

காலத்தில் ஒருங்கே ஒடுங்கும் ஆதலால், உலகம் தோற்றல் நிலைத்தல் ஒடுங்கல் என்ற முத்தொழிற் படுகின்றது. செய்வோனையிற்ச் செய்தொழிலின்மையால் அம்முத்தொழில் செய்யும் இறைவன் ஒருவன் வேண்டும்.

(5) மாணுக்கன் வினா.

இறைவன் எதற்காக இவ்வுலகைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குகின்றனன்?

ஆ. உரை.

உயிர்கள் பயன்கொள்ளுமாறு இறைவன் உலகைத் தோற்றி நிறுத்தி ஒடுக்குகின்றனன்.

(6) மாணுக்கன் வினா.

உலகம் தோன்றி நின்றொடுங்குவதால் உயிர்களுக்குப் பயன்பாது?

ஆ. உரை.

உயிர்களின் ஆணவமலம் பாகமாதற்பொருட்டு உலகம் தோன்றி, உயிர்கள் தம் அறம் மறம் (புண்ணியம் பாவம்) என்றவினைப்பயன்களை தூய்த்தொழித்தற்பொருட்டு உலகம் நிலைபெற்று நின்று, உயிர்களின் கருமமலம் பாக மாதற்பொருட்டு ஒடுங்கிமிண்டுத்தோன்றும். ஆதலால் உலகம் தோன்றி நின்றொடுங்குதல் உயிர்களின் மலம் பாகப்படுதற்கும், வினைகள் ஒழிந்து தூய்மை பெய்தற்கும் ஆம்.

(7) மாணுக்கன் வினா.

உலகம் படைப்புக்காலத்தில் தோன்றிக்காப்புக் காலத்தில் நின்று, ஒழிங்குகாலத்தில் ஒடுங்குமென்றல் ஒருவாறு பொருந்தினும் முன் நொடுங்கிய காலத்திலிருந்த உயிர்களே தோன்றி நின்றழியு மென்பதெங்ஙனம் பொருந்தும்?

ஆ. உரை.

கார்காலத்து முளைத்தனவே, இடைக்காலத்து வளர்ந்து, காய்த்து, வேனிற்காலத்தழிவடைந்தொடுங்கும் போது மண்ணிற்றங்கியிருந்த வித்துக்களே மறுபடி காலத்து மழைபெய்துழி முளைக்கின்றமை போல, படைப்புக்காலத்தில் உடலொடுதோன்றி ஒடுக்க காலத்தில் மாயையிலொடுங்கியிருக்கும் உயிர்களே திரும்பவும் படைப்புக்காலத்தில் தத்தம் வினைக்குரிய உடல்களோடு சார்ந்து பிறந்து தோன்றுகின்றன.

(8) மாணிக்கன் வினா.

மண்ணிற்குடம் போல, மாயையிலுலகம் தேர்ந்து காலம் ஒடுக்ககாலங்களில்தோன்றி யொடுங்குகின்றதெனில் உலகத்தோற்ற வொடுக்கங்களுக்குக் காலமே காரணமாவதால் வேறொரு கடவுள் வேண்டியதில்லை எனில்,

ஆ. உரை.

தோற்ற வொடுக்க காலங்களில் உலகம் மாயையிற்றோன்றி யொடுங்குதற்குக் காலந் துணைக்காரணமாயினும் காலம் அறிவிலது (சுடம்) ஒன்றையும் அறிந்தியக்காது. உயிர் சிற்றறிவது. அவ்வறிவும் உடல்கருவிகளோடு கூடினலன்றி விளங்காது. ஆதலால் உயிர்களின் வினைகளையறிந்து அவற்றுக்குரிய உடல் முதலியவற்றொடு கூட்டித்துய்ப்பிக்கவும் காலத்தை யியக்கவும் முற்றறிவும் எல்லா வல்லமையும் உடைய கடவுள் வேண்டும்.

(9) மாணிக்கன் வினா.

குடமுதலிய வனைதற்கு மண் முதற்காரணம்; திரிகை துணைக்காரணம்; குயவன் இயக்கு (நிமித்தம்) காரணம் என மூன்று காரணங்கள் வேண்டப்படுகின்றன. மிக்க வியப்பான மிகப்பெரிய உலகத்தைப் படைத்தற்கும் மூன்று காரணங்களுள்வோ, எனில்

ஆ. உரை.

உலகைப்படைத்தற்கும் மூன்று காரணங்களுள். மாயை (மண்போன்ற) முதற்காரணம்; சிவசத்தி (திரிகைபோன்ற) துணைக்காரணம்; முற்றறிஞனாகிய சிவன் (சூயவன்போன்ற) இயக்கு (நிமித்த) காரணமாயிருந் துலகனைத்தும் படைக்கப்படுகின்றன.

(10) மாணிக்கன் வினா.

மாயை யருப்பொருள் (சடம்) ஆதலால் அது எந்த ஆதாரத்தினின்று தொழிற்படுகின்றது.

ஆ. உரை.

முற்றுமழி (சருவசங்கரா) காலத்தில் உலகம் மாயையிலும், மாயை சிவசத்தியிலும் சிவசத்தி சிவனிடத்தும் ஒடுங்கும். அனைத்துக்கும் நிலைகளும் (ஆதாரம்) ஆகிய சிவமே தனித்திலங்கியிருக்கும். விரியுங்காலத்தில் அனைத்தையும் தன்னிடத்தொடுக்கியவாறே தோற்றுவித்துலகைப்பகுத்து விசிப்பன். அங்ஙனம் பகுத்து விரிக்குங் கடவுள் பகவன் (பகு + அவன்) என்னப்படுகின்றனன். ஆதலால் மாயையும் அதனிற்றோன்றிய அண்டகோடிகளும் சிவத்தையே நிலைகளமாகக் கொண்டு நின்று தொழிற்படுகின்றன.

(11) மாணிக்கன் வினா.

சூயவன் மண்ணால் குடத்தை வளைகின்றமைபோல் கடவுள் மாயையினின்று உலகைத் தோற்றுவிக்கின்றனன் எனின் சூயவன்போல வேறாய்நின்று தோற்றுவிக்கக் காண்கிலமே யென்னில்

ஆ. உரை.

சிவந்தி (ஊர்ணநாபி) தன்னுடல் முதற்காரணமும், தன்நா கால்கள் துணைக்காரணமும்; தானே (தன்னுயிர்) இயக்கு காரணமும் ஆகி நூலைத்தோற்றுவித்து வேண்டுகிற

நூலையுட்கொண்டு தன்னுளடக்கலும் வேண்டுழி மறுத்தும்
தோற்றுவித்தலும்போல, கடவுளும் தன்னுடலாகிய மாயை
யை முதற்காரணமாகவும் தன் சத்தியைத் துணைக்காரண
மாகவும் படைப்புக் காலத்தில் உலகைத் தோற்றுவித்து
ஒடுக்க காலத்தில் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்வன்.

மண் வேறு குயவன் வேறு காணப்படல் போலச் சிலந்
தி நூலுற்றுநிலல் உடல்வேறு சிலந்திவேறு காணப்பட
வில்லை. சிலந்தியுடல் முதற்காரணமும் அவ்வுடலில் நிறைந்
துள (அருவாகிய) உயிர் இயக்குகாரணமுமாதலின், அங்ஙன
மே தன்னுடலாகிய மாயை முதற்காரணமும் அதில் நிறைந்
துள அருவாகிய உயிரினை இயக்குகாரணமுமாதலின் வேறு
நின்று தோன்றுது.

இதன் கருத்து பகுதிமாயை (பிரகிருதிமாயை) தூய்தல்
மாயை (அசுத்தமாயை) தூய்தாமாயை (சுத்தமாயை) களிற்
ரோன்றிய புவனமனைத்தையும் அப்புவனங்களிலுள்ள உயிர்
களையும் தன்னுடலாக்கொண்டு (தானுயிராயும் உயிர்க்குயிரா
யும்) நிறைந்து தனது சத்திகளால் அணுக்கள் தோறும்
பிரிவின்றி நின்றறிந்து தொழிற்படுத்திப் படைப்புக் காலத்
தில் அளவில் கோடி புவனங்களையும் தன்னிடத்தினின்று
தோற்றுவித்து வளர்ந்து நிலைபெறச்செய்து, ஒடுக்ககாலத்
தில் தோன்றியவாறே தன்னிடத்தொடுக்கி உயிர்களின்
மலங்கள் பாகமெய்தித் தூய்மையடைந்து பேரின்பந்துய்
க்கவருளும் பேரருள்வடிவன் கடவுள். அவன் உயிர்க்குயி
ராயும் அணுவுக்கணுவாயும் மாறுண்ஒளி (அதிசூக்குமசித்து)
யாய் நிறைந்து நின்றியக்கியாள்பவ னாதலால் குயவன்
போல் ஒருவடிவுடையவனாகி வேறாய்நின்றியக்குவானல்லன்
என்க.

(12) மாணக்கன் வினு

சிலந்தி உடலில், உயிர்நிறைந்து நின்று செயல்நிகழ்த் தலை நிகழுஞ் செயலால் நாமுணர்தல்போலக் கடவுள், உலகிற் செய்செயலை நாம் காண்கிலமே யெனில்

ஆ. உரை

மலையில் தீயுண்மையைப் புகையுண்மையாற் கருதல் போலவும், தீ நீர் புகையின்றி இயந்திரம் இயங்கில் அது உருவில் மின்சாரத்தாலியங் துகின்றதென வறிதல்போலவும், உலகவுயிருடல்களும் பொருள்களும் மிகவியப்பான உறுப்பு களோடு உண்டாகி வளர்ந்து பயன்படுதலை நாம்கண்டு, செய் வோனையின்றிச் செய்வினையின்மையின் அவற்றை அறிந்து செய்வோன் அருவமாயொருவனுள்ளன், அவனே கடவு ளென்றறிகின்றோம்.

பொருள்

காட்டுக்கூறில், மக்களுடலில் ஒரு பழத்தைச் சேய்மை யினின்று காணக் கண்ணும், அடுத்துச் செல்லக் காலும், குணிய இடுப்பும் முதுகெலும்பும், எடுக்கக் கையும். பற்ற விரல்களும், முகர மூக்கும், கடித்து மெல்லப் பற்களும், வெளியில்விழாது காக்க உதடுகளும், சுவைத்தறிய நாவும், விழுங்க மிடறும் அவ்வுணவு தங்கக் குக்கியும் அமைந்துள் ளன - அவ்வுணவு செரித்துத் தாதுக்களை வளர்க்கும் சாரங் களாகி அவற்றால் அத்தாதுக்கள் வளர்ந்து உடல் பருத்து உலகிலுயிர்க ளுயிர்த்திருக்கின்றன. உயிர் இவ்வுறுப்புகளை ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத பயனுடையதாயறிந் தியற்றியதா, இயக்குகின்றதா, பெற்றாறிந்தியற்றினரா, இல்லை. கடவுள் எங்கும் நிறைந்து ஒவ்வோரனுவையும் பயன்கருதி உருப்படுத்தித் தனது சத்தியால் உயிர்கள் வினைகளைத்துயக்க நடாத்துகின்றனன். நம்மொவ்வொருவ

ருடவிலும் நாமறியாது பல செயல்கள் நீகழக்காண்கின் றோம், உணர்கின்றோம். அச்செயலனைத்தும் இறைவனு டையன வாதலால் ஊன்றிநோக்கில் அவன் செயலும், நாம் கருதி யறிவாற் காணத்தக்கதே

(13) மாணுக்கன் வினா.

உலகைத் தோற்றுவிக்கின்றனன் என்னுது ஒடுங்கிய வாறே தோற்றுவிக்கின்றனன் என்பதெற்றுக்கு எனில் ஆ. உரை.

கார்காலத்துத் தோன்றி வேனிற்காலத்து மாய்ந்து மண்ணிற் பதிந்துகிடந்த விதைகளே மறுபடி கார்காலத்து முளைத்துத் தோன்றுதல்போலப் படைப்புக்காலத்துப்பிறப் படைந்த உயிர்கள்காப்புக்காலத்துப் பலபிறவிகளையடைந்து வினைகளை துகர்ந்து ஒடுக்க லாலத்தில் மாயையி லொடுங்க மாயை சிவசத்தியி லொடுங்கச் சத்தி சிவத்தி லொடுங்கியிரு ந்து படைப்புகாலத்தில் ஒடுங்கியாகிய இறைவன் என்று முள்ள உலகுயிர்களை யொடுங்கியவாறேபகுத்துச்சத்தியாற் படைப்பன் அன்றி இல்லாததைப் புதிதாய்ப் படைக்கின் றன்னில்லை. உலகமுதலின்றி யென்றுமுளது (அநாதிநித்யம்) ஆதலின் முற்றும் அழித்துத் தன்னிடத்தொடுக்கவல்ல ஒரு வனே மீட்டும் அவற்றைப் படைப்பன். இறைவன் உயிர்க ளின் கன்மமலம் பாகப்படவொடுக்கியும், ஆணவமலம்பாகப் படமீட்டும் படைத்தும், முதலின்றியென்றும் விளங்கலால் உலகைத் தோற்றுவிக்கின்றனனென்னுது உலகம் ஒடுங்கியு னின்று தோற்றுகின்றது என்னப்படுகின்றது. “இது அந்தம் ஆதி” என்ற உரையளவையால் ஈறே முதலாகின்ற தென்றுணர்த்தும் பொருட்டு ஒடுங்கியவாறே தோற்றுவிக்கின்றனன் எனப்பட்டது என்க.

(14) மாணுக்கன் வினா.

கடவுள் உலகுயிர்களைப் படைத்து நிறுத்தி அழித்தல் செய்கின்றமையால் வீற்று அடைந்து (விகாரப்பட்டு) கட்டடைவான் (பந்தமடைவான்) எனில்

ஆ. உரை.

கதிரவன் முன் கதிர்க்காந்தக்கல் தீயைக் கக்குகின்றது, தாமரை மலர்கின்றது, மண்ணில் நீர் சுவறுகின்றது. அவற்றால் கதிரவன் விகாரமடைகின்றனனில்லை. அதுபோல் முற்றறிவும் அளவிலாற்றலும் எல்லா வல்லமையுமுடைய இறைவன் உயிர்களின் கருமமலம் பாகமடைதற் பொருட்டும், உயிர்களினைப்பாறுதற் பொருட்டும், உலகைமாயையில் ஒடுக்கியும், ஆணவமலம் பாகமாதற் பொருட்டு உலகைத் தோற்றுவித்தும், உயிர்கள் தம்வினைகளைத் துய்த்தொழிந்தற்பொருட்டு நிறுத்தியும் அருட்செயல்கள் பல தனது சத்தியாற் புரிதலால் தான் விகாரப்பட்டுப்பந்தமுறான் என்க.

(15) மாணுக்கன் வினா.

கடவுள் அறிவா (சித்தா) அசித்தா (அறிவிலதா) அருவா? என்னப யன்கருதி உலகைப்படைத்தழிக்கின்றனன் அவனுக்குச்சிவனென்றுபெயர் கூறுவானேன் எனில்

ஆ. உரை.

கடவுள் அறிவுக்கறிவாய் நின்றாணர்த்தலால் அறிவல்லன் (சித்தல்லன்) அசித்தும் (அறிவிலனும்) அல்லன், எல்லா உருவினும் உருவருவினும் அருவினும் நிறைந்து நின்றாலுருவல்லன். உருவருவல்லன், அருவமல்லன், அவன் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான், முற்றறிவும், அளவிலாற்றலும் எல்லாவல்லமையும் பேரின்பமும் முதலியனவுடைய தனக்குவமையில்லாத பெரியன் ஆதலால் தற்பயன் கருதியொன்றும் புரிவானல்லன்; கதிரவன் முன் தாமரை அலர்தல்

ஆம்பல் குவிதல் முதலிய தொழில்கள் நிகழினும் அவற்றால் கதிரவன் விகாரமடையாமையோடு இயல்பில்லாங்களுடைய உயிர்கள் அவற்றை யொழித்துப் பேரின்பம் எய்தற்பொருட்டு இறைவன் சான்றாய் நின்று தன் சத்திகளால் முத் தொழில் நிகழ்விப்பன். அவன் சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பகுதிமாயைகளாற் றோன்றிய புவனகோடிகளிலும் அவற்றி லுள்ள ஆன்பகோடிகளிலும் சிவணி (பொருந்தி—நிறைந்து) இருத்தலால் சிவன் என்ற பெயரால்ழைக்கப்படுகின்றன.

பாசவுண்மை.

இரண்டாவது சூத்திர வுள்ளக்கீடை.

(16) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்கள் மலத்தாற் கட்டுண்டன. முதல்வன் மலமில் முற்றற்றான். இவ்விருதிதத்தினரும் எவ்வாறு சார்ந்திருக் கின்றனர் எனில்,

ஆ. உரை.

உடலில் கைவிரல், கால், கண், நா, மூக்கு, காது முதலி யன இருக்கின்றன. உயிர் உடல் முழுதும் நிறைந்துநின்று உடற்கிட்ட பெயராலழைத்துழி உயிர் உடம்பெனத்தானெ னவேற்றுமையின்றி இயைந்து நின்று ஏன் என்கின்றது. கண்ணால் காண்கின்றது; நாவாற் சுவைக்கின்றது; மூக்கால் மணமறிக்கின்றது; காதாற் கேட்கின்றது. அவ்வாறெட்டி நின்றபொழுதும் உயிர் உயிரே, உடம்பு உடம்பே. உயிர் உடம்பாயொழியாது உடம்பு உயிராகமாட்டாது. அவ் வாறாயினும் உயிர் உடம்பாயும் அதனின் வேறாயும் நிற் கும். உடம்பு அங்கனம் நில்லாது. அதுபோல் முதல்வன்

முதல்வனே, உயிர் உயிரே. முதல்வன் உயிராயொழியான்; உயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. முதல்வன் உயிராயும் அதனில் வேறாயும் நிற்பன். இவன் ஒருவன் உளன் என்று ஒருயிரையும், உயிர் நிறைந்திருக்கும் உடலையும், உடலுள்ளிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான புழுக்களையும் ஒன்றுபடுத்தி உணர்கின்றோம். அதனால் உயிரும் உடலும் பொருண்மையால் வேறாயினும் கலப்பினால் ஒன்றேயாய் இரண்டற்றதாயிருக்கின்றன. அதுபோல இறைவன் அறிவில் பொருளாகிய அளவிலுலகங்களும், அறிவுடையனவாகிய அளவில் உயிர்த் தொகுதிகளும் ஆகிய அறிவு அறிவில் (சேதனசேதன) பொழில் களைத்தும் உடலாயும் தானுயிராயும் ஒன்றாய் இரண்டற்றிருக்கின்றன. அதாவது முதல்வன் கலப்பினால் உடலின் உயிர் போல் அவ்வுயிர்களேயாய், பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் அருக்கன்போலவற்றின் வேறுமாய், உயிர்க்குயிராதற் றன்மையாற் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம்போல (உயிருணர்வு) உடலுமாய் விளங்குகின்றான். * உலகெலாமாகிவேறாபுடலுமாய் என்ற உரையளவையுமிதை விளக்குகின்றது. ஒன்றே இரண்டற்றது பெரிது (ஏகமேவாத்விதியம் பிரம்ஹ) என்ற (பிரஹ் 4-4-20) உரையும் இதை ஒத்துரைக்கின்றது.

இவ்வினையுபுற்றியே எல்லாஞ் சிவமாக எண்ணலும், எல்லாம் என்பவற்றுள் அடங்கிய தன்னை (உயிரை) அதுவாக (சிவமாக) எண்ணி ஆணவமொழிந்து பேரின்ப மெய்தலும், அவன் வடிவம் எல்லாமாய் நின்றலும் ஆகிய பேரெய்தவுமியலுமென்க

* உலகெலாமாகி வேறாபுடலுமாய்—சிவஞானசித்தியார் சூ. 2. பக்கம் 1

(17) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்கள் தம் வினைக்குரிய பலன்களைத் துய்த்து அவற்றிற்குரிய பிறப்புகளைத் தாமேயடையாவோவெனில்;

ஆ. உரை.

உயிர்கள் பிறவிகளைத் தாமேயடையா. உயிர் சிற்றறிவும் சிறிதொழிலுமுடைமையாலும் மாயையும் வினைகளும் சடமாயினமையாலும் இறைவன் உயிர்களேயாய் அவற்றின் வேறுமாய் உடனுமாய் நின்று (அவற்றின்) இரு வினைகளால் இறத்தல், பிறத்தல்களைப் புரியும் வண்ணம் தன் கிற்சத்தியில் நீக்கமின்றி நின்று நடாத்துவன் என்க.

(18) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்களுக்கு மலங்களெப்போது வந்தன? அவையாராற் றொழிந்துகின்றன?

ஆ. உரை.

நெல்விற் குழியும், செம்பிற்களிம்பும் அவை உளவாயின வன்றே உண்மை போல ஆணவம், கன்மம், மாயை, ஆகிய மும்மலங்களும் உயிர்க்கு என்றும் உள்ளனவாம். மலங்கள் அறிவில்லன (சுடம்)வாதலால் தன்முன்னுள்ள தாமரைப்பூ அலரவும் கூம்பவும் ஞாயிற்றினிற் செய்யப்படுமாறு போல அவை (மலங்கள்) தத்தங் காரியங்களைச் செய்ய முதல்வனுலே (தன்சத்தியால்) தொழிற் படுத்தப்படும். மூலமலத்தின் காரியம் மோகம், (மயக்கம்) அகங்கரித்தல் முதலியன. இருவினையின் காரியம், இன்பம், துன்பம், முதலாயின. மாயையின் காரியம் உடல், கருவி, புலனம், துய்ப்புகள்.

(19) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்களுக்கு அவரவர் வினைப்பயனை அறிந்துட்டுபவராவார்?

ஆ. உரை.

உயிர்களால் முற்பிறவிகளில் ஈட்டப்பட்டு மாயையிற் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த ஆறம்-மறங் (புண்ணிய-பாவம்) களாகிய பொதிவினை (சஞ்சிதகன்மம்) தன் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களையும் அவை நுகர்தற் குரிய நிலைக்களமாகிய உடம்பினையும் தோற்றுவிப்ப அவ்வுயிரே அவ்வுடம்பிற் சார்ந்து துய்வினை (பிராரப்தகன்மத்தை) யைநுகரும். அதை நுகரும் பொழுதுவரும் வினை (ஆகாமியகன்மம்) உண்டாகும். பொதிவினை தானியக் களஞ்சியத்தையும், துய்வினை உணவுக் கெடுத்துவைத்த தானியத்தையும், வரும்வினை வித்தினையும் போன்றனவாம். வினைசடமாதலால் வினையே பலனைவினை விக்க மாட்டாது; தானறிந்து பொருந்தாது. உழவர் செய்யும் தொழிலுக்குத் தக்க பயனை வினைநிலம் வினைவிப்பது போல முற்றறிஞனாகிய முதல்வனே அவ்வினைகட்குரிய பலனை அறிந்து கீட்டுவன்.

(20) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்கள் எவ்வாறு எடுத்தவுடலை விட்டு எவ்வாறு சென்று மறுபிறப்பையடையும் ?

ஆ. உரை

உயிர் இவ்வுடம்பு கெட அதையிட்டு நீங்கிப் படைப்புக்காலமுதல் ஒடுக்ககாலம் வரை கேடின்றி நிலைத்திருக்கும் துண்ணுடலோடு பொருந்தி அது பூதச்சாரவுடம்பு முதலியனவாய்க் காரியப்பட அவற்றோடு துறக்க நிரயங்களிற் சென்றனுபவித்து நனவிற்கண்டவற்றை கனவில் மறப்பது போல முன்னிகழ்ந்தவற்றை மறந்து, முன்னுடல் நீங்குங்கால் நினைந்தகதிக்கு சூக்கும வுடலோடு சென்று அதற் குரிய கருவிற்பொருந்தி மறுபிறப்பையடையும்.

(21) மாணுக்கன் வினா.

மக்கள் உடல்பற்றி நின்ற உயிர் மறுபிறப்பில் அச்சு (யோசி) மாறிப்பிறக்குமா? மாறாது பிறக்குமா?

ஆ உரை.

உயிர் பூதச்சார உடலோடு துறக்கம் நிரயங்களிற் சென்றின்ப துன்பங்கள் துய்த்து மறுபடி பிறப்படையுங்கால் அவ்வுயிர் வின்குகுரிய நிறையில் அச்சுமாறிப் பிறக்கும். பிறக்குமுயிர் முகில் மண்டலம், நிலம், தந்தை, தாய் இடங்களை அடைந்து கருவிற் புகுந்து பிறக்கும்.

(22) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் உடலை விட்டுப் போதற்கு யோகி தன்னுடல் விட்டு வேற்றுடலடைதல் போலும் என்றும், குடாகாயம் குடமுடைந்தவழி மகாகாயத்தோடு கூடுதல் போலும் என்றும் உவமைகூறல் ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாதிருப்பதேன்?

ஆ உரை.

உயிர் உடலை விட்டு துண்ணுடலோடு சென்று வேற்றுடலிற் சார்ந்து மறுபிறப் பெய்தற்கு யோகி வேற்றுடல் சாரலுவமையும், உயிர் இருவினை யொப்பு மலபரிபாக மெய்தி இறைவனோடு சாருங்கால் உயிர் துண்ணுடல் விட்டுப் போவதற்குக் குடவாகாயம் குடமுடைந்தவழி மகா ஆகாயத்தோடு கூடுதல் உவமையும் கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் ஒவ்வாமை சிறிது மின்று என்க.

(23) மாணுக்கன் வினா.

இறைவன் எங்குமுள ஒருவன் என்ப தெங்கனம் பொருந்தும்.

ஆ. உரை.

அகரவுயிரின்றேல் எல்லாவுயிர்களும் மெய்களும் இன்றாதல் போல (எங்கும் நிறை) இறைவனிலனேல் எல்லாவுயிர்களும் எல்லாவுயிரில் பொருள்களும் அமையாவாம். முதல்வன் ஞாயிறும் ஒளியும் போல சிவமுஞ் சத்தியு மென்றியைந்து உலகுயிர்களில் நிறைந்து நிற்பன். ஞாயிறு நிறையிடமும் (வியாப்பியமும்) ஒளி நிறைபொருள் (வியாபகமும்) ஆதல் போல எல்லா உயிர்களும் உலகங்களும் வியாப்பியமும் இறைவன் வியாபகனும் ஆம். உலகம் அவனுடைமை, உயிர்கள் அவன் அடிமை ஆதலால் இறைவன் ஒருவனே எங்கும் நிறைந்துள்ளவன் என்க.

பகவுண்மை.

முன்றும் சூத்திரவுள்ளக்கிடை.

(24) மாணுக்கன் வினா.

முன்னர் நாம் இருப்பதும், காண்பதும் துய்ப்பதும் ஆயவை உலக மென்றும், உலகத்தைப் படைத்துக் காத்தொடுக்குபவன் முதல்வனென்றும் அறிந்தோம்.

இவரி உயிர்கள் எத்தன்மையன? எவை? எனில்.

ஆ. உரை.

உயிர் அறிவது ஆதலால் ஆன்மா (உயிர்) யாதென்று ஆராய்கையில் இவ்வுடல் ஆன்மாவன்று, பொறி முதலியன ஆன்மாவன்று என்றறிந்து நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே ஆன்மா (உயிர்) ஆம் என்க.

(25) மாணிக்கன் வினா.

பிரம சைதன்னியப் பிரதிபிம்பம் (இறை நிழல்) எனப் படும், சிதாபாசன் (அவித்யாப் பிரதி பிம்பன்) என்னும் உண்மையில் இலது உயிர் எனில் உண்டாகும் இழுக்கென்கை!

ஆ. உரை.

கிளிஞ்சலில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய மூலப்பிர கிருதியில் பிரதி பிம்பித்த பிரம சைதன்யம் சிதாபாசன் (அவித்யாப் பிரதி பிம்பன்) என்கின்றனர். கிளிஞ்சல் வெள்ளி இல் பொருள். கண்ணாடியில்லாத பொழுது பிரதி பிம்பம் (சாயை), உண்டாகாதது போல. உண்மையில் மூலப்பிர கிருதியிலாத பொழுது, பிரமசை தன்னியப் பிரதிபிம்பமும் (சிதாபாசனும்) உளவாகாது. ஆதலால் சிதாபாசன் உண்மை யில் இல்லன், சித்தும் பிரதி பிம்பமும் (ஆபாசமும்) மனிதனை யும் நிழலையும் ஒத்தன. மனிதன் அறிவன்; சிழல் அறிவிலது நிழலுக்கு நல்வினை, தீவினைகளும், பிறப் பிறப்புகளும் பந்த மும் வீடும் நனவு முத்தவிய அவத்தைகளும், உளவாகா. அது போல் சிதாபாசனுக்கும் (சித்தின் பொய்த் தோற்றத்திற்கும்) அவையில் வாதலால் அந்த உயி ரன்று. அஃதுபிரன் றென்றறிந்து நிற்பதொன்றுளவாக விண் அதுவே உயிர்.

(26) மாணிக்கன் வினா. நான் பஞ்சு தேன், கிரியை என் ஒன்றுமை பற்றி உயிர் உடலின் வேற் றுமைப் பட்டது வழங்குதலால் உடல் உயிர்

ஆ. உரை.

நான் னை, நான் னைவன வழங்கு வாரின் னான் உடல் பொறி கருவிகளாகிக் கண் துருக்குக் கண் னுருபோல் உயிர்கதனை விளக்குதல் உடலின் தன்மை அறிவதன் னுதலால் அது ஆன்மாவன்று. என் மனை, என் னை என்னல் போல என்னுடல், என் னை என் வேற்றுமைப் பட்ட வழங்கி க் கிரான் டலில் உடல் உயிரன்று. உயிர் உடலின் வேறுபட் ட தென்கை.

(27) மாணுக்கன் வினா.

ஐம்பொறிகளை உயிரென்னலாகாதோ வெனில்.

ஆ. உரை,

உறக்கத்தில் ஐம்பொறிகளறியா வாதலானும், நனவில் ஐம்பொறிகள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியா வாதலானும் ஐந்தையும்றிந்தவற்றின் பயன்கொள்வ துயிரொன்றே யாதலானும் ஐம்பொறிகளுயிரல்ல.

(28) மாணுக்கன் வினா.

நுண்ணுடலை (சூக்கும தேகத்தை) உயிரென்னலாகாதோவெனில்,

ஆ. உரை.

புறவுடலும் ஐம்பொறிகளும் செயலற்றுக்கிடப்ப உள் ளுடையிற் (சூக்கும தேகத்தில்) சார்ந்து அக்கருவிகளால் கனவில் தண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து மீண்டும் தூலவுடல் சார்ந்து நனவுபெற்று கனவுகண்டதுங் காணாததும் மயங்கியறிவது உயிர். சூக்குமவுடலறிவதெனில் கண்டபடியறியும். ஆதலால் உள்ளுடம்பு (சூக்கும தேகம்) உயிரன்று

(29) மாணுக்கன் வினா.

பிராண வாயுவை உயிரென்னலாகாதோ எனில்,

ஆ. உரை.

கருவிகளொடுங்கி இன்பத்தன்ப நுகர்ச்சியுமில்லாத உறக்கம் (சமுத்தி) காலத்தம் பிராணவாயு (உயிர்ப்பு) இயங்குகொண்டிருப்பதால் உயிர்ப்பு உயிரன்று. உயிர்ப்பின் வேறாய் உண்டி வினைகளையுடைய உயிர்வேறுளது.

(30) மாணுக்கன் வினா.

பேரறிவுடையமுதல்வனே உயிரென்னலாகாதோவெனில்

ஆ. உரை.

உயிர் (ஜீவான்மா) கருவிகளொடு கூடிய கனவின் கண்ணும் ஒருங்கேயறியாது ஒன்றொன்றாயறிந்து மறந்து அவததையகளிப்பட்டும், அதீதாவத்தையில் அறிதலின்றியும் வினைவயப்பட்டுப் பிறந்திறந்து சார்ந்ததன் வண்ணமா யறிந்து நிற்பது, கட்டுவீடுகளுடையது, உணர்த்த உணருஞ்சிற்றறிவது. முழுமுதல் (பிரமம்) பிறப் பிறப்புகளிலது, மறந்து மறந்தறிதலின்றி எக்காலத்துந் திரிபின்றி அறிந்தனாதே அறிந்திலங்கும் எங்கும் நிறை முற்றறிவது. ஆதலால் முழுமுதல் உயிரன்று என்க.

(31) மாணிக்கன் வினா.

மாயா இயந்திரமாகிய உடம்பே உயிர்க்கு விளக்காதலின் அவ்வுடம்பே உயிராம் எனிற்படு மிழக்கெனனை?

ஆ. உரை.

மாயா காரியமான தத்துவங்களின் கூட்டமாகிய உடல் தோன்றி அழியுந் தன்மையது.

உடலாகிய தத்துவக்கூட்டம் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல் உயிருக்கு விளக்கு கருவிகளாம் ஆதலால் கண்விளக்கின் வேறாயினற்போல உயிர் அவ்வுடம்பின்வேறாம்.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

இலக்கண இயல்.

பசுவிலக்கணம்.

(32) மாணிக்கன் வினா.

அந்தக்காணம் (உட்கருவி) களையன்றி அறிதல் முதலியன நிகழாமையின் அவற்றினொன்று உயிர் ஆகாதோ? வெனில்,

ஆ. உரை.

உயிர்க்கு புறப்பொருள்களைக்காண்டல் முதலியவற்றுக்கு கண் செவி முதலியன புறக்கருவிக ளாதல்போல மன முதலிய அந்தக்காணங்கள் உட்கருவிகளாகின்றன. உருவம் வேறு-அதைப் பார்க்கும் கண்வேறு. கண்ணினும் அதைக் கவரும் மனம்வேறு. அம்மனத்தால் நினைக்கும் உயிர்வேறு. அதாவது மனம் (உளம்) புத்தி (அறிவு) சித்தம், ஆங்காரம் என்ற உட்கருவிகள் வேறு. அவற்றைச்சார்ந்தறியும் உயிர் வேறாதலால் அந்தக்காணங்களில் ஒன்று உயிராகாது.

(33) மாணிக்கன் வினா.

சேதனாகிய (அறிஞனாகிய) உயிர்தானே அறியாம விருப்பதேன்?

ஆ. உரை.

உயிர் இயல்பிலறிஞனானும் செம்பிற களிம்புபோல மூலமலத்தினால் அவ்வறிவு மறைப்புண்டு அம்மறைப்பால் தானே அறியாது மாயையாலாகிய உள்ளாடல் புறவுடல் களோடு கூடியறிவின்றது. அவற்றோடு கூடும் நிலைகள் ஐந்துவகைப்படுகின்றன. ஆதலால் உயிர் தானே தனித்து நின்று அறியாது

(34) மாணிக்கன் வினா.

உயிர் ஐந்து நிலைகளை (அவத்தைகளை) அடைவதெப்படி?

ஆ. உரை.

மூலமலத்தால் அறியாமையுற்ற உயிர் (1) உடலில் துதலில் ஈடு தத்துவங்களைப் பொருந்தி நின்று நனவு (சாக் கிராவத்தை) நிலையடைகின்றது. (2) கண்டத்தில் உரு தத் துவங்களோடு பொருந்தி நின்று கனவுநிலை (சொப்பவைஸ் தை) யடைகின்றது, (3) நெஞ்சில் உயிர்ப்பு (பிராணன்)

சித்தம், ஆளன் (புருடன்) என்ற ந தத்துவங்களோடு பொருந்தின்று உறக்கம் (சுழுத்தி) நிலையடைகின்றது (4)நாயியில் (கொப்புழில்) பிராணன் புருடன் என்ற இரண்டு தத்துவங்களோடு பொருந்தின்று துயில் (துரியம்) நிலை அடைகின்றது (5) மூலத்தில் புருட தத்துவம் ஒன்றோடு பொருந்தின்று ஆழ்துயில் (துரியாதீதம்) நிலை அடைகின்றது. அவணின்று திரும்பி விழித்து நனவு நிலையடைந்து உலகில் நடமாடுகின்றது

ஐந்தவத்தைப்படும் பொழுது கருவியும் உயிரும் அமைச்சும் அரசும் ஒப்ப நின்று தொழிற்படுகின்றன.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

பாச விலக்கணம்.

(35) மாணுக்கன் வீனா.

கண் முதலிய ஐம்பொறிகள் ஒளி முதலிய ஐம்புலன் களைத் தாமே அறியுமோ? வெனில்,

ஆ. உனா.

கண் முதலிய ஐம்பொறிகளோடு உயிர் ஒற்றுமைப் பட்டு நின்றறிந்தாலன்றி அவை ஒளி ஊறு ஒசை சுவை நாற்றமென்ற ஐம்புலன்களையும் அறியமாட்டா. உயிர் நனவு நிலையிற்றொழிப்பட்டு நிற்கும்பொழுதும் ஒரு ஒலியை யூன்றிக்கேட்குங்கால் முன்னிற்கும் உருவைப்பற்றி

நோக்காமல் போவதுண்டு. இவ்வாறே பிறவும் ஆதலால் ஐம்பொறிகள் உயிரானே ஒளி முதலியவற்றை யறிகின்றன. தாமேயறியா என்க.

(36) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் தானே ஐம்புலனையறியுமோ? வெனில்:—

ஆ. உரை.

உயிர் மூலமல மறைப்புடைமையால் தானேயுணராது. முதல்வன் உணர்த்த உணர்ந்து ஐம்பொறிகளை ஒற்றித்தறி கின்றது.

(37) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் ஐம்பொறிகளை ஒற்றித்தறியுமின்ப துன்பங்கள் உயிர்க்காதல்போல, உயிரை யொற்றித்தறியும் இன்ப துன்பங்கள் முதல்வனுக்கு முளவாமோ? வெனில்

ஆ. உரை.

காந்தத்தின் முன் இரும்பு தொழிற்படினும் இரும்பின் விகாரம் காந்தத்துக்கில்லாமைபோல இறைவன் முன் அவனது சிற்சத்தியால் உயிரறிந்து துய்க்கும் இன்ப துன்பங்கள் இறைவனுக்காகா, ஆதலால் இறைவன் அவற் றால் விகாரியுமாகான் என்க.

(38) மாணுக்கன் வினா.

இறைவன் தனக்கென ஒரு பயனுமின்றி உயிர் உணர்ந்து துய்க்கச் செய்வதெதனால்? எனில்.

ஆ. உரை.

முற்றறிவும் அள்விலாற்றலும் உடைய இறைவன் சத்தியாகிய பேரருளுடையன். உயிர்கள் மூல மலத்தால் இயைந்துள்ள பசுத்துவத்தை நீக்கி சிவத்துவத்தை விளக்கி வீடுபேறடைவிக்க ஐந்தொழில் நடாத்தும் இறைவனும் அருளும் (அருட் சத்தியும்) குணியும் குணமும் போன்றன ஞாயிற்றுதன்னொளியொடு தாதான்மியமாய் (அதுவதுவாய்) இயைந்து நிற்குமாறுபோல முதல்வன் அவ்வருளொடு தாதான்மியமாயியைந்து நிற்பன். அருள் அவனியல்பு. தன் வயத்தனும் வேண்டத் தல் வேண்டாமையிலனுமாகிய இறைவன் தற்பயன் கருதியொன்றுஞ் செய்வானல்லன். உயிர்களை வீடுறுவிக்கும் பயன் கருதியே ஐந்தொழில் நடாத்துகின்றனன் என்க.

ஆறந்தூத்திரம்

பதி இலக்கணம்

(39) மாணுக்கன் வினா.

அசத்துப் பொருள் (மாறுவது)கள் எவை:— திஸ்ஸது யமுது

ஆ. உரை

மாறுது என்றும் ஒருபடித்தாய் உள்ளது சத்து. (உளது மாறுதது) பாசவறிவு பசுவறிவுகளால் அறியப்படும் பொருள் அசத்து (மாறுவது). அதாவது உயிர்-பொறி முதலிய புறக்கருவிகளாலும் உள்ள முதலிய உட்கருவிகளாலும் அறியும் அறிவு பாசவறிவு. யோகப்பழக்கத்தால் மூலமலங்குறைந்து பசுவறிவு சிறிதுவிளங்க அதனாலறியும் அர் பசுவறிவு. இவ்விருவகை யறிவுகளாலும் அறியப்

பொருள் அனைத்தும் தோன்றியழியும் மாறுதலுடையன ஆதலாலவையனைத்தும் அசத்து (மாறுவது) எவற்றினும் அறியப்படாதது இல்லாதது (இல்பொருள்) எனில் சத்து (உளது-மாறுதது) எனப்படுவது யாது

ஆ. உரை.

சத்து பாசவறிவு பசவறிவுகளானறியப்படுவது அசத்து (மாறுவது). எவற்றினும் அறியப்படாதது இல்லாதது (இல்பொருள்) எனில் சத்து (உளது-மாறுதது) எனப்படுவது யாது

ஆ. உரை.

சத்து பாசவறிவு பசவறிவுகளாலறியப்படில் உலகம் போல்மாறுபொருளாய் (அசத்தாய்). எவ்வாற்றினும் அறியப்படாததெனில் இல்பொருளாய். அவ்விருகிறனாயில்லாதது சிவசத்து. காற்றும் விண்ணும் கண்ணுக்குத் தோன்றாமையால் இல்பொருளாகாமைபோல உண்மையில் சத்து அவ் வறிவுகளுக்கெட்டாததால் அசத்தமன்று இல்பொருளமன்று பச ஞான பாச ஞானங்களாலறியப்படாததும், பச சிவத்தோடொற்றுமைப்பட்டு நின்று பதிஞானத்தால் துயத் தறியப்படுவதும் சத்து ஆம்.

அதாவது பசபாச ஞானங்களுக்கு (வியாபகமில்லறிவு களுக்கு) எட்டாதது சிவம்.-(வியாபகச் சித்துச்சத்து). பதிஞானத்தாலறியப்படுவது சடமாகிய (சத்தல்லாத) சித் துச்சத்து. எங்கும் நிறைந்ததாயும் ஞானவடிவாயும் மாறு தலற்று என்றுமுளது சிவசத்தாமெனலாம். அதுவேசத்து. சிவம் எங்கும் சிவனாகிவதி. ஏழாஞ் சூத்திரம். (வியாபித்தி) விவரங்களை.

சிறப்பதிகாரம்

பயிற்சி இயல். (சாதன இயல்)

(41) மாணிக்கன் வினா.

சிவசத்து அசத்தை யறியுமா? அல்லது அசத்து (சுடசத்து) சிவசத்தையறியுமா? எனில்

மாணக்கின் மான? அசத்து (சடசத்து)
உயிர் சந்த அநியமா?

பதினேட்டாவது படலம்

ரூக

ஆ. உரை,

வியாப்பிய (கிறையிடம்) மான பசுபாசங்களோடு
வேற்றுமையின்றி உடனாய் வியாபித்துள்ள முதல்வனுக்கு
வேறையொருபொருளின்மையின், அவன் அசத்தை அறிந்
தாங்கறிவனன்றி நம்மனோர்போல வேறுகச்சட்டியறியான்
அன்றியும் சிவசத்தின்முன் அசத்து கதிர்முன்னிருள்போல்
விளங்கித்தோன்றாததால் சிவசத்து அசத்தை அறியாது. (பஞ்ச
41-42-
43-44-
கண்ணாடி கண்ணோடு சார்ந்தொன்றை நோக்கும்.
சாராதபொழுது கண்ணாடிக்கு நோக்குமறிவின்மை போல்
அசத்து அறிவிலது (சடப்) ஆதலால் அது (அசத்து) சிவசத்
தையறியாது.

(42) மாணக்கின் வினா.

உயிர் (சிவான்மா) சத்தா அசத்தா? எனில்,

ஆ. உரை.

உயிர் சொல்லுளங்களுக்கெட்டாத - (வாக்கு மனதீத
மான) முற்றுணர்வும் எல்லாவல்லமையுமுடைய சிவமாகிய
சத்தமன்று; மாறுதலடையும் மாயையாலாகிய உடல்
கருவி புவனம் துய்ப்புகளாம் சடமாகிய அசத்தமன்று,
ஆனால் சிவமாகிய சத்தைச் சாரும்பொழுது சத்தாயும்
மாயையாகிய அசத்தைச் சாரும்பொழுது அசத்தாயும்
விளங்கும் சதசத்தாம் - மாறுதது மாறுவதுமாம்.

ஞாயிறும் விடயமும் (அறியப்படுபொருளும்) ஒன்று
னென்றறியப்பட்டாது. கண் ஞாயிற்றைச்சார்ந்து அதனையறி
யும், விடயத்தையும் சார்ந்து அதையும் அறியும். அதுபோல
சத்தும் அசத்தும் ஒன்றுனென்றறியப்பட்டாது. உயிர் சத்

தைச்சார்ந்து சத்தையறியும். அசத்தைச் சார்ந்து அசத்
தையறியும். ஆ த ல ா ல் உயிர் சத்தும் அசத்துமன்றிச்
சதசத்தாமென்க.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

ஞானமுணர் முறை

(43) மாணிக்கன் வினா

உயிர்களுக்கு எப்பொழுது பிறந்திறந்துழில் ஒழியும்?

ஆ. உரை.

பாச அறிவால் பிறப்பிறப்புகள் பெருகும். மெய்ஞ்ஞா
னம் உண்டானபொழுது பிறப்பிறப்புகளொழியும்.

(44) மாணிக்கன் வினா.

மெய்ஞ்ஞானம் உயிர்கட்கெவ்வாறு வரும்?

ஆ. உரை.

உயிர் ஒழுக்கம் (சரியை) நற்செயல் (கிரியை) யோகம்
ஆகிய தவத்தைச்செய்து கடவுளுலகம் முதலிய பதங்களை
யடைந் தின்பம் துய்த்து, முன்னுடம் பிறக்குநாள் அடுத்த
அவாவினைத் துய்த்தற் பொருட்டு மீளத் தவஞ்செய்தற்
குரிய நற்சார்பிற் பிறந்து தவம்புரிதலால் உளத்தூய்மை
யடைந்து அறம்மற மிரண்டும் ஒத்தகாலத்து ஞானாகிரிய
னையடைந்து மெய்ஞ்ஞானமெய்தும் என்க.

(45) மாணிக்கன் வினா.

ஆகிரியன் உயிர்க்குணர்த்துவது யாது?

ஆ. உரை.

ஞானசிரியன், இறைபுதல்வன் வேடர்பாற் சிக்குண்டு தன்னிலைமறந்து மயங்கினமை போல, உயிராகிய நீ ஐம்புல வயப்பட்டு வளர்ந்து இறைவன்பேரின் பப் பெருஞ்செல்வந் துய்த்தற் குரிமையுடைய அறிவு (சித்து) இனத்தினன் நானென்றுணராது மயங்கித்துன்புகின்றனை யென்றுயிர்க் கறிவுறுத்தி, ஐம்புலவேடரை விட்டுநீங்கிச் சிவத்தொடு வேறின்றி நிற்கு முறையை உணர்த்துவன் என்க.

(46) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்களுக்கு ஞானசிரியனாய் வந்துணர்த்துவது யார்?

ஆ. உரை.

உயிர்கள் ஒருமலமுடையர், இருமலமுடையர், மும்மல முடையரென முத்திறப்படுவர். அவர் புரிபாகமெய்திய காலத்தில் (அன்புமுதிர்ந்த காலத்தில்) மூலமலமாகிய ஒரு மலமுடையர்க்கு உண்ணின்று, மூலமலம் கருமமலமிரண் டுடையர்க்கு அவருள்ளிய நற்றேள் முக்கண் கறைமிட றுடைய வடிவாய் முன்னர்த் தோன்றியும், மும்மலமுடைய மக்கள் தேவர் முதலியர்க் கவ்வவர் வடிவுடை ஆசிரியரைச் சார்ந்தும் இறைவனே மெய்ஞ்ஞான முணர்த்தியருளுவன் என்க.

(47) மாணிக்கன் வினா.

ஒரு வடிவும் குணங்குறியும் அற்ற வாக்குளங்கட்கெட் டாத இறைவன் ஒருவடிவிறாய் எங்ஙனந் தோன்றுவன்?

ஆ. உரை.

குழுவியின்பாலுள்ள அன்பால் தன்னிடத்து முன்னில் லாத முலைப்பாலும், தன்னீரும் அன்னைக்குண்டாவதுபோல

எல்லாவல்லமைபுமுடைய இறைவன் தனக்கென வடிவொன்றுமில்லையினும் அருளால் அன்பர் நினைத்த வடிவாய்த் தோன்றியருளுவன் என்க.

(48) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் தன்னியலை ஏன் அறிவதில்லை?

ஆ. உரை.

படிகத்தைச் சார்ந்த பலவேறுவகைப்பட்ட நிறங்கள் அப்படிக வொளியைக் கீழ்ப்படுத்தித் தத்தம்மியல்பினையே விளக்கி நிற்குமாறுபோல, உயிரைச் சார்ந்த ஐம்பொறிகள் உயிரினியலைக் கீழ்ப்படுத்தித் தம்மாற் காட்டப்பட்ட காட்சிகளையே உயிர்க்குக் காட்டி நிற்கின்றமையான் இவ்வுயிர்கள் ஐயுர்ணவுகளான் மயங்கித் தம்மையுணரா.

படிகம்-பளிங்கு.

(49) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் தன்னை யுணர்ந்து, தலைவன் அடி எவ்வாறு கூடும்?

ஆ. உரை.

படிகம்போல் ஐம்பொறிகளினியல்பைத் தன்னியல்பென மயங்கி நின்ற உயிர், முதல்வனாகிய ஆசிரியன் மொழியால் அறிவுருவாய்ப்-பாவுவதாய் (சித்தாய்-வியாபகமாய்) உள்ளதான், பருப்பொருளாய்-ஒரிடத்ததாய் (சடமாய்-ஏகதேசமாய்) உள்ள ஐம்பொறிக்காட்சிகளின் வேறுஎன்று தெளிந்து, தடையுற்ற ஆற்றுநீர் சிறை நீங்கிய பொழுது சென்று கடல்புக்கொன்றாத்தல்போலக், கருவிகளானாயபாசஞானத்தடையுற்ற உயிர் அத்தடை நீங்கியவழி முதல்வன் திருவடியைக் கூடி அதன் கண்ணடங்கும்.

உயிர் ஐம்பொறிக் காட்சிகளையும், உட்கருவிகளையும் சாரல் பாசஞானம். அவற்றை நீங்கி முதல்வனை யெண்

ணித் துளக்கமின்றி நிற்கல் அவன்றிருவடி கூடல். அது உயிர் புறக்கருவியுட்கருவிகளிற் செல்லாதொரு முகப்பட்டு முதல்வனை நினைந்து அதுவேயாய் நிலைத்து நிற்கல் ஆம்.

(50) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் முதல்வனை எவண் சென்று கூடுவன்?

ஆ. உரை.

முதல்வன் உயிரோடு இரண்டறக்கலந்து வேறற்று னோன் (அநந்தியன்). ஆதலின் உயிர் வேற்றிட்டுச் செல்லாது இருந்துழியிருந்து முதல்வனை நீங்காணய் அவனருளாலறிந்து கூடுவன்.

(51) மாணுக்கன் வினா.

உலகாசிரியர்பாற் சூழ்பெற்றோரும், கடலிலடைந்த ஆற்றைப்போலச் சிறிதும் திரும்பாரோ?

ஆ. உரை.

பரிபாக முதிர்ந்தகாலத்தில் முதல்வன் உண்ணி னும் முன்னின்றும் சார்ந்து சின்றும் சூழ் அருளப்பெற்றோர் உடனே ஞானமெய்தித், துய்வினை தீரில் முதல்வனோ டிரண்டறக் கலந்து வீடுபெறெய்துவர். அங்ஙனமின்றி முறையே ஒழுக்கம் நற்செயல், யோகப்பயின்று உலகாசிரியர்பாற் சூழ்பெற்றோர் நீர்ப்பாசி கல்லெறிந்தவழி நீங்கப் பின் பாவுதல்போல் ஐம்பொறியுணர்ச்சிகளினின்று நீங்கி முதல்வனடிகூடி நின்று யோகப்பயிலுங்கால், மலம் கன்மம் மாயைகளின் வாதனையால் (முன் பழக்கத்தால்) மீண்டும் ஐம்பொறிவழியிற் சேரினும், அயரினும் மறுத்தும் முதல்வனை எண்ணி நின்று பயின்று திருவடி கூடுவர். ஆதலால் உலகாசிரியர்பாற் சூழ்பெற்றோர் யோகமுற்றும் வரை திரும்பவும் பயில்க

உயிர் இறைவனோடு கூடச் செய்யும் பயிற்சி ஓகம் (யோகம்) எனப்படும். ஓகம்-கூடல். ஓகம் யோகம் என்றதல் ஆறு-பாறு, ஆனை-யானை, ஆடு-யாடு, முதலியன போன்ற போலி.

ஒன்பதாதி துத்திரம்.

உயிருவளிப்பு (ஆன்மசுத்தி)

(52) மாணிக்கன் வினா.

உயிர் எந்த ஞானத்தில் முதல்வனைக்காணும்?

ஆ. உரை.

உயிர் பதி ஞானத்தால் பதியைக்காணும்.

(53) மாணிக்கன் வினா.

உயிர் எவ்வாறு பதிஞானத்தை யடைந்து பதியைக் காணும்?

ஆ. உரை.

உயிராற் காட்டப்பட்டு ஒரு பொருளைக் காணும் கண் தன்னைக்காணாது; அப்பொருளைக் காண்பித்திற்கும் உயிரையும் காணாது. அதுபோல் முதல்வனா லுணர் த்தப்பட்டு ஒன்றனை உணரும் உயிர் தன்னியல்பை உணராது, தன்னை யுணர்த்திநிற்கும் முதல்வனையுமுணராது. இத்தகைய உயிர் ஆசிரியன் சூழால் தான் பொற்புலன் கருவிகளாகிய அசத்தன்று; தன்னையுணர்த்தும் முதல்வனாகிய சத்துமன்று என்றோர்ந்து புறக்கருவிகளோடும், உட்கருவிகளோடும் புணராது அசைவற நின்று சிவன நான் (சிவோகம்) என முன்னி நிலைக்கில் கலுழன் முன்னலால் (கருட பாவனை யால்) விடம் நீங்கி நலம் பிறத்தல்போல மூலமலவிருள்

மறைப்பு நீங்கிப் பதிஞான வொளிதோன்றும். தோன்றவே கதிராற்கதிரவனைக் காணல்போல உயிர் அப்பதி ஞானத் தால் பதியை அறிவன் என்க.

(54) மாணிக்கன் வினா.

உலகிற் பாசந்துய்த்த பழக்க வீர்ப்பு (லோகவாசனை) உயிருக்கு எவ்வாறு நீங்கும்?

ஆ. உரை.

வேம்புதின்ற புழு அதைவிட்டுக் கரும்பைத்தின்னத் துவக்கி யதன் சுவையறிந்தும் பழக்கமிகையால் மறுத்தும் வேம்புதின்ன அவாவல்போல, உயிரைத் துன்புறுத்தும் பாசத்துய்ப்பை அசத்தென வறிந்து, சிவனென்னும் முன்னலால் பதிஞான மெய்திப் பதியின் காட்சி யெய்திய பின்னும், அக்காட்சி நழுவிப் பாசத்துய்ப்பிற்செல்ல ஆர்வ மெழில், ஆசிரியன் சூழ்பெற்றுப் பயில்வோன் தானாகக் கடையில் ஐந்தெழுத்தாம் மத்தால் முன்னலாகிய கடைதல் நிகழ்த்த அதில் பதிஞானமாகிய தீ யெழும். அத்தீ, பயில் வோனாகிய இரும்பைத் தன் வடிவாகும். ஆகவே உயிர்க் குப் பாசந்துய்த்த பழக்கவீர்ப்பொழியும். ஆதலால் அந் நிகழ்ச்சியுண்டாதற்குரிய ஐந்தெழுத்தின் முன்னலே பாசந்துய்த்த பழக்க ஈர்ப்பை நீக்கும் மருந்தாமென்க.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

பயனியல் (பாச நீக்கம்.)

(55) மாணிக்கன் வினா.

உயிர்சிவனென்னு முன்னலில் (சிவோகம் பாவனை யில்) நிலைத்த பின்செயற் பாலதியாது? எனில்.

ஆ. உரை

ஞானக்கண்ணுற் காணத்தக்க முதல்வன் உயிரொடு தானுடனாய் சின்றறியவும், வேறு காணப்படுமாறின்றி யானே அறிந்தேனெனும்படி உயிர்தானேயாய் ஒற்றுமைப் பட்டு உயிரின் வழிகின்ற அப்பெத்த நிலைபோல் (அதாவது பெத்தகாலத்து முதல்வன் உயிர் தானேயாய் நின்ற முறை மை போல்) உயிர் அம்முதல்வனோடுடனாய் சின்றறியினும் தானென வேறுகாணப்படுமாறின்றி அவனோடொற்றுமைப் பட்டு அவ்விறை பணியின் வழுவாது நிற்கல் வேண்டும்.

உயிர் சிவத்தோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்கல் என் பது விளக்கொளியைக் கண்காணுங்கால் அதுவதுவாய் நின்றகாணும் பெற்றித்தாய், முதல்வனை உயிர்காணுங்கால் தன்னையும் முதல்வன் வண்ணமாய்க்கண்டு நிற்கல்.

(கருத்து) முதல்வன் இவ்வுயிராய் சின்றபடி உயிர் அவனிடத்தொன்றுபட்டு அவனாய் நிற்க என்க.

(56) மாணிக்கன் வினா

உயிர் உடம்பொடு நிற்குங்காறும் அது துகர்தற் கேற்பட்ட துய்வினை (பிரார்த்த கருமம்)யும் அதுபற்றி யேறும் வரும்துய்வினை (ஆகாமியவினை)யும், துய்வினை துய்ப்ப தற்குத் துணைக்காரணமாய் உடனிற்கும் முயற்சியும் இன்றி யமையா துண்மையின், அவை உயிர் முதல்வனோடேகனாகி நிற்கற்குத் தடையாகாதோவெனில்.

ஆ. உரை.

வினைகளை துகர்தற்கும் ஈட்டுதற்குங் கருவியாகிய பொறிகளும், உட்கருவிகளும் மாயையின் விகாரமாயின வன்றி உயிரன்று. அவைதொழிற்படலும் முதல்வன் வயத்

தனவன்றி உயிர்வயத்தனவன்று; வினை நிகழ்ச்சிக்கு வாயி
லாகிய காட்சிப்பொருள்களும் மாயையின் விகாரமாயின
வன்றி உயிரன்று. அவற்றோடியைந்து நின்று வினைகளை
துகர்தற்கும் ஈட்டுதற்கும் வினைமுதலாகிய உயிர்களும்
ஞானச்செய்திகளை முதல்வன் விளக்கியவழி விளங்கி அல்
லுழி விளங்காமையின் உயிர்கள் அம்முதல்வன் வயத்த
ராவன்றித் தன்வயத்தராகார். என்றிவ்வாறு பசுபாசங்க
ளதியல்பை புள்ளவாறுணர்ந்து யான் எனதென்னுஞ்
செருக்கற்றுச் செய்வனவெல்லாம் அவனருள் வழிநின்று
செய்யுஞ் செயலாகக் கண்டுகொண்டிருப்பராயின், முதல்
வன் அவர்க்கு வெளிப்படத்தோன்றுவன். அவ்வடியவர்
எவ்வுடலிலிருந்து எவ்வினைகளைப் புரியினும் அவை அவர்க்
குக் கட்டு (பந்தம்) ஆதலில்லை.

முதல்வன் யான் எனதென்னும் செருக்குடையா
ருக்கு வினைப்பயனை ஊட்டி வருவினையுஞ் சார்புரிவன்.
யான் எனதென்னும் செருக்கற்று இறைபணி நிற்பவர்க்கு
நலஞ்செய்பவர்க் கவர் நல்வினைகளும், தீங்குசெய்பவர்க்கவர்
தீவினைகளுஞ் சார்ந்து பலன்றாஅவன் புரிவன்; அடியவரைத்
தீவினை சார்ந்து பயன்றாது ஆதலால் ஏகனாகி நிற்பற்
கவை தடையுமாகா என்க.

(57) மாணிக்கன் வினா.

பெருங்காயம் வைத்திருந்தபாளை அது நீங்கியபொழு
தும் முன்மணம் வீசுதல்போல, ஞானிக்குமுற்செய்வினை
பயிற்சி வயத்தால் வந்தேறாதோவெனில்;

ஆ உரை.

ஞானிக்கு இங்குளி வாங்குங்கலம்போலப் பயிற்சி
வயத்தான் ஓரோவழி உலகவாசனைபற்றிப் பிறழ்வரினும்

பெருங்காயத்தின் மணத்தோற்றமேயன்றி அஃது கறிக் குதவாமைபோல வினைவாசனைத் தோற்றமன்றி இருவினை சென்றனைதலும் அதனால் வரும்வினை வந்தேறலும் உண்டாகாது. சிறிதுவந்தேறிலும் தீத்தடை (அங்கித்தம்பனம்) கைவந்தார்க்குத் தீச்சுடாமலும் மருந்தருந்தித் தேர்தவர்க்கு விடமேறாமலுமிருத்தல்போல்வருத்த மாட்டாது என்க.

(58) மாணுக்கன் வினா.

ஏகனாகியிறைபணி நிற்பார்க்கு மும்மலங்களெவ்வா ரெழியும் எனில்.

ஆ. உரை.

உலகி லென்செயலெல்லாம் உன் ஆணையே-நீயே யுண்ணின்று செய்வித்தும் செய்கின்றாய் எனக்கென வொரு செயலுமின்றென்றுன்னியேகனாகியிறைபணியினிற்பார்க்கு நானென்ற முனைப்பின்மையால் ஆணவமலமும், பொறி புலன் வழியிற் சாராமையால் மாயை மலமும், ஞானி சிவமே யாய் நிற்பலானும் சிவம ஞானியைத் தானுக்கிக்கோடலானும் முவினைகளும் ஒழிகின்றன. அதாவது ஆசிரியன் ஞானதிக்கை செய்த பொழுதே வறுத்தவித்துப்போல் பொதிவினையும், நான் எனதென்னும் செருக்கற்று ஏகனாகி நிற்பலாத்துய்வினையும், நான் எனதென்னும் செருக்கொழி தலால் வரும்வினையும் ஒழிகின்றன. எடுத்தவுடலொழியுங்கால் மலவாசனையும் ஒழிந்து மறுபிறப்பிலதாம் என்க.

(59) மாணுக்கன் வினா.

புண்ணியங்கள் செய்வாரும், துறந்து தவஞ்செய்வாரும் பிறப்படைதலும், இறைபணி நிற்பார்க்கெய்யும் பாதகங்கள்புண்ணிய மாதலும், எங்ஙனம் பொருந்தும்? எனில்,

ஆ. உரை,

புண்ணியப்பதிகள் கண்டும், தீர்த்தங்களாடியும் காடுகளிறற்றிர்த்தும் கிழங்கு கனிகளருந்தியும், மலைக்குகைகளிற்போயிருந்தும், பசி நீர் வேட்கை முதலியன வாழிந்தும், நீண்டநாள் சாவின்றி யிருந்தும் தவம்புரியினும், ஏகனாகி இறைபணியினில்லாதார் பிறவியிற்படுவர். இறைபணியி யினிற்குப் ஞானிகள் பெண்களோடு கூடி இன்பந்துய்த்திருக்கினும், இறைவன் பொருட்டுப்பாதகங்களைச் செய்தினும், இறைவன் அவற்றைத் தன்பணியாக்கி வீடு பேறருள்வன். ஆதலால் புண்ணியங்கள், தவங்கள் புரியினும் ஏகனாகி யிறைபணி நில்வார், மீட்டும் பிறந்து பரிபாகமெய்தி வீடுபேறடைவர். ஏகனாகி யிறைபணிநிற்கும் ஞானிகள் உலகின்பில் வீழினும், இறைவன் பொருட்டுக்கொடுவினைபுரியினும் செருக்கும், பற்றுமின்மையால் அவை புண்ணியமாய்ப் பிறப்பின்றிச் சிவத்தோடிாண்டறக் கலக்கும் வீடுபேறடைவர் என்க.

பதினேற்றத் துத்திரம்.

சிவப்பேறு—சிவத்தின்பால் அயராவன்பு சேலுத்தி

நிலைத்தல்.

60 மாணிக்கன் வினா

இவ்வுலகிற்பற்றுடையாருக்கும், இவ்வுலகும், இதிலுள்ள மண், பெண், பொன்னென்ற ஆசைப்பொருள்களும் நிலையற்றனவெனவவற்றின்பால் வெறுப்படைந்த துறவிகட்கும் குணங்குறியற்ற இறைவன்பால் அன்புண்டாவதற்குக் காரணமென்னை?

ஆ உரை.

(1) உயிர்கள் உடலொடுகூடிச் சுவை ஒளி ஊறுஓசை நாற்றம்பற்றி துகர்தல், இன்பந்துய்த்தல், அறிதல் முதலிய யனபுரிய அவற்றோடொன்று பட்டு நின்ற னணாத்தலும், (2) உயிரியாதப, புரியாதும் நிகழும் உடலில் செயல்களும், உலகிற் செயல்களும் நிகழ்த்தலும், (3) மலங்கள் பாகப்பட படைப்பாதி சீகழ்த்தலும் ஆகிய கையமாறு கருதாத துணை களை இறைவன் இடைவிடாது செய்தலை ஆழ்ந்து கருதியறியுந் தோறும் அவன்மாட்டு அன்பு பெருகுமாதலால், அவன் செய்ந்நன்றியைக் கருதியறிதலே அவன்பா லன்புண்டா தற்குக் காரணமாம்.

காட்டக்காணும் கண், உருவத்தைக் காணுமபடி அத னோடொன்றுபட்டு நின்ற காட்டும் உயிர்போல, அறிவிக்க அறியும் உயிர், காணப்படு பொருளை (விடயத்தை)க் காணும் படி முதல்வன் உயிரோடொன்றுபட்டு னன்றுகாட்டுகின்ற னன். இவ்வாறே சுவை ஊறு ஓசை மணம் பற்றி துகரவும், இன்பந்துய்க்கவும், அறியவும் முதல்வன் புரிதல் கண்கூடா தலின் அதனை இச்சூத்திரத்து “காணும் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்-காண வுள்ளத்தைக்கண்டு காட்டலின்” என்று கூறப்பட்டுளது. காட்டலின் என்பது அறிவித்தற் பொதுமையைக் குறித்தலாகக்கொண்டு எல்லாவகை அறி வித்தலையும் கொள்ளினும் பொருந்தும. உயிரியாத உடலில் நிகழும் செயல்களும், மலங்கள் பாகப்பட சீகழும் படைப் பாதி செயல்களும் ஆகிய நன்றிகளும் கருதலளவையானும் உபாயளவையானும் அறியத்தக்கன வாதலால் அவற்றை இச்சூத்திரத்து விரித்துக்கூறுது உய்த்துணாவைத் தோதப் பட்டதென்க.

(61) மாணுக்கன் வினா.

முதல்வனால் உயிர்காணல் எவ்வாறு நிகழ்கின்றது?

ஆ. உரை.

விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து, கண்ணொளி யோடுகூட உருவத்தினும் கலந்து கண்ணவ்வுருவத்தைக் காணுதல்போல, அறிவிக்க அறியுமியல்பினவாய உயிர்களும் முதல்வனுணர்வு தம்முணர்வோடு விரவி நின்று தம்மோடு கூடச்சென்று விடயத்தினும் (காணப்படு பொருளினும்) விரவி நின்றால் விடயவறிவு விளங்கி அதனை அறிகின்றன.

(62) மாணுக்கன் வினா.

உயிர்க்கறிவு விளங்குதற்கன்றி, விடயத்தை (காணப் படுபொருளை)ப்பற்றுதற்கும் முதல்வன் துணைவேண்டுமோ வெனில் ?

ஆ. உரை.

வேண்டும். விளக்கொளி கண்ணொளியோடுகலந்தபொழுது கண்ணிற் காணுமறிவு விளங்கலும், விளக்கொளி கண்ணொளியோடு சென்று (அறியாமை போக்கி) உருவத்தையறியும்படி அதிற் பற்றுவித்தலும்போல, முதல்வனுணர்வு உயிருணர்வோடு விரவி நின்று அதனோடுகூடச் சென்று (அறியாமைபோக்கி) உருவத்திற் பற்றுவித் துடனின்றி உயிர்க்கறிவித்தலும் முதல்வனே யாதலின் அவன்றுணையின்றி அறிதலும் பற்றலும் நிகழாவென்க.

(63) மாணுக்கன் வினா.

கண்ணுக்குக் காட்டித் தான் காண்கின்ற உயிர்போல, உயிருக்குக் காட்டித் தான் காண்கின்ற முதல்வன், உயிரை அறிவு இச்சைசெயல்களிற் செலுத்தி உயிருடனின்றி அறிதல் வேட்டல் செய்தல்புரிதலால் அவற்றாலுண்டாம் அறமமற் (புண்ணியம் பாவம்)கள் முதல்வனைப் பற்றுவோனில் ?

ஆ. உரை.

உயிர்களின் அறம் மறங்கள் முதல்வனைப் பற்றா. கட்டில் (பெத்த நிலையில்) முதல்வன் உயிராய் நின்று காண்டலின் விடயங்கள் உயிருக்காயின வீடுபெற்றில் உயிர் முதல்வனாய் நின்று காண்டலின் விடயங்களெல்லாம் உயிருக்கின்றாயின; விடயங்களின் பயன் முதல்வனுக்கு மின்றாயின. எங்ஙன மெனில், கண்ணுக்கொளிதரும் ககிரவனைக் கண்ணுக்குண் டாம் இன்பதன்பங்கள் பற்றுமைபோல, ஒன்றினும் பற்றின்றி அனைத்தையும் பொதுவகையானுணர்த்தி யுண் டும் முதல்வனையும் உயிரின் அறம் மறங்கள் பற்றுவென்க.

(64) மாணுக்கன் வினா.

இறைவன் உயிர்களைப் பலவகைச்செயல்களிற் செலுத்தி இயக்கலால் விகாரி (மாறுபாடடைபவன்) ஆகானோ வெனில்?

ஆ. உரை.

காந்தத்தாலியக்கப்படும் இரும்பின் விகாரங்கள் காந் தத்துக்கின்றாதுதல்போல, இயக்கப்படும் உயிர்களின் விகாரங் கள் இயக்கும் இறைவனுக்கின்ற மென்க.

(65) மாணுக்கன் வினா.

சுவை ஒளி ஊறு ஒசை நூற்றங்களை உயிர் உணர்தற் கும், முதல்வனுணர்தற்கும் வேற்றுமை யாதோவெனில்?

ஆ. உரை.

உயிர் ஐம்பொறிகளையும் ஒவ்வொன்றாகப் பற்றியது வதுவாய் நின்றுணரும். ஒன்றைப்பற்றியுணரும் பொழுது பிறிதொன்றை யுணராது. அன்றியும் உயிர் நான் காண் கின்றேன், நான் சுவைக்கின்றேன் என்திவ்வாறு அகங்

கரித்துத் துய்வினை (பிராப்தகருமத்தை) யைத்துய்த் தொழிக்கின்றது. முதல்வன் எங்கும் நிறைந்தவனாதலால் எல்லாவற்றையும் பொது வகையால் ஒருங்கே யுணர்ந்து, அவ்வுயிர்களுடனினு சிறப்பு வகையானு முணர்ந்து, உயிர்கள் துய்வினைகள் துய்த்தொழித்து வினைகள் நீங்கிப் பரிபாக மெய்திப்பேரின்ப மடைந்துய்யச் செய்கின்றனன். ஆதலால் முதல்வனுணர்த்த வுணர்ந்து தானென்றகம் கரித்துத்துய்க்கும் உயிரின் சிற்றுணர்வுக்கும், எல்லா மொருங்குணர்ந்துணர்த்தும் முதல்வன் பேருணர்வுக்கும் வேற்றுமை பெரிதுளதென்க.

(66) மானுக்கன் வினா.

உயிர் முதல்வனை நோக்குழி முதல்வனுணர்வு உயிரு ணர்வொடு கலந்து தன்னை நோக்குதல், எல்லாமாய்வேற்று ஒன்றாய் விளங்கும் அவனுக்கு * தற்காண்டல் (ஆன்மாச் சிரயம்) என்ற குற்றத்துக்குட் படாதோ வெனில் ?

ஆ. உரை.

படாது. கண் கண்ணாடியினின்று தன்னைப்பார்த்தாற் போல முதல்வன் உயிரினின்று தன்னைப்பார்த்தல் தற்காண்டற் (ஆன்மாச்சிரயம்) குற்றமாகாது கண்ணாடி உள்ளவடிவத்தையே எதிர்காட்டுவதன்றிப் பிறவடிவத்தைக் காட்டு தலின்மையின்.

(67) மானுக்கன் வினா.

உயிரறியாதும், புரியாதும் உடலிற் செயல்களும் உலகிற் செயல்களும் பல நிகழ்கின்றன. அவையாரால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன எனில் ?

* தற்காண்டல் = தன்னைப்பற்றுதல்.

ஆ. உரை. உடலிற் செயல்கள்.

உயிர்கள் உணவுகளை யுட்கொள் கின்றன. உண்டவுணவு இரைப்பையிற்சென்று மசிக்கப்பட்டுப் பலவகைகளாகப் பாகப்பட்டுச் சாரம் செந்நீர் ஊன் கொழுப்பு என்பு மூளை வெண்ணீர் என்ற ஏழு தாதுப்பொருள் களாக்கப்பட்டு அவை உடலெங்குஞ் சென்று அவற்றால் தோல் நரம்பு பலவகைச்சதை பலவகை யென்பு மூளை மயிர் முதலியன அமைக்கப்பட்டு அவற்றால் எல்லாத் தொழில்களும் நிகழ் கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் தொழிற்பட்டமைதலை, உயிரிகின்றதா அல்லது புரிகின்றதா ? இச்சாரப்பொருள் கள் போக உணவில் எஞ்சுகின்றவை மலம் சிறுநீர் அழுக்கு எச்சில் கவண் சளி கண்ணீர் வியர்வை கரிவாயு முதலிய கழி பொருள்களாகக் கழிகின்றனவே. உயிர் அவற்றைப் பகு த்து அமைத்துத் தொழிற்படப் புரிகின்றதா ?

புகைவண்டி இயந்திரத்தில் அமைந்திருக்கிற குழாய் கள் சக்கரங்கள் தண்டுகள் கம்பிகள் ஆறைகள் முதலியவற் றில் ஒவ்வொன்றும் அதில் நிகழும் தொழில்களுக் கின்றி யமையாதனவெனத் தேர்ந்தமைத்து இயக்குவானொருவ னிருந்தியக்கினை லொழிய வவையியங்காமைபோல, மக்களு டலிலுள்ள ஒவ்வொரு சிறுபகுதியும் இஃதிதுசெய்தற்பயத் தென்று முற்றுமறிந்து செய்து அதையியக்குவானொருவ னில்லாவிடில் உடலிலுள் வினைகளொன்றும் இயங்காதென பதொருதலை. உயிர் அவற்றை அறியும் அறிவும் இல்ல தாதலின் அங்கனமியக்குவான் உயிரின் வேறுகிய கடவுள் எனப்படுகின்றான்.

உடலின் அமைப்புகள்.

உடலிலுள்ள சுவையொளி ஊறு ஓசை நாற்றமாகிய ஐயுணர்வுடைய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற அறி கருவிகளின் வியப்பான அமைப்பை யாவன் செய்தவன்? அவற்றிலுள்ள சிறுபகுதியையாவது செய்யும் வல்லமையுள்ளா னொருவ னுலகிலுளானா ?

சேய்மையிலுள்ள ஒரு மாம்பழத்தைக் காணக் கண்ணும். அடுத்துச் செல்லக்கூ லும, குனியத்தகுதியாக வளைய இடுப்பும், எடுக்க-பற்றத் தக்க விலக்கோடுள்ள கையும், அதை வாயிலிட மடங்கும் முளங்கையும். உண்ணவாயும், மெல்லப்பல்லும், கீழ்விழாதுகாக்க உதடுகளும், சுவையறிய நாவும், விழுங்க மிடறும், அஃதுட் சென்று தங்க இரைப் பையும், அதின் சாங்களைப் பகுத்துத் தூய்தாக்கி உட லெங்குஞ் செலுத்தி உடலை வளர்க்க ஈரல்-தாமரைக்காய்-செந்நீர்க் குழல்கள்-சிரைகள்-புரைகள் முதலியவற்றை அரி யவன்மையும் இயல்பும் உடையனவாய் அமைத்து நடத்து பவன்யாவன்? அவை தாமேயமையுமா? ஒன்றுக்கொன்றி ணங்கி இயங்குதோறும் உண்டாம்பயனைக் கருதி நோக்கு ந்தோறும் அங்ஙனம் செய்பவன்பால் அறிஞர்க்கு நன்றி யறிதலும் அன்பும் பெருகுகின்றது.

உலகீற் செயல்கள்.

உடலிற்செயல்களையும், உடலிற் கருவிகளினமைப்பு களையும் ஆழ்ந்துகருதில் முற்றறிவும் முடிவிலாற்றலும் போருளும் உடைய எங்கும் கிறைந்த ஒரு பொருள் அவற் றின் பயனை முற்றுமறிந் தியற்றி யியக்காவிடில், அவை அமைந்தியங்காவென்பது திண்ணம். அவை யிரண்டும், உடல் கருவி (தனு-காணம்) எனப்படுகின்றன.

அவ்விறைவன் பலவிலக்க வகையான இயங்கியற் பொருள்களாகிய உயிர்கள் தங்கி யிருத்தல், உண்ணல் காண்டல் உயிர்த்தல் உலாவல் இளைப்பாறல்களுக்குரியன வாக மண் நீர் தீ கால்விண் என்ற பூதங்களை யியக்கி, அவற் றின் கலப்பால் உலகங்களைப் படைத்து, உலகங்களிலுள்ள உயிர்களுக்கு உணவு உடை அணி ஊர்திகளாகவும், மருந் து களாகவும், வீடு முதலிய இருக்கைகளாகவும்ஆய்ப், பயன் றரப்புகின்றனன்

மண் நீர் தீ கால் விண் இல்லாவிடில் தவசங்கள், இலை காய் கனி விதைகளுண்டாகா அவை யில்லாவிடில் உயிர்கள் பிறந்து உண்டு வளர்ந்து நிலைபெறு. உயிர்கள் பிறந்து வளர் ந்து அழியாவிடில் அவை துய்வினைகளைத் துய்த்து மல பாகத்தை யடைந்து தூய்மை யெய்தா.

உயிர்களுக்குணவாய் கேப்பை நெல் கோதுமை முத லிய தானியங்கள் புல் பூண்டு செடி கொடி மரம் முதலிய வற்றைப் படைத்தலில் நிகழும் முற்றறிவோடு கூடிய செயற்கரிய செயல்கள் அளவிறந்தன. அச் செயல்கள் முற்றறிவும் அளவிலாற்றலுமுடைய வொருவன் அறிந் தியக்கினாலன்றி எங்ஙனம் நிகழும்?

காட்டொன்று கூறில்.

சுறிய ஆலம் விரையில் எவ்வளவு பெரிய மரங் கொப்புக் களை இலை பூ காய் கனியுண்டாதற்குரிய வமைப்புகள் துண் ணிது சுருங்கி யடங்கியிருக்கின்றன. அதன் வேர்வழியாய் நீர் பூச்சாரங்களோடு இழுக்கப்பட்டு அவை மரம் பட்டை இலை பூ பால் காய் கனி விரைகளாயமைபடுகின்றன. உண வுப் பொருள்களில் ஒரு அரிசியிலுள்ள சாரங் ளனைத்தை யும் முற்றும் அறியவாவது, அவற்றிலொன்றை மண் நீர்க ளிலிருந்தெடுத்து அமைக்கவாவது மக்களால் இயலுமா ?

உலகில் மாஞ் செடிகளும், உடல்களும் உண்டாக்கும் வியப்பான படைப்புகள் இயற்கையென்று கூறல் பொருந் தாது. உடல் செடி முதலியவற்றின் அமைப்புகள் ஒன்றுக் கொன்று இன்றியமையாத பயனுடையனவாய்ப் படைக் கப்பட்டிருத்தலால், மண்ணினின்று பாணை வளைவாணை யின் றியமையாமைபோல, அவற்றை யுணர்ந்துசெய்வாணையின்றி உலகில் உடல் செடி முதலியன செய்யப்பெறு.

உலகிலுயிர்களும், நிலையிற் பொருள்களும் தொழிற் படற்கூப் பகலையும், ஒளிவெப்பம்நிறம்சாரமுதலியவற்றைச் செய்யக் கதிரவனையும், இளைப்பாறலைச்செய்ய இரவையும், தண்ணொளியெய்ய திங்கள்முதலியவற்றையும், அவைதோற் றம் வளர்ச்சி ஆழிவுகளை அடையக் கார்ப்பருவ முதலிய ஆறு பருவங்களையும் அமைத்து, கதிர் மதி உடுக்கள் அண்டங் கள் ஆதரவொன்றுமின்றிப் பெருவெளியினின்று முறைப் படி சுழன்றியங்க ஒருவனியக்குகின்றனன்.

ஆதலால் உடலிற் செயல்கள், உடலினமைப்புகள், உலகிற் செயல்கள், உலகங்கள் இவற்றை ஆழ்ந்து கருதிப் பார்க்கில் செய்வோணையின்றிச் செய்வீணையின்மையால் செய்வோன் உளன. அவன் கடவுளெனப்படுகின்றனன்.

(68) மாணிக்கன் வினா.

உயிர் வினை (கன்மம்) உடல் இவை ஒன்றுக்கொன்று சார்புடையனவாயிருத்தலால் அவை ஒன்றையொன்று சார்ந்து பிறப்படையாதோ? வெனில்

ஆ. உரை

அடையாது. உயிர் உணர்த்த வுணரும் சிற்றறிவது; தானே வினையை யுணர்ந்து அதற்கேற்ற வுடலைச்சாரும்

வலியுடையதன்று. வினை அறிவிலது (சடம்) ஆதலால் தன்னைச் செய்தாரைச் சார்ந்து பயனளிக்க வலியதன்று. உடலும் அறிவிலதாதலால் தர்ணே தோன்றவும், உயிரை யறிந்துசாரவு மாட்டாது என்க

(69) மாணிக்கன் வினா.

உயிர் உடல் கன்மம் பயன்றும் காலமறிந்து சார்ந்து தொழிற்படாவெனில் அவை யெவ்வாறு தொழிற்படு கின்றன?

ஆ. உரை.

உயிர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயையென்ற மும்மலங் களுடையன. முற்றறிவும் அளவிலாற்றலும் போருளு முடைய இறைவன், உயிர்களின் கன்மமலம் பாகப்படுத்திப் பொருட்டு உலகை யொடுக்கி, ஆணவமலம் பாகப்படுத்திப் பொருட்டு மீளவுளதாக்கி, அவ்விரண்டுக்குந் துணையாக உடல், கருவி, உலகம், துயப்பு(தனு காணம் புவனம், போகம்) களை மாயையினின்றுமாக்கித் துய்ப்பித்து ஆணவம் கன்மங் களைப் போக்கித் துய்தாக்கி அருளி யின்பமடைவிக்கின்ற னன். உயிர்கள் பொதிவினை, துய்வினை, வரும்வினைகளைபுடையன. உயிர் ஒருடலைச்சாரும்கால் அவ்வுடலுள்ளவரை துய்க் கத்தக்க பருவமடைந்த துய்வினைகளை யறிந்து இறைவன் உடலொடு புணர்க்கின்றனன். அது துய்வினை துய்க்குங்கால் வந்தேறும் வினைகள் வரும்வினை. முற்பிறவிகளிற்செய்து துய்க்கப்படாமல் எஞ்சியிருக்கும் வினைகள் பொதிவினை.

ஒடுக்க காலத்தில் பூதத்தாக்கப்படுபொருள்கள் (பௌ திகப்பொருள்கள்) அழிந்து பூதங்களாகி அவை யொன்றி லொன்றொடுங்கி கடைசியில் மாயையிலொடுங்கும். அது இறைவன்பா லொடுங்கும். படைப்புக்காலத்தில் இறைவன்

தன்பாலொடுங்கிய உலகுயிர்களை ஒடுங்கியவாறே பகுத்து விரித்து ஒவ்வொணுவினும் சிவணிநின்று இயக்கிப் படைத்து நடாத்துகின்றனன். ஆதலால் இறைவனொருவனே உயிர் உடல் கன்மங்களை அறிந்து பொருத்தி நடாத்தி தொழிற் படுத்துகின்றனன்.

(70) மாணுக்கன் வினா.

கடவுளன்பென்பது யாது?

ஆ. உரை.

இறைவன் உயிர்களை அறியாமை, சிறிதறிதலை, தூநிலை (மறைப்பு, சிறுவிளக்கம், பேரறிவு = கேவலம், சகலம், சுத்தம்) என்ற முந்திலையினும் தாங்கி உடல் கருவி, உலகம், துய்ப்புகளைத்தந்து தாய்போலும், கண்ணிமைபோலும் காத்து உயிரறியாது அளவில் உதவிபுரிந்து, ஆணவங் கன்ம மலங்களை ஒழித்து அறிவை முதிர்வித்துப் பேரின்பம்பெறச் செய்துணைகளை உய்த்துணருந்தோறும், உயிர்க்கவன்பா லன்புபெருகும்; அவ்வன்பே கடவுளன்பெனப்படும். கடவுள் உயிர்கட்கு இடைவிடாது துணைபுரிதலால், அவன் மாட்டுயிர்களுக்கிடைவிடாது நன்றியறிதலாலுண்டாம் அன்பே அயராவன்பெனப்படும்.

காட்டு

தலையன்புடைய தலைமகன் ஒருவன், தனக்கின்பம் பயந்த தலைமகள் குறித்த இடத்தில் அவள்வருகை நோக்கி யிருக்கும்பொழுது, தனதுசெயல், உறக்க முதலியனவனைத் துந்தாமே மறந்து நீங்க, அத்தலைமகளின்பால் இடைவிடா தன்புசெலுத்தி நிலைத்தல்போல, முதல்வன்பால் உழுவலன்பு செலுத்தும் பேரன்பு அயராவன்பெனப்பட்டது. இதுவே சமாதியென்ப,

(71) மாணுக்கன் வினா.

இரண்டற நின்றறிதல் (முதல்வனோடொன்றல்) என்பது யாது?

ஆ. உரை.

இரண்டற நின்றறிவது—அத்துவிதமாய் நின்றறிவது. அத்துவிதம் (இரண்டன்மை) என்பது- வேற்றுமைப்பொருள் இரண்டும் தம்முள் ஒற்றுமையாதற்குரிய இயைபு (புணர்ச்சி).

அது, கண் உருவத்தைக் காணுங்கால், உயிரினுணர்வு கண்ணொளியெனத் தானென வேற்றுமையின்றி உடனாய் விரவிநின்று கண்ணுக்குக் காட்டிபவதனைக்கண்டதென்றும், கண்ணைவிரவி நின்ற உயிர்கண்டதென்றும் பிரித்தறிய வாராது, இரண்டின் காட்சியும் ஒன்றனை யொன்றுவிடாது இரண்டற நின்றல் (அத்துவிதமாகி நின்றல்)போல, உயிர் ஒன்றையறியுங்கால் அமமுதல்வனது அறிவலி (சிற்சத்தி) யானது உயிரின் அறிவலி (சிற்சத்தி) யெனத் தானெனவே நின்றி உடனாய் விரவிநிற்க, முதல்வனும் அவ்வாறு விரவிநின்று ஆன்மாவிற்கு அறிவித்த தொன்றனை அவ்வான்மா அறிந்ததென்றும், அதனை விரவிநின்ற தான் அறிந்தா னென்றும் பிரித்தறியவாராது, இருவகையறிவும் ஒன்றனை யொன்று விடாது அத்துவிதமாய் நிகழ்வதாம். ஆதலால் முதல்வனோடிரண்டற வொன்றல் என்பது தூதிலையில் உயிர் முதல்வனாய் நின்றகண்டு அதுவாதல் ஆம்.

(72) மாணுக்கன் வினா

முத்திநிலையில் உயிர் சிவத்தோ டிரண்டறக் கலக்கின்ற தெனில் உயிர்கெட்டு ஒன்றுமோ கெடாது ஒன்றுமோ? எனில்

ஆ. உரை.

உயிர் கெட்டு முதல்வனை ஒன்றுமெனில், உயிர் கெட்ட பொழுது அதற்கிருக்கை யின்மையால் ஒன்றமாட்டாது. கெடாதொன்று மெனில், கெடாதவழி இரண்டுபொருளாய் நின்றலால் ஒன்றாதலில்லை. ஆதலால், உப்பு தனது கண்டிப்பு நீங்கியவழி நீரிட்கலந்து ஒன்றுமாறுபோல, உயிர்தனது இயற்கைமலம் (ஆணவமலம் = சகசமலம்) கெட்டொழிந்த வழி சிவன் கழலையொன்றி அவனையாய் வேராகப் பிரிப்பிலதாம் என்க.

(73) மாணுக்கன் வினா.

உயிர் அறியாமை, சிறிதறிக்கை, தூநிலை (கேவலம், சகலம், சுத்தம்) என்ற மூவகை மாறுபாட்டைகின்றதோ? வெனில்

ஆ. உரை.

உயிர் மாறுபாட்டைதலின்று. அதன் சேர்க்கை மாறுபாடு அதன்மாறுபாடுபோலத் தோற்றுகின்றது. கதிரவன் வைகறையில் முகிற்படலத்துண் மறைந்தும், மூகிற்படலம் சிறிது நீங்கிய பொழுது தன்னொளி சிறிது விளங்கித்தோன்றியும், முகிற்படலம் முற்றுமொழிந்தவழி எங்கும் ஒளிபடர்ந்து தோன்றியும் விளங்கல்போல, உயிர் அநாதியே தன்னறிவு மலத்துண்மறைந்து அறியாமை யெய்தியும், பின்னர்க் கருவிகளோடுகூடிப் புலனறிவுற்றுச் சிறிதறிவு விளங்கியும், பின்பு இயற்கை மலத்தை முதல்வனருளாற் பற்றறப் போக்கி விரிந்தவறிவு விளங்கியும் அவன் கழலைப்பொருந்தும் என்க.

(74) மாணுக்கன் வினா:

உலகம இயல்பிலியங்குகின்றது; இயக்குவானொருவன் வேண்டிற்றிலை? யெனில்

ஆ உரை.

செய்வோனையின்றிச் செய்வீனையின்மைபோல, உயிரையின்றி உடலிலறிவு செயல்கள் நிகழாவெனிலும் உயிர் உடலையறிந்து செய்யவல்லதன்று. ஆதலால் அறிந்து செய்தியக்குவோனையின்றி இயந்திரம் அறிந்தாக்கப்பட்டியக்கப் படாமைபோல உலகை அறிந்து செய்தியக்குதற்கு வல்லா நொருவன் வேண்டற்பாலனே என்க.

(75) மாணுக்கன் வினா.

எங்கும் நிறைந்து எல்லாமறிந்து அனைத்தையும் நடாத்துங் கடவுளை எப்படிக்க காணலாம்?

ஆ உரை.

(1) இயந்திரம் தொழிற்படல் கண்டு இயந்திரமியக்குவானொருவ னுளனென்றறிதல்போல, மக்களுடலில் பார்த்தல், கேட்டல், சுவைத்தல், முகர்த்தல், தொடலறிதல், துய்த்தல் முதலியன நிகழக் காண்டலின், அவற்றை நடாத்தும் உயிர் நம்மைம்புலன்கட்கு முற்படத் தோன்றாவிடினும், அச்செயல்களால் அவற்றைச் செய்யும் உயிர் ஒன்று ளதென்றறிகின்றோம். ஆயினும் உயிர் கண்ணால் வடிவையன்றி சுவை, ஊறு, ஒசை, நாற்றங்களையும், செவிபால் ஒசையையன்றி சுவை, ஒளி, ஊறு, நாற்றங்களையும், நாவால் சுவையையன்றிப் பிறவற்றையும். மூக்கால் நாற்றமன்றிப் பிறவற்றையும், மெய்யால் ஊறன்றிப் பிறவற்றையும் அறிய

வேலாது. ஆதலால் உயிர் பொறிகளின் றுணையின்றி யல்
வொன்றையு முணராது. கண் எல்லாவற்றையுங் காணுந்
தன்னைக்காணாது; கண்ணாடிசார்ந்தால் தன்னையுங்காணும்.

(2) மின்சாரவலி எங்கும் நிறைந்து பல செயல்களுக்க
குக் காரணமாயிருந்தும், இயல்பில் புலன்களாலறியப்படா
திருக்கிறது. வெளிப்படுத்து கருவிகளையும், பொருள்களை
யும் சார்ந்தபொழுது அரிய செயல்வலியும், ஒளிவடிவும்
வெளிப்படுகின்றன. அவற்றை அறியாதவன் அவையில்லை
பென்றுறுதிசூறுவன்.

(3) ஏனைநாற் பூதங்களினும் பரவியுள்ள விண்பூத
வியலாகிய பாவொலி எங்கும் நிறைந்து பிரிப்பின்றி (அகண்
டமாய்)ப் பரந்துளது. அதனை வெளிப்படுத்தி விளக்குங்
கருவி சாரில் பல்லாயிரங்காதத்தில் நீகழும் பேச்சு பாட்டு
களை இவ்விருந்தே கேட்கவியலுகின்றது. அஃதறியாதார்
ஓராயிரங் காதத்திலொலிக்கும் ஒலியை ஒருவரும் கேட்க
வியலாவென்றுறுதி கூறுவர்.

(1) உடலில் நீகழும் செயல் உணர்ச்சிகளால் உயி
ருண்மை காண்டல்போலவும், (2) மின்சாரவலியாற் செயல்
களும் ஒளியுமுண்டாதல் போலவும், (3) பாவொலி விளக்
குங் கருவியின் றுணையால் ஓராயிரங்காதத்துக் கப்பாலுண்
டாமொலி பாட்டுகளைக் கேட்டல் போலவும், எங்குநிறைந்
தெல்லாமறிந்தனைத்தும் நடாத்துங் கடவுளை, உயிர் ஆணவ
மலவிருள் நீங்கிக் கதிரொளியாற் கதிர்வனைக் காண்டல்
போல பதிஞானமாகிய கருவியால் பதியை யறிவன் என்க.

[சிவதத்துவம்-சிவனுக்கிடம் அது பாவொலி (நாதம்)
என்றும், சத்தி தத்துவம் அருளுக்கிடம். அது பாவொளி

(விர்து) என்றும் கூறப்படுகின்றன. நாதம் விர்துவிரண்டும் மிக நுண்ணிய (அதிசூக்குமமான) சுத்த மாயையினின்று தோன்றிய தத்துவங்கள்.]*

(76) மாணிக்கன் வினா.

எங்கும் நிறைந்த கடவுளை மக்களனைவரும் காணுமைக்குக் காரணமென்ன?

ஆ. உரை.

உலகிற்பொருள்களைக் காணும் கண் இருளைச் சார்ந்த பொழுது காணாது, ஒளியைச் சார்ந்தபொழுது காண்கின்றதுபோல, உயிர்கள் ஆணவமல விருளைச் சார்ந்து நின்ற பொழுது முதல்வனைக் காணாது, அவ்விருணைக்கி ஞானவொளி சார்ந்தபொழுது முதல்வனைக் காண்கின்றது என்க.

* திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்.

“அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லான் இப்படியனிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொணாதே”

விறகிற நீயினன் பாவிற் படுநெய்ப்போல்
மறைய நின் றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவுகோனட் டுணர்வுகயிற்றினால்
முறுகவாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

அணைந்தோர் தன்மை.
(உண்மையன்பர் ஒழுக்கம்.)

77 மாணிக்கன் வினா.

மெய்யன்பர் முதல்வன்பாற் செலுத்தும் இடையறு அன்புக் கிடையூறு எதனால் நிகழும்?

ஆ. உரை.

உயிர்களின் மும்மலவழுக்கைப் போக்கித் தூயராக்கிப் பேரின்பமடைவிக்க முத்தொழில் புரியும் முதல்வன்பால் அன்பர் அயராவன்பு செலுத்துழி, அவர் எடுத்தவுடனொழி யுங்காறும் உள்ள துய்வினை துய்க்கும்பொழுது ஆணவம் மாயை கன்மமென்ற மும்மலங்களால் இடையிடையே இடையூறுவந்தெய்தும் என்க.

78 மாணிக்கன் வினா.

உயிர் அயராவன்பு செலுத்துத்தற்கு மும்மலங்களால் இடையூறெவ்வா றுண்டாகின்றது?

ஆ. உரை

மெய்யன்பர் சிவத்தின்பால் அயராவன்பு செலுத்தி யோகஞ்சார்ந்துப்பழக்க விழுப்பால் நனவு நிலையெய்தியக் கால், அறம்மறங்களின் பயனாயும் அறம் மறங்களுக்குக்கா ணமாயும்பொருந்துகின்ற கன்மமலமும், மண் முதல் மாயை யீறுகக்காணப்படுகின்ற உலகனைத்துமாகிய மாயைமலமும், தானென் றகங்கரித்து உலகச்செய்திகளி லுழலப் புரியும் ஆணவமலமும் சார்ந்திடையூறு விளைவிக்கின்றன என்க.

79 மாணுக்கன் வினா.

உண்முகப்பட்டு அயரா அன்பு செலுத்தும யோகி, பழக்கவிர்ப்பால் இழுக்கப்பட்டு யோகம் நீங்கி வெளிமுக மெய்தி ஆணாவம் மாயை கண்மம் என்ற மும்மலச் சார்பால் உழலின் அதனை நீக்கும் வகை யாது எனில் ?

ஆ உரை.

மண், நீர், தீ, கால், விண், கதிர், மதி, உயிர் என்ற எட்டையும் தன் வடிவாய்க்கொண்டு அவற்றில் நிறைந்துள்ள முதல்வன் சிவன். உலகிலுள்ள நால்வகைப் பிறப்பும் எழு வகைத் தோற்றமுமாகிய உயிர்ப்பொருள்களும், பூதம்பூதக் கலப்பாலுண்டாகிய உயிரில் பொருள்களும், அவனதுடனும் அவனுயிருமானவன். ஆதலால் கண்முற்படு மனைத்தும் சிவன் என்று கருதி நோக்கும் யோகி, நான்-அவன்-அது என்ற வேற்றுமைகொண்டு உளந்திரியாதொருப்படி மலச் சார்பால் உழலல் நீங்குவன் என்க.

80 மாணுக்கன் வினா.

உலகிற் பொருள்கள், பெயர் வடிவம் செயல் வேற்றுமை பலவுடையனவா யிருக்க, கண்முற்படு மனைத்தையும் ஒருபொருளாம் சிவனாகக் கருதுவதெங்ஙனம் பொருள்தம் எனில் ?

ஆ உரை.

ஒருவன் பொதியமலையைப் பிறனொருவனுக்கும் காட்டக்கருதி இது பொதியமலை யென்று கூறி அவன்கண் முற்படும் ஒருபகுதியைக் காட்டில், காண்போன் அவன்காட்டும் ஒருபகுதியைப் பொதியமலையென்று காண்கின்றான். உண்மையில் பொதியமலை ஏறக்குறைய 120 மைல் நீளமும் 40

மைல் அகலமும் 1 மைல் உயரமும் உள்ளது. அதனடங்கலும் ஒரு பார்வையிற் பார்க்கமுடியாது. ஒரு பார்வையில் ஒரு பகுதிதான் காணமுடியும். ஆயினும் காண்போன் கண்ட பகுதி பொதியமலையின் ஒரு பாகமாயிருத்தலால் அப்பகுதியை அப்பொதியமலையென்றழிகின்றான். ஒரு கோபுரம், திமிங்கலம், யானைகளின் ஒரு பகுதியைக்கண்டு அவற்றின் முழுப்பகுதியையும் அவ்வப் பெயராலழிகின்றோம். அது போலவே உலகமடங்கலும் எங்கும் நிறைந்த சிவத்தின் உடலேயாம் என்ற எண்ணம் தடிக்கில் உலகில் எப்பகுதியைக் காணினும் அதைச் சிவமென்றறிந்து பகைவன், நண்பன், நொதமல், தீயது, நல்லது, சிறந்தது, இழிந்தது என்ற வேறுபாடுகள் ஒழிந்து சிவமுன்னலேதோன்றி நிலைக்கும்.

தேளிவின்பொருட்டுக் காட்டுக்கூறில்:—மலையைப் பார்க்கும்பொழுது மலையின் பகுதிகளாகிய கல், மண் முதலியனவும், அகிலுள்ள மாம், செடி, புல், பூண்டு, விலங்குகள், பாம்பு, பறவை, அருளி, முதலியனவும், கண்ணிற்படினும் அவற்றைத் தனித்தனி அது அதுவாக அறியாது அவையனைத்தையும் அவற்றைத் தன்னிடத்துடைய மலையாகத் தான் காண்கின்றனன்; அவ்வப்பொருளாகக் காண்கின்றான். அங்கனமே உலகில் எவ்வெப்பொருளைக் காண்கினும் அவ்வப்பொருளாகக் காணாது அவ்வனைத்தையும் தன்னிடத்துடைய அதாவது தன் வடிவவாயுடைய சிவனாகக்கண்டு சிவமுன்னல் புரிதல் பொருந்துமென்க,

81 மாணிக்கன் வினா.

உலகிற் கண் முற்படும் பொருளனைத்தையும் சிவவடிவாகக் காணும்படி அறிவைச் செலுத்தும்வழி கூறினும், உயிர்கள் உலகிலுயிர்த்திருக்குங்காறும் வினைதுய்க்குங்கால்

இச்சை செயல்கள் பலவாறு விரிந்து (அயராவன்பு செலுத்தற்கு) இடையூறு விளைத்தலையொழிக்கவும் வழிகளுளவோ? வெனில்,

ஆ. உரை

உயிர் வெனிழகப்பட்டபொழு தெதிர்ப்படும் மண், பெண், பொன் முதலியவற்றின்சார்பாய் விருப்பஞ்செலுத்தலையும், தெய்வ வுண்மையுணராதவரிடத்தும் தீநெறியினரிடத்தும் சார்தலையொழித்து மண், பெண், பொன் முதலியவற்றைச் சிவனுருக்களாகக் கண்டு, மெய்யன்பர்ப்பாற் கூடிப் பயின்று சிவனடியவர் வேடத்தையும் சிவனிருக்கையாகிய கோயிலையும் உளம் வாக்குடல்களால் சிவனாகவணங்கில் இச்சை செயல்கள் பலவாறு விரிந்து அயராவன்பு செலுத்தற்கு இடையூறு விளைக்கா வென்க,

௩2 மாணிக்கன் வீடு.

தெய்வவுண்மையை யுணராதும் நம்பாது முள்ளவரால் வருந்திங்கென்னை?

ஆ. உரை.

தெய்வம் இன்றென்பவர்க்கு நன்மை, தீமை, மறுமை முதலியன கோடலில்லை. அவர் தம்மைப் பெரியார், அறிஞர் என்று பாராட்டுவர். முன்னைய அறிவு நூல்களை எள்ளுவர். அக்கொள்கையால் அறமும், அன்பும், ஒழுக்கமும், அடக்கமும், ஒற்றுமையும், பொறுமையும். அரசவன்பும், சட்டநெறியும், பெரியோர் நல்லோர் பாலன்பும் வணக்கமும் இன்றித் தம் மனம்போனவாறு உலகவொழுக்குக்குமாறான வழிகளில் நடந்துமறமும், ஆணவமும், கொளையும், கலகமும், பகையும், போரும், கற்பொழித்தலும், உல

கெங்கும் பரவுந் தீங்குக்குக் காணாவதால் அவரால் எல்லாத்தீங்கும் வருமென்க.

83 மாணுக்கன் வினா.

தெய்வம் உண்டென்றுணர்பவர் யார்; அதனாலுண்டாம் பயன் யாது?

ஆ. உரை.

புகைகூண்டியினரிய கருவிகளினமைப்பையும் செயல்களையும் உய்த்துணரில் அவற்றை அறிந்தயற்றும் அறிஞனொருவனுள்ளெனன் றறிதல்போல மக்களுடலி னமைப்பையும் அதில் நாமறியாதும் புரியாதும் சிகழும் அரிய செயல்களையும் நன்கு கருதி நோக்கி அவற்றைப்படைத்து நடாத்தும் முற்றறிவும் அளவிலாற்றலுமுடைய ஒரு பொருளுண்டென்று தெளிபவர் தெய்வம் உண்டென்பவர். அவர்க்கெல்லா நலமும் இன்பமுமுண்டாம். அஃதன்றியும், அவர் உலகில் அமைதி, நன்மை, ஒழுக்கம். ஒற்றுமை, தீங்குக்குப் பயப்படல், தெய்வ வன்பு, உறமுதலிய நலவளர்ச்சிகளுக்குக் காணமும் துணையுமாவர் என்க

84 மாணுக்கன் வினா.

சிவனடி யர்பா லன்புசெலுத்தல் எவ்வனம் சிவன்பா லன்பு செலுத்தலாகும்.

ஆ. உரை

விருப்பமிக்க ஒருமாதின் உறவினர்பா லன்புசெலுத்தல் அம்மாதின் பா லன்புடைமையை விளக்கல் போல, உடல் பொருளாவி மூன்றையும் சிவன்பொருட் டாக்கிய வடியவர்பாலன்பு செலுத்தல் அவரையாட்கொண்ட சிவன்பாலன்புடைமையை விளக்கும் என்க.

85 மாணுக்கன் வினா.

சிவனன்பரைக் கூடிப் பயிலலால் வரும் பயன் யாது?

ஆ. உரை.

தெய்வம் இன்றென்பவர், சூதாடிகள், கன்வர், கொலைஞர், கட்டுகுடியர், கொள்ளைக்காரர், வழிப்பறிகாரர், பிறர்மனைவவ்வுவார், விலைமாதர் வேட்கையர், வஞ்சகமிதவார், அறங்களை எள்ளுவார் முதலிய தீயரோடு சேர்ந்து பழகில் அவ்வச்செயலினராதல்போலச் சிவனன்பரைக் கூடிப் பயிலில் கடவுளன்பும், அறம், தவம், இரக்கம், அருள் முதலிய நற் குணங்களினைத்தும் பெற்றுய்யும் பயனடைவார் என்க.

86 மாணுக்கன் வினா.

உலகில் எல்லாப்பொருள்களிலும், உயிர்களிலும் சிவம் நிறைந்திருக்க மெய்யன்பர் திருவேடத்தைச் சிவனாகவணங்கச்சிறந்து கூறுதல் எற்றுக்கு? என்னில்

ஆ. உரை

சிவ பாம்பொருள், என்கும் நிறைந்தெல்லாப் பொருள்களையும் உயிரையும் தன் வடிவாயுடையதாயினும், மெய்யன்பர் திருநீறு கண்டியாகிய சிவவடிவங்கள் பூண்டிருத்தலானும், சிவத்தைத் தம்முளத்தளியிலிடையறாது விளங்கக்காண்டலானும், சிவன் யானெனும் முன்னலினும் சிவமே யாதலானும், உண்மலரிலொரு குறியிற் சிவத்தைக் கூடலானும், குறியுந்தானும் இன்றாகி சிற்றலானும், சிவமேயாய்நிற்கும் யோகுடைய அடியவர் உளங்கவரீயோகி Mesmeriser) மாணவன் (Subject) உளஞ் செயல்களைத் தன்வயப்படுத்தியியக்கல்போலத் தமக்கன்பு செய்வாரைச் சிவமுன்னலில் முற்றிச் சிவமேயாய் நிலைக்கச்செய்வர். ஆதலால் மெய்

யன்பர் திருவேடத்தைச் சிவனாக வணங்கச் சிறந்து கூறிய
தென்க. * 1

87 மாணிக்கன் வினா.

திருநீறு கண்டிகளைச் சிவவேடமாக அணிதல் எதன்
பொருட்டு? எனில்

ஆ உரை

‘நீறு, என்பது உலகிற் பொருள்களைத்தம் தம்மிய
லும் வடிவும் ஒழிய நீற்றப்பட்ட சாம்பல் ஆதலால் நீறு
உலகிற் பொருளனைத்தையும் அழித்து முடிவில் எஞ்சி
நிற்கும் பொருள் தீவண்ணனாகியசிவம் என்ற உண்மையைக்
குறிக்கின்றது.

‘கண்மணி’ (கண்டி) சிவன் எங்கும் கண்ணிற் சுருமணி
போல் நின்று காண்கின்றனன் என்று குறிக்கின்றது.
ஆதலால் அனைத்தையும் அழித்து நிலைத்திருக்கும் சிவத்தை
நம்பலைக்குறிக்கும் பொருட்டு நீற்றையும், அவன் எங்கும்
கண்ணாய் நின்று கண்டருளலைக் குறிக்கும் பொருட்டு கண்
மணியையும் சிவநெறி சார்ந்தார் சிவவேடமாக வணிகன்
றனர் என்க.

நீறு பசுமலச் சாம்பல் பசுவாகிய உயிரின் மும்மல
வழுக்கை நீற்றியாள்பவன் சிவன் என்றறிதற் கறிஞறியாக
நீறணியப்படுகின்ற தெனினும் பொருந்தும்.

* 1 படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன்றீயி
னடமாடக் கோயினம்பர்க் கங்காகா
நடமாடக் கோயினம்பர்க் கொன்றீயிற்
படமாடக் கோயிற் பகவற்கதாமே (திருமந்திரம் 1857)
ஆறிடும் வேள்வியரு மறைதூலவர்
கூறிடும்ந்தணர் கோடிபேருண்பதில்
நீறிடுந்தொண்டர் நினைவின்பயனிலை
பேறெனிலோர் பிடிபேறதுவாகுமே. (திருமந்திரம் 1861)
வித்தகமாகிய வேடத்தருண்டஆண்
அத்தனயன் மாலருந்திய வண்ணமாம்
சித்தந்தெளிந்தவர் சேடம்பருகிதின்
முத்தியாமென்று நம்மூலன்மொழிந்ததே. (திரும. 1866)

ஆச்சாணி நீறு, அனைத்தையும் அழித்தீதேவை
நனைப்பூட்டிமருந்தாய்க் காக்கின்றது. என்பாருமுளர். *2

88 மாணிக்கன் வினா

சிவத்தளிகளில் சிவக்குறி, அம்மை என்ற இரண்டு வடிவங்கள் சிறந்தன. அவற்றோடு அடியார்க்குக் காட்சிதந்த இருபத்தைந்து வடிவங்களும் பிறவுமுள்ளன. அவை ஒன்றையுங் குறியாது சிவத்தளியைச் சிவனாகக்கண்டு வழிபடுகவென்றது ஏற்றுக்கொணில் ?

ஆ உரை

வழிபடுவோர் அறிவுநிலைக்குத் தக்கவாறு உருவ வழிபாடு, அருவ வழிபாடு, உருவருவ வழிபாடு, மீவழிபாடு என சிவவழிபாடு நான்காம். அவற்றில் உருவ வழிபாடு முதல் நான்கும் ஒன்றுக்கொன்றுயர்ந்தன. இவண் உருவ வழிபாடு கூறப்படுகின்றது. அது ஒரு பொருளிற் கருதி வணங்கல் கண்டவழிபாடென்றும், வரையரையற்றுப் பல பொருள்களிற் கருதி வணங்கல் அகண்ட வழிபாடென்றும் இருவகையாகப் பகுக்கப்படுகின்றது.

* 2 சமயத்திலுள்ளது நீறு, முனிவரணிவது நீறு,

பத்திரவது நீறு, அந்தமதாவது நீறு,

சுத்தமதாவது நீறு, பாவமறுப்பது நீறு.

(சம். திருநீற்றுப் பதிகம்)

கங்காளன் பூசங்கவசத்திருநீற்றை

மங்காமற் பூசுகிழ்விரேயாமாகிற்

றங்காவினைகளுஞ் சாருஞ்சிவகதி

சங்காரமான திருவடிசேர்வரே. (திருமத்திரம் 1666)

பூதியணிவது சாதனமாதியிற்

காதணி சாம்பிரகுண்டலங் கண்டிகை

யோதியவர்க்கு முருத்திரசாதனந்

தீதில்சுவையோகி சாதனந்தேரிலே (திருமத்திரம் 1662)

காட்டு. ஒருடலில் நிறைந்தியங்கும் உயிரையே மனிதன் என்றறிகின்றோம். குட்டை, நெட்டை உயிருக்கில் லாவிடினும் உடல் பற்றிக் குட்டையன், நெட்டையன் என்றறிகின்றோம். அறிவு, அறியாமை உடலுக்கின்றாயினும் உயிர்பற்றி அறிஞன், அறிவிலன் என்று உடலைச் சுட்டியறிகின்றோம். உயிர் மெய்,வாய், கண் மூக்குச் செவி என்ற பொறிகளின் வழியாய்ச் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றங்களை அறிகின்றது. உயிர் உடலெங்கும் நிறைந்து நான் பார்த்தேன், நான் சொன்னேன், நான் பேசுகிறேன் என்று ஒற்றுமை பற்றிக்கூறுகின்றது. உயிர் நிறை பொருள் (வியாபகம்). உடல் நிறை யிடம் (வியாப்பியம்). உயிரையின்றி உடல் இயங்காது. உடலையின்றி உயிர் ஒரு தொழிலையுஞ் செய்யாது. ஓர் உயிராகிய ஆசிரியன் காலடிகளை மாணுக்கன் நோக்கிக் கீழே விழுந்து வணங்குகின்றான். மாணுக்கன் பார்த்தது நகம் விரல் தோல் நரம்பு எலும்பு ஊன்களோடு கூடிய காலே. வணங்கியது அதன் வழியாய் ஆசிரியனை. மாணுக்கன் தோலையாவது, நரம்பையாவது, விரலையாவது வணங்கவில்லை. அவற்றில் நிறைந்துள்ள ஆசிரியனாகிய உயிரையே வணங்குகின்றான். ஆசிரியனும் காலிற் பற்றனைக் கருதி வணங்கிய மாணுக்கன் தன்பாலன்புடையனாகி வணங்கியதற்கிரங்கி யருள்புரிகின்றனன். மாணுக்கன் ஆசிரியன் முகத்தைப்பார்த்து வணங்கில், ஆசிரியனாகிய உயிர் முகமா, கண்ணா, நெற்றியா, மூக்கா, உதடா, வாயா, கன்னமா? அவைக ளொன்றுமல்ல. அவற்றில் நிறைந்துள்ள உயிரே ஆசிரியன். அவன் தான் நிறைந்துள்ள வடிவத்தைத் தன் வடிவாகக் கருதிக் கும்பிட்ட மாணுக்கன் பால் அன்பு வைக்கின்றனன். இத்தகை வணக்கத்தை உலகிலுள்ள எல்லா நாட்டாரும் எல்லாச் சமயத்தவரும்

எல்லா மொழியினரும், எவ்வகைத் தெய்வவணக்கத்தையும், ஒவ்வாத ஆழந்த ஆராய்ச்சியில்லாத தான்றோன்றிகளும், பெரியசைச் சிறியர் காணும்பொழுது புரிகின்றனர். பிறர் புரிதலை யேற்றுமகிழ்கின்றனர்.

அவ்வாறே கடவுள் எங்கும் திறைந்தவர். மண், நீர், தீ, கால், விண், கதிர், மதி, உயிர் என்ற எட்டு வடிவங்களிலும், ஜம்பூதக் கலப்பாலுண்டா மெல்லா வடிவங்களிலும், திறைந்து நின்று அவற்றை இயக்குகின்றனர். ஆதலால் எல்லாவுலகங்களும் அவற்றிலுள்ள வெல்லாப் பொருள்களும் கடவுள் வடிவம். கடவுள் உலகனைத்துக்கும் உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கும் உயிர். எல்லா வடிவங்களும் கடவுள் உடலாபுண்மைபால் அவனை உலகிலெல்லா வடிவத்திலும் வணங்கலாம். நம் கண் முற் காணும் கதிர், மதி, உடுக்கள் மலை, கற்கள், மரங்கள், தீ, நீர், மனிதர், விலங்குகள், பறவைகள், உருக்கள், ஒவிபங்கள் முதலியவனைத்தையும் கடவுளாக நினைந்து வழிபடலாம். அவ்வணக்கம் கல்லைச் செம்பை மரத்தை உருவத்தை வணங்கியதாகா. மக்கள் உடலில் னதை நோக்கி வணங்கினும் வணங்குவான் அவற்றினிறைந்துள்ள உயிரைக் கருதிச் செய்வதால் அவ்வணக்கம் உயிருக் கையாகின்றமைபோல எவ்வடிவத்தில் கடவுளைக் கருதிவணக்கஞ்செய்யினும் அவ்வணக்கங் கடவுளுக்கேயாகின்றது.

* உலகுருவிறை (விராட்பிரமம்)

எல்லாப்புவனங்களுையும் தனதுருவாகவும், எண்பத்து நான்கு நூறுபிரம் வகை உடல்களையும் தன்னுறுப்புகளாக

* உலகமே யுருவமாக யோளிகளுறுப்பதாக,
விலகுபேரிச்சா ஞானக்கிரியையுட் கரணமாக,
வலகிலாவுயிர்ப்புலன் கட்கறிவினை யாக்கியவந்து,
நலமிருதொழில்களோடு நாடக நடிப்பனாதன்.
(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூ-5 பா-7.)

வும், விருப்புஅறிவு வினை (இச்சாஞானக்கிரியைகளை) உட்கருவிகளாகவும் கொண்டு, அடங்கலுயிர்கட்கு மறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்திப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவைந்தொழில் புரிந்து உயிர்களின் மலங்களை நீக்கி யின்பருள்கின்ற விறைவனை வணங்கும் கட்டிடத்துக்குக் கோயில் என்று பெயர். கோ = இறைவன், இல் = இருக்கும் அல்லது (வணங்கும்) இடம். கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவன். எல்லாமவன்வடிவாததால் திருக்கோயிலும் அவன் வடிவமே.

சிவன் வடிவம், உறுப்பு, அணி, படைமுதலியன.

பல நூறுவடிவங்களமைந்துள்ள திருக்கோவிலின் சிசுரத்தை பருஉக்குறி (தூலலிங்கம்) ஆகவும், கோவிலினுள்ளிருக்கும் சிவக்குறியை நுண்குறி (சூக்குமலிங்கம்) ஆகவும், ஊட்டிடக் குறியை பலிபீடம் (பத்ரலிங்கம்) ஆகவும் வழிபட நூல்கள் கூறுகின்றமையால் சிவனுக்குரிமை வடிவமொன்று மின்றென்று தெளிவாகின்றது.

சிவன் குணங்குறியும் உருவு மற்ற பரம்பொருள். எண்ணி வணங்குதற் பொருட்டு அருளே வடிவாகவுள்.

1. இயக்கல் (ஈசானன்)
2. ஆளல் (தற்புருடன்)
3. உடன்றோன்றல் (சத்யோசாதன்)
4. நடுக்குவித்தல் (அகோரன்)
5. ஒடுக்கி யாக்கல் (வாமதேவன்)

என்ற வல்லமைகளை ஐமுகங்களாகவும், விருப்பம்செயல் ஞானவலி (இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி) களுடையானென்பதை முக்கண்களாகவும், ஞானவடிவாதலைச் சிகையாகவும், முற்றறிஞுதைலைத்திருடலாகவும், ஞானநூற்பொருள் தாமே

என்பதைப் பூணூலாகவும், அறம் பொருளின் பம் வீடுகளைக் கூறும் மறைநான்கின் பொருள் தானென்னலை நாகா லுடைய மான்படையாகவும், அமைதி கிளர்ச்சி மடி (சத் வம்ரசசுதமஷ்) என்ற முக்குணங்களுக்குமப்பாற் பட்டவ னென்பதை முச்சூலமாகவும், நம்பினோரைக் காத்தல், உண்மையென்றுணர்த்தலை மழுத்தாங்கலாகவும், பிறவி வேரையறுப்பவரென்னலை வாளாகவும், ஒருவராலும் அழி க்கப்படாதவரென்னலை வைரப்படையாகவும், ஞானக்கருவி கண்மக்கருவிகள் பத்தும், பருஉப்புதம், நுண்புதம் பத் தும் பூதசாரம் ஐந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்து தத்துவங் களையும் காட்டி நாடாத்தும் மாயாவடிவன் தானென்னலை நாண் (பாசம்) ஆகவும், தூய்து தூய்தல் தொகுதி (அத் துவா) களை நாடாத்தும் இயல்பின் தானென்பதை உடுக் காகவும், குண்டலிவலியின் விரி வொடுக்கங்களால் பொழிற் றோற்றவொடுக்கங்களைச் செப்வோன்றானென்பதைப் பாம் பணியாகவும், தான்பரவொலி வடிவாயுள்ளவனென்பதைக் கண்டாமணியாகவும், ஓங்காரப் பொருளாயுள்ளவர் தாமா தலைக்கொன்றை மாலையாகவும் கற்பித்து வணங்கியுள மொருப்பட்டுய்யுமாறு சைவநூல்கள் பணித்தன.

அவற்றை யாழ்ந்துணரில் சிவத்தின் உருவம் அருள். அவன் முகம் கை கால் முதலிய உருப்புகள் அருள். அவன் படைகளும், அணிகளும், செயல்களும், இயல்களும் அருள். உண்மையில் அவனுக்கொருவடிவமும் படைபுயம் அணியும் இல்லவே இல்லை. ஆதலால் உலகிற்கண்முற்படும் பொருள் களைத்தினும் அவனைக் கருதிவணங்கல் உருவவழிபாடே யாம். அதில் பலபொருள் வடிவங்களைத் தன்னிடத்துடை யமலை, வான், பெருங்கட்டிடம், சோலை, பூந்தோட்டம், தேர்,

பூத்துக்காய்த்தமரம், சிவத்தளி முதலியவற்றில் சிவத்தை வணங்கல் அகண்ட வழிபாடாகின்றது. ஆயினும் சிகரத்தைச் சிவப்பருஉக்குறி (தூலலிங்கம்) ஆகவும், அதனுள்ளிருக்கும் சிவக்குறி (சூக்குமலிங்கம்) ஆகவும் பல்காற்கண்ட பழக்கமிகையால் சிவத்தளியின் பால்மதிப்பும், நம்பிக்கையும், அன்பு மிகுந்திருத்தலும் பிறவற்றில் அவையின்மையும் இயல்பாம். அன்றியும் தளியுள்ளுள்ள சிவக்குறி காண்டலுக்கு இரவு பகல் அமைபம் முதலிய விலக்குகளுள்ளன. தளியைச் சிவமாகக் காண்டற்கு அவை சிறிதுமின்றியனைவருக்கும் எளிது கிடைக்கத்தக்கதாயும், உளம் பற்றற்குரியதாயும் உண்மையால் சிவத்தளியைச் சிவமாக வழிபடுக என்று சிறந்து கூறிய தென்க,

89 வினா சிவவழிபாடு நான்கு. அவற்றில் உருவவழிபாடு—உருவங்களிற் சிவத்தை வணங்கல். அருவ வழிபாடு—வடிவவற்றதாகிய கால், வின், விந்துநாதங்களில் வணங்கல். அருவருவ வழிபாடு பல சிவ வடிவங்களையும் பூசைப்பொருள்களையும் (உள்ளத்தாற்) கற்பித்து வணங்கல். (அந்தரியாகம்) என்ற மூன்று வழிபாடுகளும் பொருத்தமாய்தோன்றுகின்ற சிவ வணக்கமாகின்றன. நான் சிவன் என்றுகருதிப் பயிலல் எங்ஙனம் மீவழிபாடாகிய சிவ வணக்கமாம் எனில்?

ஆ. உரை. சிவனெங்கும் நிறைந்து எல்லாந் தன்வடிவாயுடைய எண் (நினைப்பு) வடிவனாதலால் முன் வழிபாடுகளில் கதிரை, மதியை, கல்லை புல்லை, உருவைச் சிவமென்றும், காற்றை, விண்ணை, உயிரை, பரவொலியை, பரவொளியை (நாதம் விந்துகளை) சிவமென்றும் உமை தலைவனாக எண்ணவடி

வைச் சிவமென்றும் வணங்கும் அவைபெல்லாம் வணங்கும் உயிரில் வேறாகியவற்றையும், பிறவுயிரையும் சிவமாகக் கருதி வணங்கும் வழிபாடாம். சிவம் எங்கும் நிறைந்து ளது. உயிரிலும் நிறைந்து ளது. ஆதலால் வழிபாடியற்றும் உயிரில் (தன்னில்) சிவத்தைக்கருதி உயிரைச் சிவமாக எண்ணி முன்னலும், அதாவது (நான் சிவன்) (அகம்பிரமாஸ்மி) என்று உன்னலும் சிவ வணக்கமேயாம் என்க.

90 வினா. பிறவற்றில் வணங்கல் அதாவது சிவத்தைத் தன்னில் வேறாய் வணங்குதல் வணக்கமாமன்றித் தன்னைச் சிவமாய் எண்ணல் (தியானித்தல்) வணக்கமாகாதாதலின் அதைச் சிறப்பித்து மீவழிபாடென்ன லெங்ஙனம் பொருந்தும்? எனில்

ஆ. உரை. சிவவழிபாடு பிறிதில்வணங்குவது, தன்னில் வணங்குவதென இருவகை. உலகிற் பொருளனைத்தினும் தான் சிவத்தைக்கருதி வணங்குவது பிறிதில் வணக்கம். எல்லா வணக்கங்களுக்கும் அறிவிச்சை செயல்களுக்கும் இன்றியமையாத வினைமுதல் தானென்ற உயிர் ஆதலால் உலகில் உயிரிற் சிறந்த பொருளினின்று. அவ்வுயிரில் சிவத்தை வணங்குதல் சிறந்ததாகலின் அது மீவழிபாடாம். பிறிதில் வணங்கும் வழிபாடுகள் அளவில் நலந்தருவனவும் மீவழிபாட்டுக்குச்சிறந்தவழியும்படிகளும் ஆயினும் அஃதியற்றுங்கால் அறிவிச்சை செயல்களின் வீற்றும் அவற்றின் வழியாய் ஆணவாதிகள் பல்கற்கு இடையும் உண்டாகின்றன. மீவழிபாட்டில் உயிர் தன்னில் சிவத்தை எண்ணிவணங்கி நான் சிவன் என்ற முன்னலில் முற்றி அயராவன்பு செலுத்திப் பின் நான் என்பது மொழிந்து உப்பு அப்பிற்கலந்த

பொழுது தன் கண்டிப்பு நீங்கி அப்பாய் அவர்வதுபோல உயிர் சிவத்தோடு கலந்து தன்னியல் நீங்கிச் சிவமேயாய் நிலைத்துப் பேரின்பந் துய்த்தவர்களென்று.

ஆதலால் தன்னைச் சிவமாயெண்ணிச் செய்யும் வணக்கம் மீவழிபாடா மென்பது முற்றும் பொருந்தும் என்க.

19 வினா. சிவனேயாய் பேரின்பந்துய்க்கு முயிர் மேலும் சிவவழிபாடியற்ற வேண்டும்கொலோ? வெனில்

ஆ. உரை. தன்னியலையும் சிவத்தினியலையும் சிறிதுமுனராது குருடாயிருந்த அளவில் வினியவுயிர்க்கு அளவில் லுடல்தந்து பலவாற்றானும் தெரிவித்துணர்த்தி அளவில் லுயரிய தானும்படி செய்த சிவத்தின் மிகப்பெரிய நன்றியைச் சிவமேயாய்ப் பேரின்பந் துய்க்குமுயிர் முன் மறந்திருந்ததுபோல மறந்து அயராவன்பு செலுத்தாதிருக்குமேல் அதற்குத் தீர்க்கரிய பெருங்குற்றஞ்சாரும்: ஆதலால் சிவவழிபாடியற்றல் அவ்வுயிர்க்குக் கடனும். அவ்வுயிர் சிவந்தானாய்ப் பேரின்பத்துய்க்கினும் தன்வயத்தன தன்றாய் முதல்வன் றுணையை யின்றியமையாததாய் உள்ள அடிமையே ஆதலானும் சிவன் தன்வயத்தனாய் அனைத்தையும் இயக்கி யருள்பவனாகலானும் எக்காலும் உயிர் சிவவழிபாடியற்றல் வேண்டும் என்க.

92 வினா. சிவமேயாய்ப் பேரின்பந்துய்க்கப் பெற்றும் உயிர் தன் வயத்தனாகாத தெதனால் எனில்?

ஆ. உரை. சிவன் அறிவு; உயிர் அவன் அருளைச்சாரும்றிவு. சிவன் பிறப்பாதிபோக்கி ஞானம் வீடுதரும் அறிவு; உயிர் அவற்றையடையும் அறிவு. சிவன் தானே அறியும் அறிவு; உயிர் அறிவிக்க அறியும் அறிவு. சிவனெங்கும் நிறைந்தெல்லாமறியு

முற்றறிவன். உயிர்பற்றிய உடலில் நிறைந்து உணர்த்த வுணருளு சிற்றறிவது.

சிவம் இரதகுளிகையையும், உயிர் செம்பையுமொத் தன. இரதகுளிகை செம்பின் களிம்புபோக்கிப் பொண் னாக்கியொளிர் விப்பதுபோல, சிவம் உயிரின் ஆணவம் மாயை கன்மமென்ற மும்மலங்களைப் போக்கித் தூய்தாக்கித் தன்னின்பந்துய்ப்பிக்கின்றது.

உயிர் உலகில்வாழும் போழ்தும் சிவயோகம் பயிலும் பொழுதும் உண் முகப்பட்டு ஒன்றுபட்டின்பந்துய்க்கும் பொழுதும் வெளிமுகப்பட்டுயிர்வாழும் பொழுதும் எப் போழ்தும் உடல் அந்தத்து இறையோடொன்றுங் காறும் சிவத்தினைத் தொழிற்குட்படல் இன்றியமையாத தாகவின் தன்வயத்ததன்று. சிவன் தன்வயத்தன். உலகுயிர் சிவன் (கடவுள்) வயப்பட்டன்.

ஆதலால் உயிர் சிவத்துய்ப்பு (சிவாநுபவம்) ஒன்றி னுக்கேயுரியது. என்றுந் தன்வயத்தனாகாதது என்க.

93 வினா நாம் கொள்ளத்தக்க நூல்கள் எவை?

ஆ உரை. வினைக்கட்டில்லாத முற்றறிஞனாகிய முதல் வன் கண்டது முதனூலெனப்படும். 1.

1. "வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்."

(தொல்காப்பியம் மரபியல் சூத்திரம் 94.)

"அவிழுமனமு மெம்மாதியறிவுந்

தமிழ் மண்டலமைந்துந் தத்துவமாமே."

(திருமந்திரம்.)

வேதம் (பொது), ஆகமம் (சிறப்பு) என முதலானார்கள் இருவகைப்படும். அவை முதற்கழக காலத்தில் தமிழி விருந்தன. சிவனே அவற்றைச் செய்தருளினன். 2

அவற்றில் தமிழ் மறைகள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நாற்பொருள்களும் உலகிலுள்ளாரறிந்து ஒழுகி யுய்தற்குக் கூறப்பட்டன. 3

2. “வேதமோடாகமம் மெய்யா மிறைவனால்
ஒதும் பொதுவும் சிறப்புமென்றுள்ளன
நாதனுரையவை.” (திருமந்திரம்.)

வேதம் = (மறை) வேவுகூறுவது, வேவு = உளவு.
மறை = மறைவான (இரகசியமான) பொருள்களைக்
கூறுவது.

ஆகமம் = ஆ = பசு, க = கடவுள், மம் = மலம் என்ற
முப்பொருள்களை விளக்குவது ஆகமம்.

3. “அழிந்த சிந்தையந்தணுளர்க் கறம் பொருளின்
பம் வீடு மொழிந்தவாயான்”

“தூயநான் மறைகண்கூடும் பாடின ரொருவர்
போலும்”

“மறையிலங்கு தமிழ்வல்லார்”

“மறைவளருந் தமிழ்மலை”

(சம்பந்தர் தேவாரம்.)

“தெய்வமறைத்த செழுந்தமிழ்ப் பாடலும்”

(கல்லாடம்.)

“சதாசிவந் தத்துவ முத்தமிழ் வேதம்”

(திருமந்திரம்.)

“விரித்தானை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்”

“அன்றலின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன்னானை”

(திருநாவு-தேவாரம்.)

தமிழ் மறைக்கு வழிநூலாக இப்பொழுது வழங்கிவரு வன திருக்குறள் மறையும், சமயாசிரியர் மூலம் வெளிவந்த தேவார திருவாசகத் திருமறைகளும் ஆம்—4.

சிவநெறியையும் ஒழுக்கங்களையும் யோகஞானங்களை யும் விளக்கச் சிவனார் சிவாகமங்களை வெளியிட்டனர். அதற்கு மாவேலி (மகாதந்திரம்) என்றும் பெயர்.—5

4. “நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா
[நான் முகத்தோன்
றன் மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—

[நான் முறையை
வந்திக்கச்சென்னி வாய்வாழ்த்துகன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்கக் கேட்கச்செவி.”

(கடைச்சங்கத்திருந்த உக்கிரப் பெருவழுதியார்.)

“தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா
லான வறமுதலாவநான்கு—மேனோருக்
கூழினுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழி யுலகென்னாற்று மற்று.” (நக்கீரர்.)

“ஆயிரத்து முந்தூற்று முப்பதருங் குறளும்
பாயிரத்தினோடுபகர்ந்ததற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுளவோ? மன்னுதமிழ்ப் புலவ
ராய்க் கேட்க வீற்றிருக்கலாம்.” (ரத்தத்தனார்)

5. “மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்னவாகமந் தோற்றுவித்தருளியும்”
(திருவாசகம் கீர்த்தித்திருவகவல்)

“மாவேட்டாகிய வாகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்திருந்
துற்றவை முகங்களாற் பணித்தருளியும்,”
(திருவாசகம் கீர்த்தித்திருவகவல்)

5. “மாலாங்கனேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
நீலாங்கமேனி நேரிழையா ளொடு
மூலாங்கமாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
சீலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந்தேனே”
(திருமந்திரம்.)

“அண்ணலருளாலருளுஞ் சிவாகமம்
எண்ணிலிருபத் தெண்கோடி நூறாயிரம்
விண்ணவரீசன் விழுப்பமுரைத்தனர்
நண்ணினின் றப்பொருளேத்துவனானே.”
(திருமந்திரம்.)

“சிவனவன் வைத்ததோர் தெய்வநெறியில்
பவனவன் வைத்த பழவழிநாடி
சிவனவ னென்ப தறியவல்லார்கட்
கவனவ னங்குளதாங் கடனாமே.”
(திருமந்திரம்.)

“சர்வஜ்ஞ : பரிபூரணஸ்ச சிவோஜ்ஞேயச்சிவாகமே”
(இ-ள்.) முற்றறிஞனு மெங்குநிறைந்தவனும் ஆகிய
சிவன் சிவாகமத்திலறியற்பாலன்.
(சிவபுராணம், வாயுசங்கிதை, உத். அத். 12, சு. 21.)

“சிவாகமோக்தம் யத்ஜ்ஞாநம் தத்அத்ராஜ்ஞாநமுச்சயதே”
(இ-ள்.) சிவாகமத்தில் எந்த ஞானம் கூறப்பட்டதோ
அது இவண் ஞானம் எனப்படுகின்றது.
(வாயுசம், உத். அத். 8.388.)

அவற்றுக்குவழி நூலாக இப்பொழுது வழங்கிவருவன
திருமந்திராகமமும் தமிழ்ச்சிவாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்
பாகிய வடமொழிச் சிவாகமங்களும் ஆம். 6

6. “தந்திரமொன்பது சார்வு மூவாயிரஞ்
சுந்தரவாகமச் சொன்மொழிந்தானே.”

(திருமந்திரம் பாயிரம்)

“சாதுப்பிருஷ்டம்ஹி யுஸ்மாபிஸ் சுருணுத்வம்
ஸம் சிதவ்ரதா காமிகாக்யார் மஹாதந்திரா
துத்ருதம் ஸாஸ்த்ரமுத்தமம்.”

(இ-ள்.) அரிய விரதத்தையுடையவர்களே, உங்களால்
நன்றாகக் கேட்கப்பட்டது காமிகம் என்ற பெயருடைய
மகாதந்திரத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்ட உத்தமமான இந்
தச் சாத்திரத்தைக் கேட்பீர்களாக. (காமிகாகமம்.)

வடமொழிக் காமிகாகமம் தந்திராவதாரப் படலத்தில்
இருபத்தெட்டு ஆகமங்களின் பாக்களின் றொகை கூறப்பட்டு
ள்ளன. அத்தொகையொன்றும் வடமொழி யாகமங்க
ளின் பாக்கணக்கோடு பொருந்தாமையால் அத்தொகை
தமிழ் ஆகமங்களின் பாத்தொகையென்றும், அவற்றினின்று
வடமொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட இப்போதுள்ள
வடமொழி ஆகமங்கள் சுருங்கியவை யாதலால் முற்றும்
எண் வேற்றுமை யுளதென்றும் கருதத்தக்கதாகின்றது.

வடமொழிக் காமிகம் தந்திராவதாரப் படலத்திற்
கூறப்பட்ட காமிகாகமத்தின் பாத்தொகை பாராத்தம்
(ஆயிரங்கோடி கோடாகோடி) என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
இப்போது வடமொழியிலுள்ளது

பூர்வகாமிகம் படலம் 75-க்கு பா—5166.

உத்தரகாமிகம் படலம் 98-க்கு பா—6477.

ஆக 11643

சுப்பிரபேதாகமத்துக்குக் கூறப்பட்ட பாத்தொகை
மூன்று கோடி. இப்போது வடமொழியிலுள்ளது
படலம் 74-க்கு பா—4665½.

சிவஞானிய தமிழ்மறை யாகமங்கள் முதல் இரண்டாவது கடல் கோள்களில் மறைந்தன. 7

6. இப்படியே எல்லா ஆகமங்களிலும் வேற்றுமை யுண்மையால் காமிகம் தந்திராவதாரப் படலத்திற் கூறப்பட்டவை வடமொழியாகமங்களன்றென்பது தெளிவு.

சிவாலயத் திருவிழாக்களில் திக்குப்பலியிடும் பொழுது தமிழ்ப் பண்கள் ஓத ஆகமங்களிற் கூறப்படலும் வடசொல்லாகமங்கள் தமிழினின்று மொழிபெயர்க்கப் பட்டமையை யுணர்த்துகின்றது.

7. “ ஏரணமுருவம் யோகமிசை கணக்கிர தஞ்சாலந்
தாரணமறமேசந்தந் தம்பரீர் நிலமுலோகம்
ஆரணம் பொருளென்றின்னமான நூல்யாவும்வாரி
வாரணங்கொண்டதந்தோ வழிவழிப்பெயருமாள”
(பழம்பாட்டு)

“ பஹுனியாற்றுடன் பன்மலையுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள”

என்று சிலப்பதிகாரம் காடுகொண் காதையில் முதனுழிக் கடல்கோள் குறிக்கப்பட்டுளது.

முதற்கழக காலம் இற்றைக்கு 16000 ஆண்டுகளாகின்றன. அது 4440 ஆண்டு தமிழகத்தில் தென்மதுரையில் வீற்றிருந்து முதற்கடல் கோளிற்பட்டது. அதன்பின் கவாடபுரத்தில் இடைக்கழகம் தோன்றி 3750 ஆண்டுகளிருந்து இரண்டாவது கடல்கோளில் பட்டது. பின்னர் இப்போதுள்ள மதுரையில் மூன்றாவது கழகம் 1850 ஆண்டுகளிருந்து பாண்டிய அரசாட்சியோடு ஒழிந்தது.

கடைச்சங்க மிரீஇனார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதியீராக நாற்பத்தொன்பதின்மர். கடைக்கழக இறுதிக்காலம் கி. பி. 140 என்ப.

(இறையனாகப்பொரு ளுரையிற்கண்டது)

தமிழ் மறையிலன்பு செலுத்தாதவரைக் காணலையும், ஆவரோடு பேசலையும் விலக்கலோடு, கொலைவேள்விகளை மிகுத்துக்கூறும் ஆரிய மறைகளையும் திருமுறைகள் தணித்துக் கூறுகின்றன. 8

“ தில்லைச்சொக்க ரம்பலவரென்னும் சுருதியைக் கருதமாட்டா வெக்கரை” என்று சொற்களைச் சுட்டித்தமிழ் வேதத்தைக் குறிப்பது தமிழ்மறை யுண்மையை வற்புறுத்துகின்றது.

7. “ நூலாநாலா யிரநானூற்று நாற்பத்தொன்பான் பாலா நாநூற்று நாற்பத்தொன்பான்-மேலாநாற்பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநாலாடலுக்குக் கத்தன் மதுரையிற் சொக்கன் ”

(காளமேகம் வெண்பா.)

ஆதலால் முச்சங்கங்களில் இயற்றப்பெற்ற தமிழ்நூல்கள் 4947 என்ப.

8. “செக்கரோத்திரவிநூரூயிரத்திரளொப்பாந்தில்லைச் சொக்கரம் பலவரென்னுஞ் சுருதியைக் கருதமாட்டா வெக்கரைக்குண்டமிண்ட வெத்தரைப்புத்தராதிப் பொக்கரைக்காணுகண்வாய்பேசாதப்பேய்களோடே”

“ கச்சரைக்கல்லாப்பொல்லாக்கயவரைப்பசுநூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகண்வாய் பேசாதப்பேய்களோடே”

“ அசிக்கவாரியங்களோது மாதரைப் பேதவாதப் பிசிக்கரைக்காணுகண்வாய் பேசாதப்பேய்களோடே”

(திருவிசைப்பா)

“ விளக்கங்கிருப்பமின்மினி கவரும்
அளப்பருஞ் சிறப்பிலாதர்போலவும்
கச்சங்கொண்டு கடுந்தொழின்முடியாக்

அமரசிம்மன் காலம் கி. பி. 500. அதுவரை ஆரிய
மறைகள் மூன்றேயிருந்தன. 9

கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென்றெண்ணிப்

பிச்சரைப்போல் வோராரியப்

புத்தகப்பேய்கொண்டு புலம்புற்று

வட்டணைபேசுவர் மானுடம்போன்று”

(கேசப்பிரசாதம்.)

9. அமரகோசம், வாக்வர்க்கம், சுலோகம்—160.

“ஸ்திரியாம் ருக் ஸாம யஜுசீ

இதிவேதாஸ்த்ரய ஸ்த்ரயீ”

(இ-ள்.) இருக்கு, ஸாமம், யசுர் என்ற வேதங்கள்
மூன்றும் த்ரயீ (மூன்றி) எனப்படுகின்றன.

ஆன்றோர்மொழி.

“தந்வந்திரி கூபணகோ அமரசிம்ஹசங்கு

வேதாளபட்டகர்ப்பர காளிதாசா:

க்யாதோவராக மிஹிரேந்ருபதே: சபாயாம்

ரத்நாநிவை வரருசிர்நவவிக்ரமஸ்ய”

(இ-ள்.) தந்வந்திரி, கூபணகன், அமரசிம்மன், சங்கு,
வேதாளபட்டன், கடகர்ப்பரன், காளிதாசன், வராகமிகி
ரன், வரருசி என்றவர் விக்ரம அரசனின் அவையின்
ஒன்பது மணிகளாம்.

அவற்றில் பல விலங்குகளைக் கொன்று பல தேவர்களுக்கு ஊட்டி வணங்கும் வேள்விசெய் முறைகளும். 10

A History of civilisation in Aucient India by Romesh Chundra Duth C. I E.

பழைய இந்தியாவின் சீர்த்தேற்றம். முகவுரை.	
உஜ்ஜினி விக்ரமாதித்யன் காலம். கி. பி	500—550
காளிதாசன், அமரசிம்மன், வராகமிகிரர்,	} 500—550
வராகுசி முதலியவர் காலம் கி. பி.	
சிந்துநதிப்படுகையில் ஆரியர் குடியேறியது	
கி. மு.	2000—1400
இருக்குவேத மந்திரங்களியற்றப்பட்ட காலம்	
	கி. மு. 2000—1400
கங்கைப்படுகையில் ஆரியர்குடியேறியது ,,	1400—1000
உபநிடதமியற்றப்பட்டகாலம் ,,	1100—1000
ஆரியர் இந்தியா முழுமையும் வென்றது,,	1000—320
பாணினி காலம் ,,	800
கௌதம புத்தர் காலம் ,,	557—477
சந்திரகுப்தன் (மகதநாட்டரயன்) ,,	320—290
அசோகன் (மகதநாட்டரயன்) ,,	260—222
ஆந்திரர் ஆட்சி (மகதநாட்டில்) ,,	26 கி. பி. 430
சங்கராச்சாரியர் காலம் கி. பி.	788—850

10. ப. இ. சீ. C. S. I. India

We have frequent allusions to the sacrifice and to the cooking of cows buffaloes and bulls (61. 12, 2. 7. 5, 5. 29-7 & 8 6-17-11, 6-16-47, 6-28-4, 10-27-2 10-28-3 &c.

பரிவேள்வி சைமை வேள்வி, மக்கள் வேள்வி, (அசுவ மேதயாகம், பெளண்டரீக யாகம், நாமேத யாகம்) முதலிய வேள்விகளும் 10.

10 (In 10-89-14 there is mention of a slaughter house, where cows were killed and in 10-91-14. there is an allusion to the sacrifice of horses, bulls and rams.

வேள்விகளைப் பற்றியும் பசுக்கள், எருமைகள், எருதுகளைச் சமைத்தலைப்பற்றியுமுள்ள குறிப்புகளை நாம் அடிக்கடிகாண்கின்றோம் அவை இருக்கு 1-61-12, 2-7-5, 5-29-7 & 8, 6-17-11, 6-16-47. 6-28-4, 10-27-2, 10-28-3 முதலியன.

10-89-14ல் பசுக்கள் கொல்லப்படுகிற கொலையிடம் கூறப்படுகின்றது. அன்றியும் 10-91-14ல் குதிரைகள், எருதுகள், ஆடுகள், இவற்றின் வேள்விகுறிக்கப்படுகின்றது

இருக்கு 1-100-18. பலரால் வந்திக்கப்பட்டவரும் விரைவான தோழர்களோடு கூடியவரும் ஆன இந்திரனே, இந் நிலத்தில் குடியிருந்த தசியுக்களையும், சிம்யூதர்களையும் உமது இடியால் அழித்தீர். அதன்பின் வெண்ணிறமுள்ள (ஆரிய) நண்பர்களுக்குப் புலங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்தீர்.

இருக்கு 10-22-8. நாங்கள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தசியூ இனத்தாரால் சூழப்பட்டிருக்கின்றோம். அவர்கள் வேள்விகள் செய்வதில்லை. அவர்கள் ஒன்றையும் நம்புவதில்லை. அவர்கள் கிரியைகள் வேறுபட்டன. அவர்கள் மனிதரல்லர். பகைவரை அழிக்கின்றவரே, அவர்களைக் கொல்வீராக. தசியுக்கள் குலத்தை அழிப்பீராக.

இருக்கு 1-62-13. இந்திரனே உமக்கு கௌதமரின் சந்ததியாராகிய கோதமர்கள் இந்த நூதனமான சம்ஹிதையை வினோதமாகச் செய்தார்கள்.

ஆரியர்க்கும் திருவிடர்க்கும் நிகழ்ந்த போர்களும் பிற காதைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. 10.

10. இருக்கு 10-54-6. சம்ஹிதைகளைச் செய்யும் பிரஹு துத்தர் என்பவரால் இந்திரனுக்கு உவக்கத்தக்க மகத்துவமுள்ள சங்கிதை செய்யப்பட்டது.

இருக்கு 1-7-16. இடியினை ஆபுதமாகக் கொண்டு தனது வல்லபத்தில் நம்பிக்கையுடைய இந்திரன் தாசர்களின் பட்டணங்களை அழித்துக்கொண்டுபோனார். அறிவிற் சிறந்த இந்திரனே, இடிக்கரசே, தாசர்களீது உமது அம்புகளைச் செலுத்தும், ஆரியர்களின் வீரத்தையும் புகழையும் விருத்தியாக்கும்.

இருக்கு. 2-6-15. வரு. இந்திரன் அசுரர்களை எதிர்த்துத் தாபிதியர்களைக் கொண்டுபோய் விட்டதுமன்றி, அவர்கள் ஆபுதங்களை யெல்லாம் நெருப்பிற் கிரையாக்கி அவர்கள் ஆனிரையாலும், அசுவங்களாலும், இரதங்களாலும், அரசகுமாரனைச் செல்வவந்தராக்கினார்.

இருக்கு. 4-7-3, வரு. தாசர்களாகிய ஷம்பரர்களது நுழைதற்கரிய 100 பட்டினங்களை நீர் அழித்தீர்.

இருக்கு. 8-2-19. வரு. நீர் ஆரியர் பொருட்டாகத் தாசர்களை ஒட்டினீர்.

இருக்கு. 1-130-8. இந்திரன் தன்னை வணங்கும் ஆரியர்களைச் சண்டைகளில் காக்கின்றனன். அவன் அளவற்ற சமயங்களில் ஆரியர்களைக் காக்கின்றனன். எல்லாச் சண்டைகளிலும் காக்கின்றனன். ஆரிய மனிதர்களின் பயனுக்காக வேள்விகள் செய்யாதவர்களை அவர் கீழ்ப்படுத்துகிறார், அவர் கருநிறமுடைய பகைவனின் தோலையுரிக்கிறார். அவனைக் கொல்லுகிறார். அவனைச் சாம்பலாக்குகின்றார்.

பின்னர் அவ்வேள்விகளும் செய்வினைகளும் (ஆபிசாரங்
களும்) கூறும் அதர்வவேதம் இயற்றப்பட்டது. 10.

10 இருக்கு. 2-10-6, 7. விருத்திரனைக் கொன்றவரும்
பட்டணங்களைத் தகர்த்தவரும் ஆகிய ஓ இந்திரனே! நீர்
கரிய தாசர்களின்படைகளை அழித்தீர். பூமியையும் நீரையும்
மனுவின் குலத்தாருக்கு ஆக்கினீர். வேள்விசெய்வோர்
விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவீராக.

இருக்கு. 6-47-20. ஓ தெய்வங்களே! நாங்கள் யாத்
திரைசெய்து வழிதவறி ஆடுமாடுகள்மேய்த்தற்குதவாதபூமிக்
குவந்து சேர்ந்தோம். தசியூக்களுக்குமட்டும் ஆதரவாக
விரிவான இடமீருக்கின்றது. ஓ பிரகற்பதியே ஆடுமாடு
களைத் தேடியடைய எங்களை நடத்துவீராக. ஓ இந்திரா!
உம்மை வணங்குகின்ற வழியைவிட்டு விலகிய எங்களுக்கு
வழிகாட்டுவீராக.

இருக்கு. 8-96-13. விரைவான கருப்பன் (கிருட்டி
னன்) அனுஸ்மதி ஆற்றின் கரையில் பதினாயிரம் படை
யுடன் குடியிருந்தான். இந்திரன் தன்னறிவால் உரத்துக்
கூவும் அத்தலைவனை அறிந்தான். அவன் ஆரியரின் நன்
மைக்காக (கருப்பனின்) கொள்ளையடிக்குஞ் சேனையை
அழித்தான்.

இருக்கு. 9-112-3. காண்பாயாக ஓ சோமா! நான்
வேதமந்திரங்களை யியற்றுகிறவன், என் தகப்பன் வைத்தி
யன். என்தாய் திரிகையில் தானியம் திரிக்கிறான். பசுக்கள்
தீனிக்காக மேய்ச்சற் புலங்களிவ் திரிகின்றமைபோல
பணத்துக்காக நாங்களெல்லவரும் பல தொழில் புரிகின்
றோம். இந்திரனுக்காக நீ பெருகுவாயாக.

தமிழ்நாண் மறைகள் 1-2-வது கடல்கோள்களிலொழிந்தன ஆதலால் முந்திய காலத்து நான்மறை (நால்வேதம்) எனப் படுவன தமிழ்மறைகளையே சுட்டுகின்றனவெனக்கருதத் தக்கதாகின்றது. 11.

11. “ முந்தொரு காலத்தில் முவுலகந்தன்னில்
வந்திடுமுயிர் செய்தவல் வினைய தனாலே
அந்தமின் மறையெல்லா மடிதலைதடுமாறிச்
சிந்திடமுனி வோருந் தேவருமருளுற்றார்.”

(கந்தபுராணம் பாயிரப்படலம்)

தொல்காப்பியத்துக்கு அகத்தியர் மாணாக்கர் பனம் பாரனாரியற்றிய சிறப்புப்பாயிரத்தில் “நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான்” என்றபகுதிக்கு நச்சினுர்க்கினியரெழுதிய உரையில் தொல்காப்பிய மியற்றப்பட்டதன் பிற்காலத்தில் இருக்கு முதலிய மறைநான்கும் வகுக்கப்பட்டதாய்க் கூறப்படுகின்றது.

கி. பி. முதல்வது நூற்றாண்டிற் றேன்றியிருந்த திருவாதவூடிகள் திருவாய்மலர்ந்த திருவாசகம் போற்றித் திருவகவலில் “ மூவாநான்மறை முதல்வாபோற்றி ” என்று கூறப்படும்நான்மறை தமிழ்மறையே என்றுகுறிக்கத்தக்கது.

புறநா னூற்றில், முரஞ்சியூர், முடிநாகராயர், சேரமான் பெருஞ் சோற்றுதியன் சேரலாதனைப் பாடிய. “ நாஅல் வேதநெறி திரியினும் ” என்றபா பாரதப்போர்க்காலத்தது.

11. சகலயசர்வேதம் சதபதப் ராமணம்காண்டம் 1

அத். 8. பிராம்மணம் 1ல்

மனு தனக்குக் கைகழுவக் கொணர்ந்த நீரிலிருந்தொரு மீன் தோன்றிக் கடல்கோள் வருவதை முற்கூறக்கேட்டு அதன்சொற்படி யுண்டான நீர்ப்பெருக்கில் கப்பலுர்ந் திருந்துய்ந்ததாய்க் கூறப்படுகின்றது. அதற்கு உபப்பிர மாணமாக பாகவதம் 8-வது ஸ்கந்தம் 24-வது அத்தியா யத்தில் திராவிட தேசத்தரசனாகிய ச த் ய வி ர த னென்ற வைவசுவதமனு விண்டுவின் மச்யாவதாரமாகிய மீன்குஞ்சு சொன்னபடி கடல்கோளில் கப்பலிலிருந்துய்ந்து பின்னர் நாடாண்டமை கூறப்படுகின்றது. இது தமிழ்க்குழகங்களின் வரலாற்றில் இரண்டாவது கடல்கோளில் கடல்கொள்ளப் பட்டுப்போந்திருந்த முடத்திருமாற பாண்டியனைகுறிப்பது தெளிவு. ஆதலால் முதற்கழகத்திருந்த தமிழ்மறை யாக மம், போதம் முதலியன பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு நெடு நாள் முந்தியனவாகின்றன. இரண்டாவது கடல்கோள் நிகழ்ந்த பின்னரே இருக்குவேதம் தோன்றியதென்றும் கருதத்தக்கதாகின்றது.

பாகவத மகாபுராணம். ஸ்கந்தம் 8. அத். 24. சு. 13.

“ சத்யவ்ரதோஞ்ஜலிகதாம் ஸஹதோயேநபாரத

உத்ஸஸர்ஜநதீதோயே சபரீம்த்ரவிடேச்வர:”

(இ-ள்) திராவிட தேயத்தாயனான சத்யவிர்தன் தன் உள்ளங்கை நீரிலிருந்த மீன்குஞ்சை ஆற்றின் நீரில் விடுத்தனன்.

“ எத்வைமதுரபவத்ததபேஜஸம் ”

(இ-ள்.) மனு கூறியதெல்லாம் மருந்து, என்று வேதங் கூறல் மது, வேதத்துக்கு முற்பட்டவரென்னலை யுணர்த்து கின்றது.

ஆரியமறைகள் பல இருடிகளாற் கூறப்பட்ட பல பகுதிகளைபுடையன. அவ்விருடிகள் பெயர்கள் அப்பகுதிகளின் தலைப்பிலும் அப்பகுதிநூலினுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன: அவற்றில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு கூறப்பட்டிலை. பெரும்பாலும் வேள்விகளே கூறப்பட்டுள்ளன. அவை அபரவித்தை (கன்மகாண்டம்) எனப்படும் பூர்வபக்கங்கள். ஞானங்கூறும் உபநிடதங்கள் (ஞானகாண்டம்) பின்னர்ப் பலவிருடிகளாற் கூறப்பட்டன. அவைகளும் முடிபல்லன வென்பது சைவதூற்றுணிபு 12.

11 தைத்திரீயயஜுர்ப்பிராமணம் 3வது அட்டகம், 9வது கந்தம் அநுவாகம் 6-27. அசுவமேதப் பிரகாரணம்.

“ அம்பே அம்பால்யம்பிக இதிபத்நீ முதாநயதி ”

(இ-ள்.) அம்பா, அம்பாள், அம்பிகை என்ற பத்தி களைப் புகழ்ந்தனன்.

இம்முப்பெண்கள் பாரதகாலத்திலிருந்ததாய்ப் பாரதத்தில் கூறப்படுகின்றனர்.

ஆரிய வேதமியற்றிய விருடிகள்.

12, மரீசி, அத்திரி, ஆங்கிரசு, புலத்தியன், புலகன், கிருது. பிரசேதனன், வசிட்டன், பிருகு, முதலிய பிரம விருடிகளும்,

மந்தாத்திரி, சிவி, வசுமனான், பிரதர்த்தனன், விசுவாமித்திரன், மதுசந்தனன், ரிஷபன், ரோணு, அம்பரிஷன், பரதன், மேதாத்திரி, நாபகன், இரகுகணன், வசுஷப்பிரியன் புரூரவன், வேனன், சுதாசன், கிருத்சமதன், தேவாபி, சந்தாணு முதலிய இராஜவிருடிகளும்,

கவஷஜ்ஜுஷன் முதலிய தாசவிருடிகளும், கக்ஷீவது முதலிய சங்கராசாதியிருடிகளும், சசி, சிரத்தை, கோரவி, வாக், லோபாமுத்திரா முதலிய பெண்களும் வேதமந்திரங்களை யாக்கியோராவர்.

சாந்தோக்யோபநிடதம் பிரபா—5 காண்டம் 3-7.
“யதேயம்நப்ராக் இதிலோவாசவத்த: புராவித்யாப்ராம்மணாக்சதி”

(பாஞ்சால நாடாண்டிருந்த தமிழரசனாகிய பிரவாகநசைவலி, கௌதமமுனிவரைப் பார்த்து)

உனக்கு முன்னர் பிராமணர்கள் இந்த வித்தையை (ஞானத்தை) அடையவில்லை என்று கூறினன்.

இதனாலும் முண்டகோபநிடத முதலிய வற்றாலும் முற்காலத்தில் பிராம்மணர் ஞானநூற்பயிற்சி யடைந்தில-
-ரென்றும் கருதத்தக்கதாகின்றது.

12. முண்டகோபநிஷத் 1-2-7.

“ ப்லவாஹ்யேதே அத்ருடாயஜ்ஞரூபா:

அஷ்டாதசோக்த: வரம்யேஷுகர்ம

ஏதச்சரேயோயெபி நந்திமூடாஜரா

ம்ருத்யுந்தேபுநரேவாபியந்தி ”

(இ-ள். பதினெண் பெயர்களாற் செய்யத்தக்கதாழ்ந்த வேள்விக்கர்மம் செப்பவர்கள் கெட்டுப்போனதோணிபோல் பிறவிக்கடலைக்கடக்கவேலாது. இக்கருமத்தைவிடுபேற்றுக்குக் காரணமாக எந்த மூடர் போற்றுகின்றனரோ அவர் கிழத்தனமும் சாவும் மீண்டும் மீண்டும் அடைகின்றனர்.

முண்டகம். 1-2-8.

“ அவித்யாயாம் பஹுதாவர்த்தமாநா: வயம்க்ரு

தார்த்தா இத்யபிமந்யந்திபாலா:

யத்கர்மிணோ நப்ரவேதயந்திராகாத்

தேநாதூரா: க்ஷீணலோகாச்யவந்தே ”

12 (இ-ள்.) அஞ்ஞானத்தில் அநேகவிதமாய் இருக்கிறவர்களும், நாம் பயனையடைந்தவர்கள் என்று நினைத்துக்கொள்கிறவர்களும் ஆகிய அஞ்ஞானிகள் எதனால் வேள்வி முதலிய கருமஞ்செய்கிறவர்களாய் கன்மபலத்தின் இச்சையால் தத்துவத்தை அறிகிறதில்லையோ, அதனால் துக்கமடைந்தவர்களாய் புண்யங்கழிந்து அவற்றினின்று நழுவுகிறார்கள்.

முண்டகம். 1-2-10.

“ இஷ்டாபூர்த்தம் மந்யமாநாவரிஷ்டம்நாந்ய

ச்ரேயோவேதயந்தேப்ரமூடா:

நாகஸ்யப்ருஷ்டேதேசக்ருதேநபூத்வா

இமம்லோகம் ஈனதரம்சாவிசந்தி ”

(இ-ள்.) எவர்யாககர்மங்களைபும், சுமார்த்த கர்மத்தையும், சிறந்தனவென்று நினைத்து, வேறு புருடார்த்தத்தையறிகின்றிலரோ. அந்தச் சிறந்த மூடர்கள், சுவர்க்கத்தின் மேல்புரமிருக்கிற போக லோகத்தில் (கன்மபலத்தை) அநுபவித்து இந்த லோகத்தையும், நரகாதி லோகத்தையும் அடைகின்றனர்.

முண்டகம். 1-2-12.

“ பரீக்ச்ய லோகாங்கர்மசிதாந், ப்ராம்மணோரி

வேதமாயாந்நாஸ்த்யக்ருதக்கருதேந

தத்விக்ஞாநார்த்தம்ஸகூருமேவாபிகச்சேத்

ஸமித்பாணிச்ரோத்ரியம்ப்ரம்ஹநிஷ்டம். ”

(இ-ள்.) எந்த அந்தணன் கன்மங்களாலாகிய உலகங்களை விசாரித்து, நித்தியனாகிய இறைவனை கன்மத்தினாலடைய முடியாதென்றறிகின்றனனோ அவன் அப்பொருளை அறியும்பொருட்டு வேதாந்த முணர்ந்தவனும் பிரம சிட்டையுடையவனுமாயிருக்கிற ஆசிரியனை கையிற் சமீத்துடையனாய் அடையக்கடவன்.

உயிர்கள் தத்தம் பாகத்துக்குத் தக்க சமயம்பற்றி
யொழுகும் உணர்வுடையராயிருத்தலின் எவர்எம்மதம்பற்றி
யொழுகினும் அவர்க்கு அவ்வதற்குரிய பலனை இறைவனொரு
வனே தந்துயர்த்தி உய்விக்கின்றனன் என்பது சிவநெறி
யின் (சைவசித்தாந்தத்தின்) முடிவு. 13.

13. “ புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும்
புகன்மிருதிவழியுழன்றும்புகலுமாச்சிரம
வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்து ஞசென்றும் சைவத்
திறத்தடைவரிதிற் சரியை கிரியாயோகஞ்
செலுத்திய பின் ஞானத்தாற் சிவனடிபைச்சேர்வர்”
(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூ. 8. பா. 11.)

“ வேத மோதிலென் வேள்விகள் செய்யிலென்
நீதிநூல் பல நித்தம் பயிற்றிலென்
ஓதியங்கமோ ராறு முணரிலென்
ஈசனை யுள்குவார்க்கன்றி யில்லையே ”
(நாவுக்கரசர்-பாவநாசத்திருக்குறந்தொகை 4)

“ அப்பனை நந்தியை யாராவமுதினை
யொப்பிலி வள்ளலை யூழி முதல்வனை
யெப்பரிசாயினு மேத்துமினேத்தினால்
அப்பரி சீச னருள்பெற லாமே ”
(திருமந்திரம்.)

“ தமருவந்த தெவ்வுருவங் வருவந்தானாய்த்
தமருவந்ததெப் பேரப்பேர்—தமருவந்த
தெவ்வண்ணஞ்சிந்திப் பதியையா திருப்பரேல்
அவ்வண்ணமகிழ்வோனாம் ”
(திருவாய்மொழி).

இருக்கு முதலிய மறைகளின்படி பல இருடிகளால் கதர், இந்திரன், வருணன், அக்கினி, மித்திரன், குபேரன் முதலிய சில்லரைத் தெய்வங்களை இறைவனென வணங்கல் கீழ்நெறி (அபரவித்தை) யாகிய பூர்வபக்கமும், அனைத்தையும் இறைவடிவாகக் கண்டு சிவத்தோ டிரண்டறக் கலந்தின்பந்துக்கும் மீவழிபாடு மேல்நெறி (பரவித்தை) சித்தாந்தமும் ஆம். கொலையில்லாத சிவவேள்விகள் சித்தாந்தமாகிய சிவாகமங்களிற் கூறப்படுகின்றன. 14.

உயிர், உயிர்க்குயிர் இன்றென்னும் தேரரும் (புத்தரும்,) கண்மத்துக்குரிய பயன்றரு மிறைகொள்ளாத அமணரும் நாத்திகர். அவரினும் தெய்வங்கொண்டு வேள்வியோம்புவோர் மிகச்சிறந்த பரிபாசிகளாதலானும், 15.

14. “ பத்யர்த்த தர்சகம்ஜ்ஞானம் காமிகாதிபரம்பவேத் வேதாத்யம் அபரம்ஜ்ஞானம் பசுபாசார்த்ததர்சகம்”

(இ-ள்.) பதிப்பொருளை யுணர்த்துகின்ற காமிக முதலியன பரவித்தை. பசுபாசங்களை யுணர்த்துகின்ற வேத முதலியன அபரவித்தையாம். (காமிகாகமம்)

“ தத்ராபராரிக்வேதோ யஜுர்வேதஸ்ஸாமவேதோ தர்வவேதசிக்ஷாகல் போவ்யாகரணம் நிருக்தம் சந்தோஜ்யோதிஷ்மிதி-அதபராயபாததக்ஷரமதிசம்யதே” (இ-ள்.) அவற்றுள் அபரவித்தைகள் இருக்கு வேதம், யசுர் வேதம், சாமவேதம், அதர்வவேதம், சிக்ஷை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தசு, ஜோதிடம் என்பன. எதனால் அந்த அக்ஷரமாகிய பிரமம் அறியப்படுகின்றதோ அதுபாவித்தை.

(முண்டகோப நிடதம் 1-5)

15. “ அருக்கன் பாதம் வணங்குவரந்தியில்
அருக்கனாவானரனுருவல்லேனே
இருக்குநான்மறை ஈசனையேதொழும்
கருத்தினை நினையார் கன்மனவரே.”

(திருநாவுக்கரசர்—ஆதிபுராணத்திருக்குறந்தொகை)

“ விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
எரிவினாற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்”

(திருநாவு—திருநேரிசை) 9.

“ மந்திபோற்றிரிந்தாரியத்தொடு செந்தமிழ்ப்பயனறிகிலா
வந்தகர்க்கெளியேனலேன்றிருவாலவாயரனிற்கவே.”

“ வேதவேள்வியை நிந்தனைசெய்துமூல்
ஆதமில்லியமனெடுதேரரை
வாதில்வென்றழிக்கத்திருவுள்ளமே
பாதிமாதாடனாய்பரமனே
ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தன்
ஆலவாயி லுறையுமெம்மாதியே.”

(சம்பந்தர்—திருவாலவாய்.)

“ சாத்திரம்பலபேசஞ்சுழக்கர்காள்
கோத்திரமுங்குலமுங்கொண்டென்செய்வீர்
பாத்திரஞ்சிவமென்றுபணிதிரேல்
மாத்திரைக்குளருளுமாற்பேறரே.”

(திரு—நா.)

“ நீற்றுமேனியராயினர்மேலுற்ற
காற்றுக்கொள்ளவும்நில்லாவமணரைத்
தேற்றிவாதுசெயத்திருவுள்ளமே
ஆற்றவாளரக்கற்குமருளினாய்.”

(சம்—தேவாரம்.)

அபரவித்தைகளாகிய இருக்கு முதலிய நான்மறைகளில் சிலவிடங்களில் சிவன்கூறப்படலானும், கொலை வேள்விகளினும் கடையில் சிவனைக்குறித்துச் செய்யும் “சுவிஷ்டகிருத்” ஓமம்கூறப்படலானும், எசர்மறையிலுள்ள ஸ்ரீருத்திரம் என்ற பகுதியில் சிவவணக்கம் கூறந்து கூறப்படலானும், ஆரிய இருடிகளாற் கூறப்பட்ட உபநிடதங்களில் சிவ வழிபாடுகூறப்படலானும், ஆரியர் சிவவழிபாடியற்றலானும், அவர் சிவதீக்கைபெற்று மகா சைவரென்ற பெயரடைதலானும், எல்லவரையும் ஈடேற்ற விருப்பமும் பேரருளுமுடைய சைவசமயாசாரியர் இருக்கு முதலிய மறைகளை கீழ்வித்தையாக அங்கீகரித்தருளினர். 15.

15. எசர்வேதத்தில் “யஸ்மைநமஸ்தச்சிர:” எனனுக்கு வந்தனமோ அவன்தலை என்று துவக்கி கடவுளை முதலைவடிவாக எண்ணி “த்வம் பூதாநாம் அதிபதிரசி, த்வம் பூதாநாம் சிரேஷ்டோசி, நமோநமச் சர்வந்தேநம:” நீ பூதங்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கின்றாய். நீ உயிர்களுக் கிறைவனாயிருக்கின்றாய் வணக்கம் வணக்கம். எல்லா வணக்கமும் உனக்கே என்று கூறப்படுகின்றது.

சுவேதா சுவதர உபநிடதம்.

“யதாதமஸ்தந்நதிவா நராத்ரிர்நசந்சாசத்

சிவவவகேவல: ததக்ஷரம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்”

(இ-ள்.) எப்போது சங்கார காலமாகிய இருட்டோ அப்பொழுது பகலில்லை, இரவில்லை, சத்தில்லை, அசத்தில்லை, சிவனே தனித்துள்ளன். அவன் அக்ஷரன், அவன் கதிரவனிற்பரம்பொருள்.

“சங்கரிதி பதுமரிதி இரணந் தந்து

தரணியொடு வாளுளத் தருவரேணும்

உண்மையில் இருக்கு முதலிய அபரவித்தை(கீழ்மறைகள், கொலை வேள்வி புரியும் ஆரியத்துவிஜர்க்கேயன்றி எல்லவர்க்கு முரியனவுமன்று. அவை கீழ்வழிபாடாயினும் மேல்வழிபாட்டுக்கு வழி (சாதனம்) ஆதலின் அவைகள் அவற்றுக்குரிய பரிபாகிகள் கொள்ளத்தக்கனவேயாம். ஆதலால் அனைவர்க்கும் பொதுமறையாகிய சித்தாந்தமே (முடிவுரை) உயர்மறையாகக் கொள்ளத்தக்கதாம். 16.

மங்குவாரவர் செல்வமதிப்போமல்லே
 மாதேவர்க்கேகார்தரல்லராகி
 லங்கமெலாந குறைந்தமூகு தொழுநோயரா
 யாவுரித்துத்தின் றுழலும் புலையரேனுங்
 கங்கைவார் சடைக்கார்தார்க் கன்பராகி
 லவர்கண்டிர் யாம்வணங்குங் கடவுளாரே.”

(திருநாவு—திருத்தாண்டகம்.)

15. “அபிவாயச் சண்டாள சிவ இதிவா சம்வதேத்
 தேநஸஹசம்வதேத்தேநஸஹசம்வசேத்தேநஸஹபுஞ்ஜீத”

(இ-ள்.) சண்டாளனாயினும் சிவனென்ற சொல்லைச் சொல்வானானால் அவனோடு பேசுக; அவனோடு இருப்பாயாக; அவனோடு உண்பாயாக.

“குலந்தாங்குசாதிகள் நாலினும் கீழிழிந்த எத்தனை
 நலந்தானிலாதகொடிய சண்டாள சண்டாளர்களாகி னும்
 வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க்காளா
 கலந்தாடியார்க ளடியாரெம்மடிகளே.” [யென்றுமுட்

(திருவாய்மொழி)

முன்னர் மாவேடு (மகாதந்திரம்) என்ற பெயரோடு தமிழில் வழங்கிவந்த சைவநூல் பின்னர் வடமொழியில் சிவாகமங்களாக மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. வடமொழிக்காமிகாகமம் தந்திராவதாரபடலத்தில் ஆகமங்களின் பாக்கள் குறிக்கப்பட்ட கணக்கு முற்றுமொவ்வாமை அக் கணக்கு வடமொழி யாகமத்தினதன் றென்றுணர்த்தும். வடமொழி யாகமங்களிலும் உபநிடதங்களிலும் கீழ்ஞானம் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ள வடமொழி வேதமந்திரங்களை ஆகமங்களைவடமொழியிலெழுதியவர் இடையிடையேசெருகியதுமன்றி சிவாகமங்களில் தங்கள் கொள்கைகள் பலவற்றையும் புகுத்திருக்கின்றனர்.

தமிழ் வேதாகமங்கள் முதல் இரண்டாவது கடல் கோள்களில் கொள்ளப்பட்டமையால் அவற்றின் பொருள்களை யுலகுக்களிக்கும் பொருட்டு சமயாசாரியர் நால்வர் வெளியிட்ட தமிழ்மறைகள் தேவார திருவாசகங்கள் அவை திருவருள் வழியின் றியற்றப்பட்டன வென்பதைச் சித்துகளோடு வெளிப்பட்டமை யுணர்த்துகின்றது. வடமறை கீழ்ஞானத்தையும், தமிழ்மறை மேல் ஞானமாகிய சித்தாந்தத்தையு முணர்த்துகின்றன. 17.

16. “ திருநெறியாவது சித்தசித்தன்றிப்
பெருநெறியாய பிராணை நினைந்து
குருநெறியாஞ் சிவமாநெறிகுடு
மொருநெறி யொன்றாக வேதாந்தமோதுமே.”

“ இமையவர் தம்மையுமெம்மையுமுன்ன
மமையவகுத்தவ னாதிபுராணன்
சமையங்களாறுந் தன்னுளினைநாட
வமையங் குழல்கின்ற வாதிப்பிரானே.”

அன்றியும் 1. மருத்துவமறை, 2. பொருண்மறை, 3. விண்மறை, 4. நரம்பின்மறை, (ஆபுள்வேதம், அருத்த வேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவ வேதம்) என்ற மறைகள் நான்கும் தமிழிலிருந்து மறைந்தனவென்று நூல்களாற் புலப்படுகின்றது. வடமொழியில் அவ்வேதங்கள் காணப் படவில்லை. 18.

“ ஆனசமயமது விதுநன்றெனு
மாயமனிதர் மயக்கமது வொழி
கானங்கடந்த கடவுளை நாடுமின்
ஊனங்கடந்த வருவதுவாமே.”

(திருமந்திரம்.)

17. “ அருமறையைச் சிச்சிலி பண்டருந்தத்தேடு
மதுபோலன்றிதுவென்று முளதாமுண்மைப்
பரபதமுந்தற்பதமும பரணையன்றிப்
பலரில்லையென்றெழுதும் பனுவல்பாரி
னெரியினிடைவேவாதாற் ரெதிரேயோடு
மென்புக்குமுயிர்கொடுக்கு மிகுநஞ்சாற்றுங்
கரியைவளைவிக்குங் கன்மிதக்கப்பண்ணுங்
கராமதலைகரையிலுறக் காற்றுங்கானே.”
(உமாபதி சிவாச்சாரியர் திருமறைகண்ட புராணம்.)

“ உழக்குமறை நாலினு முயர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினு மதிக்கவினினும் மாபிழை
நிழற்பொலி கணிச்சியணி நெற்றியுமிழ்செங்கட்
டழற்புரை சுடர்க்கடவு டந்ததமிழ்தந்தான்.”
(கம்பராமாயணம். அகத்தியப்படலம்.)

“ நிறைமொழிமாந்த ராணையிற்றிளந்த
மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப.”
(தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 178)

17. “என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனை
தன்னை நன்றாகத்தமிழ்செய்யுமாதே” (திருமந்திரம்)
“சிறந்தசெய்தாகமஞ் செப்பலுற்றேனே.”

(திருமந்திரம்.)

“சித்தர் சிவலோக மிங்கே தெரிசித்தோர்
சுத்தமும் சுத்தமனமுந் தமிழ்கொண்டோர்
நித்தர் நிமலர் நிராமயர் நீள்பர
முத்தர் தமுத்தி முதன் முப்பத்தாதே.”

(திருமந்திரம்)

சனகற்கும் அகத்ய புலத்யசனற்
குமாரர்க்கும் அனுக்ரக மெய்ப்பலகைச்
சுதுபத்து நவப்புலவர்க்கும்—விபத்தியில்லான
படலத்துறு லக்கண லக்யதமிழ்த்
தரயமத்திலகப் பொருள்விர்த்தியினைப்
பழுதற்றுணர் வித்தருள் வித்தகசம்—குருநாதா.”

(திருப்புகழ் 151)

“சகலவேத சாமுத்திரியங்கள்
சமயமாறு லோகத்ரயங்கள்
தருமநீதிசேர் தத்துவங்கள்—தவயோகம்,
தவறிலாமலாள்பிறந்த
தமிழ்செய்மாறர் கூன்வெப்பொடன்று
தவிரவாலவாயிற் சிறந்தபெருமானே.”

(திருப்புகழ் 533)

18. “அளவிறந்துயிர்த்தலும்—ஒற்றிசைநீடலும்
உளவெனமொழிப—விசையொடுசிவணிய
நரம்பின்மறையவென்மனார் புலவர்.”

(தொல்காப்பியம் நூன்மரபு. 33)

அருள்பதிந்தவன்பர்.

இனி அறமும் அறிவும் மேலிட்ட பக்குவிகளான ஒரு மலர் இருமலர் மும்மலர்களுக்கு முறையே முதல்வன் உண்ணின்றும் முன்னின்றும் ஆசிரியரை ஒட்டிநின்றும் பதிபச பாச உண்மைகளை விளக்கிச் சிவத்தோ டிறண்டறக்கலந்து நின்று பேரின்பந்துய்க்கப் புரிதன்முறை. அங்ஙனம் ஒரு மலர்க்குள்ளத துணர்த்துமுறை நூல்களாலுணரத் தக்க தன்று. இருமலமுடைய பக்குவிக் கிறைவனுரைக்கு மெய் மொழிகளே சூழ்மொழி (உபதேசமொழி) களாம். அவ் வாறிறைவ னுணர்த்த வுணர்ந்த உண்மையை நந்தியங் கட வுள் உலகில் மும்மலருட் பக்குவிகட்குஆசிரியன் இறைவ னருள் வழிநின்றுணர்த்தும் பொருட்டு முனிவர் குழுவில் பன்னிரு சூத்திரங்களாக வெளியிட்டருளினார். சிவத்தைப் போந்தடையும்நெறி கூறலால் அந்நூற்கு போதம் என்று பெயரிடப்பட்டது. 19.

போது + அம் = போதம். போது = செல் = அடை

19. “செப்புஞ் சிவாகம மென்னுமப் பேர்பெற்று

வப்படிநல்கு மருணந்திதாள்பெற்று

தப்பிலாமன றிற் றனிக்கூத்துக்கண்டபின்

ஒப்பிலெழுக்கோடி யுகமிருந்தேனே.”

(திருமந்திரம்.)

“பெரும்பெயர்க் கடவுளிற்கண்டு கண்ணிருமர்ந்

தருந்துயர்க் குரம்பையி னான்மா நாடி

மயர்வறந்தி முனிகணத்தளித்த

உயர்சிவ ஞானபோத முரைத்தோன்

பொய்கண்டகன் ற மெய்கண்டதேவன்.”

(சிவஞானபோதச் சிறப்புப்பாயிரம்)

இதற்குச் சிவஞானபோதம் என்ற சிறப்புப் பெயரு
முளது. போதம்=ஞானம் என்ற பொருள்கொள்ளில்
ஞானம் இரட்டித்துப் பொருந்தாமையோர்க். சிவஞான
போதத்துக்குவழி நூல் சார்பு நூல்கள் திருவுந்தியார், திருக்
களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோத வெண்பா, சிவஞானசித்
தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம்
திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை,
கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்
கற்பநிராகரணம் என்ப.

நந்தி சிவனாரிடம் தாம் கேட்ட பொருளைச் சூத்திர
மாகக் கூறினும் காண்டலளவையில் நம்பிக்கையுள்ள மாண
வரும் பற்றுதலோடு கேட்டுப் பயனடையும் பொருட்டு
“என்மனார் புலவர்” என்று ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியுடைய புல
வர் இவ்வாறு கூறுகின்றனர் என்று விளக்கியருளினர். தமிழ்
ழினின்று வடசொல்லில் சுலோகமாக மொழிபெயர்த்தவர்
12-வது சுலோக ஈற்றில் “ஏவம் வித்யாத் சிவஜ்ஞானபோ
தே சைவார்த்த நிர்ணயம்” சிவஞானபோதமென்ற நூலில்
சைவப்பொருளின் முடிவை இவ்வாறு அறிவாயாக என்று
தாமுரைத்த 12 சுலோகங்கள் சிவஞான போதமன்று;
அதன் பொருளைக்கூறுவது என்று நன்குணர்த்தினமையால்

“எந்தைசனற்குமரனே த்தித் தொழுவியலாய்

நந்தியுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து

தானுரைத்தான்மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாமுணர

வேது திருட்டாந்தத்தாலின்று”

(சிவஞானபோதம் கடைப்பாயிரம்)

“வந்திப்பது நந்திநாமமென் வாய்மையாற்

புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற்போதமே.”

(திருமந்திரம்.)

சூத்திரமாக நந்தி யுரைத்தருளிய ஞான நூல் போதமுதனா லேயாமென்பது தெளிவு. அதன் வழிநூல் ஓளவைஞானக் குறளுமென்பாருமுனர். ஆதலால் தமிழில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளை யுணர்த்த திருக்குறள் பொதுமறையும், சைவசமயத்துக்கு ஒழுக்கம், நற்செயல், யோகம் ஞானங் களைபுணர்த்த தேவார திருவாசகமாகிய மறைகளும், திரு மந்திரமாகிய ஆகமமும், அருள்பதிந்த அன்பர்க்குரியபோத முதனாலும் அதன்வழிநூல் சார்புநூல்களும் கொள்ளத் தக்கனவாயுள்ளன. 20.

94 வினா.

சிவநெறிக்கு (சைவசமயத்துக்கு) முதற்குரவர் யாவர்?

ஆ. உரை.

உலகமனைத்தையும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களை மூவகை உயிர்களின் மலங்கள் ஒழிந்து ஈற்றில் பேரின்ப மெய்தி யுய்யப் புரிந்தருள உயர்தனிக்குரவனாகிய சிவப்பெரும் பொருள் ஒரு மலர்க்குண்ணின்றணர்த்தியும், இருமலர்க்கு உமைதுணைவனாய்க் கறைமிடறு முக்கண்ணுமுடையனாய்

20. போதமிகுத்தோர் தொகுத்த பேதமைக்கே

பொருந்தினோரிவர்க்கன்றிக்கதிப்பாற்செல்ல

வேதுநெறியெனுமவர்கட்கறியமுன்னா

ளிறைவனருணந்திதனக்கியம்பநந்தி

கோதிலருட்சனற் குமாரர்க்குக்கூறக்

சுவலயத்தி லவ்வழியெங்குரு நாதன்கொண்டு

தீதகலவெமக்களித்த ஞான நூலைத்

தோந்துரைப்பன் சிவஞான சித்தியென்றே.

(சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்)

முன்றோன்றிச் சூழ்தந்தும், மும்மலர்க்கு உழுவலுடைய
உலகாசிரியனை யொட்டி நின்றுணர்த்தியும் அருளுவன்.
அம்முறையில் நந்திக்குச் சிவனாருரைத்தருளிய பொருளை
முதற்குரவராகிய நந்தி பன்னிரு சூத்திரங்களாக்கி அதற்
குப் போதம் எனப் பெயர்தந்து 1 சனற்குமார முனிவர்க்
குரைத்தருளினர். அவர் தம்மாணக்கர் 2. சத்தியஞான
தரிசனிக்கும், அவர் தம்மாணக்கர் 3. பரஞ்சோதி முனி
வர்க்கும், அவர் தம்மாணக்கர் 4. மெய்கண்டதேவர்க்கும்
அவர் தம்மாணக்கர் 5. அருணந்தி தேவர்க்கும், அவர்
தம் மாணக்கர் 6. மறைஞான சம்பந்தர்க்கும், அவர் தம்
மாணக்கர் 7. கொற்றவன்சூடி உமாபதி தேவநாயனர்க்கும்
உரைத்தருளினார். அவர் சந்தான குரவர் (வழிவரு குரவர்)
எனப்படுவர். 1.

1 “சைவப் பெருமைத் தனிநாயகனந்தி
யுய்யவகுத்த குருநெறியொன்றுண்டு
தெய்வச்சிவநெறி சன்மார்க்கஞ் சேர்ந்துய்ய
வையத்துளார்க்கு வகுத்து வைத்தானே”

“விளங்கிற் பரமாகு மெய்ஞ்ஞானச்சோதி
யளப்பில் பெருமைய னுனந்த நந்தி
துளக்கறு மாநந்தக் கூத்தன்சொற்போந்து
வளப்பிற்கயிலை வழியில் வந்தேனே”

“போதந்தருமெங்கள் புண்ணிய நந்தியைப்
போதந்தனில் வைத்துப் புண்ணியராயுளார்
நாதன் நடந்தர நயனங்களிகுர
வேதந் துதித்திடப் போயடைந்தார் விண்ணே.”

(திருமந்திரம்.)

ஆதலால் உலகனைத்திலுமுள்ள உயிரடங்கற்கும் உயர் தனிக்ஞரவர் சிவனார். அவரிடம் சூழ்பெற்றுக் கயிலைவழியில்வந்த நந்திப்புத்தேள் மண்ணுலகிற்கு முதற்குரவர். அவர் உலகுய்ய வகுத்த சிவநெறி ஒரு நாட்டினர், ஓரினத்தர், ஒரு சமயத்தர், ஒரு மொழியினர்க்கே வுரியதாகாது, உலகிலெல்லாமக்களுக்கும் புறப்புறச் சமயம், புறச்சமயம் அகப்புறச் சமயம், அகச்சமயம் என்ற வேறுபாடின்றிப் பொதுவாய் அவ்வவர் வினைக்குத்தக்க பலனையளித்தானும் எல்லா வுயர்பெயர்களுக்குமுரிய பெரும்பொருளை வணங்கியுய்யும் வழிகூறும் நெறியாம். ஆகலின் அந்நெறிக்கு முதலாகிரியராகிய நந்தியங்கடவுளே முதற்குரவராமென்க. 1

95. வின.

சிவசமயக் குரவராவார் யாவர்?

ஆ. உரை.

சிவசமயமுதற்குரவராகிய நந்தியங்கடவுள் மாணாக்கர் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர், சிவயோகமுனி, பாம்புமுனி, புலிக்கால்முனி, திருமூலர் என எண்மராவர். அவரிற் சனற்குமாரர் வழிவந்த சந்தானகுரவர் முற்கூறப்பட்டனர். மற்றையர் வழிவந்த முனிவர் பலர். அன்னவரியற்றிய தமிழ்தூல்களும் பல. திருமூலர் மாணாக்கர் இந்திரமுனி, சோமமுனி, பிரமமுனி, உருத்திரமுனி, கந்துருமுனி, காலாங்கிமுனி, கஞ்சமலைமுனி, என எழுவார் இவ்வாறு நந்தி வழிவந்தவாகிரியர் பலர். அவர் வழிகளை விரிக்கிற்பெருகும்.

1. “அப்பனை நந்தியை யாராவமுதினை
யொப்பிலிவள்ளலை யூழிமுதல்வனை
யெப்பரிசாயின் மேத்துமினேத்தினால்
அப்பரிசீசனருள் பெறலாமே.”

(திருமந்திரம்)

இம்மறைக்கு 2000 ஆண்டுகட்கு முன்றொடங்கி இந் நாட்டில் தெய்வநம்பிக்கை குறைந்து ஜீவான்மா (உயிர்) பரமான்மா (உயிர்க்குயிர்) இன்றென்னும் புத்தர் முதலியநாத் திகர் மிகுத்து உயிர்கள் நன்னெறியடையாது கெடுக்கும் தீக்கோட்பெருக்குகளுண்டானதால் அவற்றையொழித்து நன்னெறி காட்டும் பொருட்டு சமய குரவர் நால்வர் தோன்றித் திருவருளால் இரும்பூதுகள் பலசெய்து இறைவனுண்ணின்றுணர்த்தியவாறு தேவார திருவாசகங் களாகிய தமிழ்மறைகளியற்றி யெங்கும் பரப்பிச் சிவநெறி தழைத்தோங்கப் புரிந்தனர். ஆதலால் அந்நால்வரும் சிவ சமயக்குரவராயினர் என்க,

96. வினா.

சிவமயவாசிரியர் தோன்றிய காலம் எப்பொழுது?

ஆ. உரை.

உலகில் பலசமயங்களிருக்கின்றன. அவற்றில் கடவு ளென வொருபெரும் பொருளில்லை; மக்கள் உண்டு துயத் தலே யின்பம் என்றும், தெய்வத்துக்கு உணவு, ஊன், சரை, மணி, உடை, பொருள் தந்துபோற்றில் அத்தெய்வம் வேண்டும் வாம் தந்தருளும் என்றும், கள், சரைகளைப் பணிமாரியுண்டு களித்தலே முத்தியின்பம் என்றும், பிற வுயிர்களைப் பலியிட்டு வேட்கில் இம்மையில் எண்ணிய செல்வத்தைத்தந்து மறுமையில் தெய்வலோகத்தில் இன்பமுந்தரும் என்றும், உயிர்கள் தம் பாவங்களுக்காகப் பிறவுயிரைத் தெய்வத்துக்குப் பலியிட்டுப் பாவமன்னிப் பைப் பெறுகின்றனர் என்றும், தெய்வப்புதல்வன் உலக மக்களின் பாவத்துக்காக தான் பலியானதால் அவரை

நம்பியவர் பாவமன்னிப்பெய்தி பொன்னுலகம் புகுவ
ரென்றும், அரிவையரின்பேவீடென்றும், உருவமுதலிய
ஐந்து கந்தங்கெடல் வீடென்றும், முக்குணமடங்கல்
வீடென்றும், வினைகெடலே வீடென்றும், மும்மலங்கள்
கெடலே வீடென்றும், உடலழியாதிருப்பதே வீடென்
றும், அனைத்தையும் பகுத்தறிவதே வீடென்றும், உயிர்
கெட்டொழிவதே வீடென்றும், அனுமாமுன்னைய எண்
பேறு பெறுவதே வீடென்றும், கல்லைப்போற்கிடப்பதே
வீடென்றும் கூறுவாருமுளர்.

கடையில் நடுத்தீர்ப்புப்பெற்று ஒழியாவீடல்லது
ஒழியா நாகம்பெறல் முடிவென்றும், உலகுயிரின்று, தானே
பெரும்பொருளென்றும், அங்ஙனமறிதல் வீடென்றும், கட
வுள் படைத்த வுறுப்பிலொன்றை யறுத்தலே தூய்மை
யென்றும் இன்னும் பலவாறும் கூறுகின்றனர்.

உலகு, உயிர், இறை என்ற முப்பொருளுள்ளன;
உலகறிவிவது, உயிர்கள் சிற்றறிவின; இறைவன் முற்றறி
ஞன். பாடசாலை மாணக்கர்போல உயிர்கள் வினைக்குரிய
வாறு அறிவுடைபராய் வெவ்வேறு சமயங்களைப்பற்றி
யொழுகுகின்றனர். ஆதலால் ஒருசமயம் மேல், ஒருசமயம்
கீழ் என்று குறித்தற்கின்று. உயிர் மும்மலமும் நீங்கி
அருளைப்பெற்றுப் பேரின்பந்துய்த்தலே உயர் வீடு பேறு
என்ற உண்மையை உணர்த்தும் வழிக்குச் சிவநெறி என்று
பெயர் வழங்குகின்றது. இது முடிந்த முடிவாகிய உண்மை.
உண்மை யெப்போதுமுள்ளது. அது பலகால் வெளிப்பட்
டும், பலகால் வெளிப்படாமலுமிருக்கும். உலகமுதலற்
றென்றுமுளது. பல சிவன்கோவில்கள் பூமிமட்டத்துக்குக்
கீழ் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட செய்திகளையொட்டிப் பார்க்கில்

அவை 50000, 80000, 100000, ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட டிருப்பதாய்க் கருதப்படுகின்றது. இப்போதுள்ள தமிழ்க் கழகச்செய்திகளையும், மெசப்பட்டோமியர் எருதுர் (Urof Erudu), கழகியூர் (Ur of Kalni) சாலடியூர் (Ur of Chaladia) கனிலாண்ட சுமூரியரென்னும் தமிழர் செய்தி களையும், தமிழ்க்கழகங்களின் வரலாறுகளையும் கருதி நோக் கில் சிவனார் நந்திக்கு பதினாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்ன ரே போதப்பொருளை அருளினார். அதை நந்தி சூத்திர மாகச் சனகா திகளுக்குரைத்தனரென்றும் வெளியாகின்றது ஆதலால் இம்மண்ணுலகுக்கு முதற்குரவர் நந்தியெம்பெரு மான் அதைத் திருமந்திரத்தில்.

“சைவப்பெருமைத் தனிநாயகனந்தி
யுய்யவகுத்தகுரு நெறியொன்றுண்டு
தெய்வச்சிவநெறி சன்மார்க்கஞ் சேர்ந்துய்ய
வையத்துளார்க்கு வகுத்துவைத்தானே”

என்று திருமூலதேவர் விளக்கியருளினார்.

பூவுண்டையின் நடுக்கோட்டுத்திருந்த நிலப்பரப் பில் பதினாறாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் நிலவிய தமிழகத்தில் முதற்கழகம் வீற்றிருந்த தென்மதுரை (Lemuria. Submerged land.) கடல்கொள்ளப்பட்ட பொழுது தப்பி யோடிய பழந்தமிழ் மக்கள் மேற்கே ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள ஏரின், ஈஜிப்ட், வடக்கிலுள்ள பெலுஜிஸ்டான், ஆப்கான்ஸ்டான், பெர்சியா, அரேபியா, டர்க்கிஸ்டான், அசீரியா, மெசபட்டோமியா, பாலஸ்தன், இட்டாலி, ஸ்காண்டி நேவியன், கிழக்கிலுள்ள அசாம், பர்மா, சைனா, தென் கிழக்குள்ள ஆஸ்திரேலியா முதலியவிடங்களுக்கும், டைகிரிஸ்யூவிரிட்டிஸ் ஆற்றுக்கரையூர்களிலும் சென்று குடியேறினர்.

பிறகு அவ்விடங்களிலிருந்து ஐரோப்பாவைச் சார்ந்த அங்கேரியா, இட்டலியைச் சார்ந்த இட்ரஸ்கன், பின்லான்ட், டஸ்கனி, ரோம், காமஸ்கட்கா, அமெரிக்காவிலுள்ள பெரு, சில்லி முதலிய விடங்களிலும் பழந்தமிழர் தங்கிப் பெருகிப் பலமொழிகள் படைத்துப்பேசிப் பல இனத்தராயினர். மேற்குறித்த விடங்களிற் பேசும் மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதும் அவ்விடங்களில் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் காதைகளும் காணப்படலும் தமிழர் பழமையை விளக்குகின்றது.

குணங்குறியற்ற சிவம் சத்தியோடுகூடிப்படைப்பாதி ஐந்தொழில்புரிகின்றதென் றுணர்த்தும் சிவக்குறி(சிவலிங்கம்) யை முன்னிட்டுப் பெரும்பொருளை வணங்கும் வணக்கம் சிவநெறிதோன்றிய காலம் முதல் நிகழ்கின்றது. சிவக்குறியை வணங்கும் சிறந்த சிவன்கோவில்கள் தென்னிந்தியாவில் 1008 இருக்கின்றன. பிறசிவன்கோவில்கள் பல்லாயிரக்கணக்கிலிருக்கின்றன. வட இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் அவை பல ஆயிரக்கணக்கிலிருக்கின்றன.

சுமூரியர் என்ற தமிழர் மெசபட்டோமியாவில் கி. மு. 12000 ஆண்டுகட்குமுன் எருதுர் (Ur. of Erudu) ஆட்சியும் அதன்பின் கழநியூர் (Ur. of Kalni) அதன்பின் சாலடியூர் (Ur. of Chaladia) அதன்பின் அங்காடியூர் (Ur. of Accadians) அதன்பின் பாபிலோன் ஆட்சிகள் நிகழ்ந்தன. அப்பாபிலோன் பட்டணத்தில் 1200 அடி உயரமுள்ள சிவக்குறியும், ஹைட்ரோபோல்ஸ் பட்டினத்தில் 600 அடி உயரமுள்ள சிவக்குறியும், மெக்காவில் ஸ்கமக்கேஸ்வரப் பெயருள்ள சிவக்குறியும் ஸம்ஸம் என்னும் கிணற்றில் ஒரு

சிவக்குறியும், ப்ரஜிஸ் (Frejus) நாட்டில் பலசிவக்குறிகளும் பிள்ளையார் வடிவங்களும், காரிப்த் நகரில் பார்வதியம்மையின் கோவிலும், ஐளாஸ்கோவில் பொற்றகட்டாற் போர்க்கப்பட்ட ஒரு சிவக்குறியும், பிரிஜியன் நாட்டில் ஏடன் என்னும் சிவக்குறியும், விசியா, யகோதி, சித்ரால், காபூர், பலக், புகார் முதலிய விடங்களில் பல சிவக்குறிகளும் உள்ளன. அங்குள்ளவர்கள் பஞ்சாக்ஷா, பஞ்சவீர என்ற பெயரால் அழைத்தும், வணங்கியும் வருகின்றனர். வேறு பலநாடுகளிலும் சைவாசிரியரால் கோடிக்கணக்கான சிவக்குறிகள் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசியாட்ர்க்கியில் (Sivas) சிவ என்ற பெயருடைய பட்டினமுமிருக்கின்றது.

வட ஆப்பிரிக்கா கண்டத்துள்ள ஈஜிப்ட் தேசத்தின் மெம் பீஸ் நகரத்தில் நந்திவாகனன், திரிகூலன், சாம்பவாக்ரன், சரும்பாம்பரதாரி என்னும் சிவவடிவம் உள்ளது.

இவ்வனைத்தையும் கருதில் தென்மதுரையில் முதற் கழகம் தோன்றுமுன்னரும் வீற்றிருந்த காலத்தும் அதன் பின்னும் பல நாடுகளில் தமிழர் குடியேறித் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் சிவசமயமும் இவ்வுலகெங்கும் பலவிடங்களில் பரவிச்சிவவணக்கமும் பரவியிருந்ததாய் நன்கு வெளிப்படுகின்றது. ஆதலால் சிவசமயவாசிரியர் இக்கற்புத்தில் 16,000 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த்தோன்றி யிதுகாலும் விளங்கிவருகின்றனர்.

இடையிடையே சிவநெறிவிளக்க வேண்டிய காலங்களில் சிவனருளால் பலவாசிரியரைச் சிவனாந்தோற்றுவிக்கின்றனர். ஆதலால் மெய்கண்டார், சமயகுரவர், நற்கீரர்,

அகத்தியர், காலங்களைச் சிவநெறி தோன்றிய காலமென்று குறித்தல் சால்பாகா தென்க.

97. வினா.

சிவன் என்ற சொல்தமிழா? வடமொழியா?

ஆ. உரை.

எங்கும்பொருந்தி (சிவணி)யிருத்தலால் கடவுள் சிவன் என்ற பெயராலழைக்கப்படுகின்றனன். இது காரணப்பெயர் இனி நமசிவய என்ற விரையெழுத்துகள் மண், நீர், தீ, கால், விண்களைக் கலந்தியக்கி நிற்கின்ற இறைவற் றையாய்க் கலந்து நிற்பவனைச் சுட்டி நிற்குந் திருமந்திரம் ஆம். ந=மண்—பெருமண், படைத்தல், ம=நீர்—விண்டு, நாதத்தல், சி=தீ=உருத்தெறன், அழித் தல், வ=கால்—பெருங்கடவுள்—மறைத்தல், ய=விண்— நமசிவயன் சத்தாம்—சிவன், அருள் என்ற ஐந்தொழில் புரிசத்தன். இதை மந்திரமாய் எண்ணும்பொழுது நமசிவய என்று, சூழ்மொழியை வெளிப்படையாய்க் கூறும்பொழுது நமச்சிவய என்றும், நமச்சிவாய என்றும் அவன்றிருப் பெயர் கூறப்படுகின்றது. தேவாரம் “நாதன் நாமம் நமச் சிவாயவே”

சி=சிவன், வ=அருள் (சத்தி), ய=ஆவி, ந=மறைப்பு ம=மலம், நமசிவயநடுவணை மாறலால் சிவயநம, யநமசிவ, மசிவயந, வயநமசி என்றும். இவ்வாறு நூற்றிருபத்தைந்து ஐந்தெழுத்து மாறல்களும் அதை எண்ணலால் சித்திவேற் றுமையுமுண்டாகின்றது. மந்திரவிரையெழுத்தில் முதன் சேர்க்கை மாறலால் சித்திவேற்றுமையுமுண்டாவதால்

அவையனைத்தும் ஐந்தெழுத்தென்ற பெயரே பெறுகின்றது; அவற்றில் சிவன்பொருட்டு வணக்கம் என்ற பொருள் கிடையாது.

நமசிவய (சிவயநம) தூலபஞ்சாக்கரம் (பருமைந்தெழுத்து)

ஓம் சிவாய சூக்தும் பஞ்சாக்கரம் (துண்ணைந்தெழுத்து) (நாலெழுத்து).

ஓம் நமசிவாய ஆறெழுத்து.

ஓம் ஆம் அவ்வும் (ஒளவும்) சிவாயநம (எட்டெழுத்து)

சிவ காரணபஞ்சாக்கரம் = அதிசூக்தும் பஞ்சாக்கரம்.

சி. முத்திபஞ்சாக்கரம் பெருவெழுத்து பேசாவெழுத்து, ஊமையெழுத்து.

வ. பிஞ்செழுத்து பேசுமெழுத்து என்று கூறப்படுகின்றன. ஆதலால் ஓம், ஆம், (அவ்வும் = ஒளவும்) மெய்யெழுத்து நீக்கி ஒவ்வோரெழுத்தாகவே கணக்கிடப்படுவது போல நமச்சிவாய என்பதும் மெய்யெழுத்தொழித்து ஐந்தெழுத்தாகக் கணிக்கப்படுகின்றது.

உலகனைத்துக்கும் காரணமாகிய சத்தியோடு கூடிய சிவத்தைக்குறித்து நிற்கும்காரண பஞ்சாக்கரம் சிவ (சி = சத்தன் = இறைவன், வ = சத்தி = இறைவி) அதற்குத் தமிழ்மொழியின் பகுதிப்பொருள் விரிக்கில் சிவன் என்ற பகுதி பொருந்தல், கலத்தல் என்ற பொருளுடையதால் எங்கும் (எல்லாவற்றினும்) பொருந்தியிருப்பவன் சிவ (சிவன் = சிவம்) என்னப்படுகின்றனன் இப்பொருளியைபு வடமொழிப் பகுதிகளிலில்லை.

ஆதலால் சிவன் என்றசொல் தமிழ்ச்சொல்லேயாம். இனி சிவனைத் தனிப்படக்குறிக்கும் விரையெழுத்து சி. அது மிகுகாரண பஞ்சாக்கரம். அது எல்லாமறையின் பொருள், இறைவனிருக்குமிடம் ஆம் என்ப.

மேற்கூறியவற்றில் சிவபரம்பொருளைக் குறிக்கும் ஔரெழுத்தும் ஈரெழுத்தும் நாலெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும், ஆறெழுத்தும், எட்டெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தென்றே கூறப் படுதலால் ஐந்தெழுத்தென்பதற்கு ஐந்தொழிற்கிறையைக் குறிக்கும் எழுத்தென்பதே பொருள் எனல் தெளிவு.

கொடிக்கவி

“அஞ்செழுத்து மெட்டெழுத்து மாறெழுத்தும் நாலெழுத்தும் பிஞ்செழுத்து மேலைப் பெருவெழுத்து—நெஞ்சமுத்திப் பேசுமெழுத்துடனே பேசாவெழுத்தினையுந் கூசாமற் காட்டக் கொடி”.

சுவேதாசுவதரம் = 3-11 “சர்வகதச்சிவ: எங்கும் (பொருந்திய வன்) சிவன்.

லிங்காபட்டியம்.

1. சமை (சாந்தம்) அடைந்திருக்கிறவராதலால் சிவன் என்றும்,
2. இவரிடத்தில் சற்சனங்களுடைய மனங்களிருக்கின்றன (சேரதே) ஆதலால் சிவன் என்றும்,
3. (சிங்ஸ்வந்தே) சாதுக்களிமனங்களில் சயனித்திருக்கிறவர் ஆதலால் சிவன் என்றும்,
4. (சிஞ்நிசானே) அரிவட்டம் சினேதிதநாகரோதி சிவம் அரிவட்டத்தை (கெடுதியை) அற்பமாகச் செய்கிறது சிவம் (மங்களம்) ஆதலால் சிவன் என்றும்,
5. சிவம் = சுபம் (மங்களம்) அத்தோடுகூடினவர், சுபங்களைக் கொடுக்கிறவர் ஆதலால் சிவன் என்றும்,

98. மா. வினா.

இந்நூலிற்கண்ட உண்மைகள் யாவை?

ஆ. உரை.

கடவுள், உயிர், உலகம் (பதி, பசு, பாசம்) என உள் பொருள்கள் மூன்று அவற்றுள் 1. கடவுள் படைத்தல்,

6. (சோதனாகாரணே) துக்கம் முதலியவற்றை (ஸ்யதி) அழிக்கிறது அதனால் சிவன் என்றும்,

மகாபாரதத்தில்

7. (வசகாந்தம்) வஸ் என்ற பகுதியிற் பிறந்த வசு, வசி என்றாய் எழுத்து நிலைமாற்றம் பெற்று பின்னெழுத்து முன்னெழுத்தாய் சிவ என்றாயிற்று. வஸ்—பிரியத்தைச்செய். சிவன்—பிரியத்தைச் செய்கிறவன்.

இப்பகுதிகளொன்றும் சிவ என்ற சொல்லுக்குப் பொருந்தியதாயின்மையால் ஆரியர் இந்நாட்டுக்கு வருமுன்னரே தமிழர் வழங்கி வந்த கடவுள் கந்தழி, சுடையன், ஆலமர் கடவுள், நந்தி, நீறணிந் தோன், கண்ணுதல், நம்பன் முதலியன போலச்சிவன் என்ற பெயரும் சிவ என்ற மந்திரமும் தமிழில் வழங்கிவந்தன. அவற்றை வட மொழி யெனுகாட்ட முயன்றதானே இத்தகைய இடர்ப்பாடு நிகழ்ந்தது.

முத்திபஞ்சாக்கரம்:— திருமந்திரம்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேதம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த சோதி
நாயோட்டு மந்திர நாதனிருப்பிடம்
நாயோட்டு மந்திர நாமறியோமே.

“திருநாம மஞ்செழுத்துஞ் செப்பாராகில்” (திருத்தாண்டகம்)

வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது

நாதநாம நமச்சிவாயவே.

(திருஞானசம், தேவா)

நமச்சிவாய என்ற நாதன் நாமமே நால்வேதத்தினும் மெய்ப்பொரு ளாயுள்ளது என்றபடி நமசிவாய மந்திரம் எசர் வேதத்தில் கூறப் பட்டுள்ளதன்றி, இருக்கு சாமம் அதர்வம் என்ற வேதங்களிற் கூறப் பட்டிலை. ஆதலால் இவன் கூறப்படுவன தமிழ்மறைக ணுன்கே என்க.

காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்லன்ற ஐந்தொழிற்
கறைவனா மொருவன். 2. உயிர்கள் ஐந்தொழிற்பட் டெய்யுந்
தன்மையுடைய வளவிறந்தன. 3. பாசம் உலகடங்கற்கும்
தோற்ற வொடுக்கங்கட்கு நிலைக்களமாய் உடல், கருவி,
பொழில், துய்ப்புகளாம் மாயை. அது தூய்தாமாயை, தூய்
தல் மாயை யென்றிரு திறப்படும்,

கடவுள் ஒருபெயர் வடிவங்களால் குறிக்கப்படத்தக்க
வனல்லன். அவன் உலகிலுள்ள எல்லாநாட்டினரும், எல்லாச்
சமயத்தவரும், எல்லாவினத்தவரும், எல்லாமொழியினரும்
உயர்வு, பெருமை, வல்லமைபற்றிக் கூறும் எல்லாப்பெயர்
களுக்கு முரியவொருவன். அவன் கைம்மாறு கருதாதிடை
விடாது நமக்குப்புரியும் நன்றிகருதி அவன்பாலன்புசெய்
தல் நம் கடமை. அவன் எங்கும் எல்லாவற்றினும் நிறைந்
துண்மையால் எப்பொருளைக்காணினும் அவையனைத்தும்
அவன்வடிவாகக்கருதி இடைவிடாதெண்ணி யன்பு புரித
லும் ஒரு வணக்கமுறையாம். அங்ஙனம் புரியில் பிறர்பால்
வேற்றுமை பகை யொழிந்து எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கிழைத்தல்
நீங்கி எல்லவர்க்கும் நலம்புரியவுளம் நிகழும். கடவுளன்புள்
ளாரைச் சார்ந்து பழகில் அன்புமீதுர்தலால் அன்னவர்
வேடத்தையும் கடவுளை வணங்கும் இடத்தையும் அவனாகக்
கருதுமுள நிகழ்ச்சி தோன்றும். அதுமுதிரவே உலகம்,
அன்பன், பகைவன், நொதுமல் என்ற வேற்றுமை கெட்
டுக்கண்டனவெலாங் கடவுளாகக் கண்டயரா வன்புசெலுத்
தித் தானவனாகக்கண்டிரண்டறக் கலந்து வீடுபேறடைவர்.

நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமுமன்றி இனம், சமயம்,
பொருள், மொழி முதலியன உயர்வுதாழ்வுகளுக்குக் காரண

மாகா. கல்விபயிலு மாணவர் அவர் கற்கும் வகுப்புக்குரிய படிப்பும் அறிவுமடைதல்போல உயிர்கள் தத்தம் வினை, செவ்வி (பருவங்)களுக்குரிய அறிவும் சமயமும் சார்வதால் சமயமொன்றும் பயனற்றதென்று விலக்கத்தக்கதன்று. எல்லாம் படியொழுங்கில் தாழ்வும் உயர்வும் கொள்ளத்தக்கனவாம். உலகில் எல்லாவுயிர்களிடத்தும், எல்லாமக்களிடத்தும், வேற்றுமை பொழிந்து அன்பு, இரக்கம் முதலியன புரிந்து எப்பொழுதும் கடவுள்பால் அயராவன்பு செலுத்தும் ஒழுக்கமே மேற்படியாஞ்சமயம். அதுவே உயர்ந்தது என்பனவே இந்நூலிற்கண்ட உண்மைகளாம் என்க.

நசனெனக் கருதி யெல்லா வழிகளையும்
நேசத்தால் நீ நினைந்து கொள்
பழத்தி னிரதம்போற் பார்த்தெங்குநிற்கும்
வழுத்தினு லீச னினை.
சிவனுருவந் தானாய்ச் செறிந்தடங்கி நிற்கில்
பவநாச மாகும் பரிந்து,

(ஒளவை குறள்.)

இந்நூலிற் கடவுளுக்குக் கூறப்பட்ட பெயர்கள். 1. அந்தம்.
2. ஆதி, 3. தமிழ், 4. சிவசத்து, 5. சத்து, 6. முதல், 7. அரன்,
8. பதி, 9. இறை என்பன.

சிவஞானபோதம்

நிலைக்களம் (அதிகாரம்)

- சூத்.—1. 1. அவனவளதுவெனுமவை முவினைமையின்-
வினாவிடை 1, 2, 3, 4.
2. தோற்றியதிதியே ஒடுங்கி மலத்துளதாம்—
5, 6, 7, 8, 9.
3. அந்தமாதியென்மனார் புலவர்— 10, 11,
12, 13, 14, 15.

- சூத். 2. 1. அவையே தானேயாய்— 16.
2. ஆணையினிருவினையின்— 17, 18, 19.
3. போக்குவரவுபுரிய— 20, 21, 22.
4. நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே— 23.

- சூத். 3. 1. இலதென்றலின்— 24, 25.
2. எனதுடலென்றலின்— 26.
3. ஐம்புலனறிதலின்— 27.
4. ஒடுக்கமறிதலின்— 28.
5. கண்புடன் உண்டிவினையின்மையின்— 29.
6. உணர்த்தவுணர்த்தலின்— 30.
7. மாயாவியந்திரதனுவினுள் ஆன்மாஉளது— 31

- சூத். 4. 1. அந்தக்கரணமவற்றிலொன்றன்மு— 32.
2. அவைசந்தித்தது சகசமலத்துணராத— 33.
3. அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றஞ்சுவத்தைத்தே
(ஆன்மா)— 34.

- சூத். 5. 1. விளம்பியவுள்ளத்து மெய்வாய் கண்முக்க
ளந்தளந்தறியா—35.
2. ஆங்கவைபோலத்தாந்தமுணர்வின்றமியருள்
காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே— 36,
37, 38.

- சூத். 6. 1. உணருருவசத்தெனி லுணரா தின்மை
யின்—39.
2. இருதிறனல்லது சிவசத்தாமென விசண்டு
வகையிலிசைக்குமன்னுலகே— 40.

- சூத். 7. 1. யாவையுஞ்சூனியஞ்சத்தே திராகலிற்சத்தே
யறியாது— 41.
2. அசத்திலதறியாது— 41. (அ.)
3. இருதிறனறிவுள திரண்டலாவான்மா 42.

- சூத். 8. 1. தவத்தினி லுணர்த்த— 43, 44, 45
2. தம்முதல் குருவுமாய்— 46, 47.
3. ஐம்புலவேடரினயர்ந்தனை வளர்ந்தன—
48, 49.
4. விட்டன்னியமின்மையினரன் கழல்செலுமே
50, 51.

- சூத். 9. 1. ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதியை ஞானக்
கண்ணினிற்சிந்தைநாடி—
52, 53.
2. உராத்துனைத்தேர்த்தனப்பாசமொருவத்
தண்ணிழலாம்பதி— 54.
3. விதிமெண்ணு மஞ்செழுத்தே— 54 (அ.)

- சூத். 10. 1. அவனே தானே யாகியவந்நெறியேகனாகி-55
 2. இறைபணிநிற்க மலமாயைதன்னொடு வல்
 வினையின்றே—56, 57, 58, 59.
- சூத். 11. 1. காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
 காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
 (காட்டிக்காண்டலின்)—60, 61, 62, 63,
 64, 65, 66, 67, 68, 69.
 2. அயரா வன்பினரன்கழல்செலுமே—70,
 71, 72, 73, 74, 75, 76.
- சூத். 12. 1. செம்மலர் நோன்றான்சேரலொட்டாவம்
 மலங்கழீஇ—77, 78, 79, 80, 81, 82.
 2. அன்பரொடு மரீஇ—83, 84, 85.
 3. மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்தா
 னும் அரனெனத் தொழுமே—86, 87, 88
 89, 90, 91, 92.

புறனடை.

வினாவிடை—93, 94, 95, 96, 97, 98.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம் வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
120 23	வேத மராகமங்களின்	வேதமாகமங்களின்
123 18	மாயிருமியப் ...	மாயிருடுமியப் ✓
126 20	சித்த ...	சித்தர் ✓
127 10	நென்றன் ...	நென்றன் ✓
129 25	புகன்மிகுதி	புகன்மிருதி ✓
132 24	புரத்துணைத்	புரத்துணைத் ✓
137 15	தூல்கனிலும் ...	தூல்கனிலும் ✓
143 23	ஒடுங்கியி	ஒடுங்கி ✓
144 18	தழிக்கன்கின்றனன்	தழிக்கின்றனன் ✓
,, 23	நிற்றால்	நிற்றலால் ✓
148 15	கூட்டுவன் ...	ஊட்டுவன் ✓
151 11	யிலாத	யில்லாத ✓
,, 14	நிழல் ...	நிழல் ஒளியின்மை, அது ஒருபொருளன்று ✓
,, 15	திவினைகளும்	திவினைகளும் ✓
,, 17	சிதாபாசனுக்கும்...	சிதாபாசனுக்கும் (சித்தின் பொய்த்தோற்றத்துக்கும்) ✓
,, 18	நிற்பதொன்றுளவாக	நிற்பதொன்றுளதாக ✓
,, 21	உயிரறிவை-வெனில்	நான்பருத்தேன், கரியேன் என ஒற்றுமைபற்றி உயிர் உடலின்வேற்றுமைப்படாது, வழங்குதலால் உடம்பே உயிராமெனில்? ✓
,, 23	மாயை...ன்மாவன்று	நான் கை, நான் காலென வழங்குவாரின்றி என் மனைவி, என் வீடு என்னல்போல எனதுடல், என்கை என வேற்றுமைப்பட்ட வழங்கு

பக்கம்வரி.

பிழை.

திருத்தம்.

காண்டலின் உடல் உயிரன்
று. உயிர் உடலின் வேறு
பட்டதென்க. ✓

157 17 எவை:—

... எவை:-இல்லது யாது? ✓

158 2 (மாறுவது)

... (மாறுவது) எவற்றினும்
அறியப்படாதது இல்லாத
து (இல்பொருள்) ஆம். ✓

„ 11 அவ்விருதிறனுமில்லா அவ்விருதிறனுமல்லா
தது ... தது ✓

„ 14 அசத்துமன்று அசித்துமன்று ✓

„ 22 மெனலாம் மென்ப ✓

„ „ அதுவேசத்து அதுவேசத்து. சிவம் எங்
கும் சிவணி (வியாபித்து)
விளங்குவது. ✓

„ 27 சிவசத்து அசத்தை சிவசத்து அசத்தையறியு
யறியுமா? அல்லது மா? எனில் ✓
அசத்து (சடசத்து)
சிவசத்தையறியுமா?
எனில்

159 7 அறியாது ... அறியாது (பகுத்தறியாது) ✓

7க்கும் 8க்கும்இடையே (41 அ.) மாணக்கன்
வினா அசத்து (சடசத்து)
சிவசத்தையறியுமா? ✓

8 கண்ணாடி ஆ. உறா. கண்ணாடி ✓
சிவசத்தையறியாது ✓

161 25 தன்னிடத்து ... தன்னிடத்து ✓

165 2 கதிரவனைக் கதிரவனைக் ✓

3வதுவரிக்குப்பின் (54) மாணக்கன் வினா
பதினானந் தோன்றிய

பக்கம் வரி.

பிழை.

திருத்தம்.

பொழுது உலகப்பற்றுகள்
நீங்குவதெவ்வாறு ?

ஆ. உரை. பதிஞானி
உலகையும் அதிலுள்ள பற்
றுப்பொருள்களையும் கான
ல்நீரினியல்பிற்றாய்க் கழி
வதெனக்கருதிப் பற்றொழி
ந்து சிவஞானத்தில் நிலைக்
கில் பற்றனைத்தும் நீங்கும்.
அப்பொழுது பதிபிறவித்
துன்பாம்வெப்பை நீக்கும்
தண்ணிய நிழலாம் என்க.

- „ 4 (54) மாணக்கன்வினா (54.அ) மாணக்கன்வினா
- 176 25 விரைகளாயமைபடு விரைகளா யமைகின்றன
கின்றன
- 186 22 பிறனொருவனுக்கும் பிறனொருவனுக்குக்
- 199 6 19 வினா ... 91 வினா
- 200 16க்குப்பின் ... புறனடை.
- 214 2 புடையன் ... புடையன்
- 215 6 இதிலேஹாவாசவத்த: தவத்த:
7 கச்சதி ... கச்சதி இதிலேஹாவாச,,
- 17 தசோக்த: ... தசோக்தம்
- 18 ஏதச்சரேயோயெபி ஏதச்சரேயோயேபிநந்தந்
நந்தி தி
- 232 27 யூபிரிட்டிஸ் யூபிரிட்டிஸ்